

UNIVERZITA KARLOVA V PRAZE

FAKULTA SOCIÁLNÍCH VĚD

Institut komunikačních studií a žurnalistiky

Diplomová práce

2015

Bc. Jitka Kopřivová

UNIVERZITA KARLOVA V PRAZE

FAKULTA SOCIÁLNÍCH VĚD

Institut komunikačních studií a žurnalistiky, katedra Mediálních studií

Jitka Kopřivová

**Srovnání misantropní talk show Show Jana
Krause a filantropní talk show Marka Ebena
Na plovárně**

Diplomová práce

Praha 2015

Autorka práce: Bc. Jitka Kopřivová

Vedoucí práce: PhDr. Irena Carpentier Reifová, Ph.D.

Rok obhajoby: 2015

Bibliografický záznam

KOPŘIVOVÁ, Jitka. *Srovnání misantropní talk show Show Jana Krause a filantropní talk show Marka Ebena Na plovárně*. Praha, 2015. 138 s. Diplomová práce (Mgr.) Univerzita Karlova, Fakulta sociálních věd, Institut komunikačních studií a žurnalistiky. Katedra mediálních studií. Vedoucí diplomové práce PhDr. Irena Carpentier Reifová, Ph.D.

Abstrakt

Teoretická část diplomové práce Srovnání misantropní Show Jana Krause a filantropní talk show Marka Ebena Na plovárně si klade za cíl charakterizovat formát talk show v zahraničí a u nás. Stručně zachycuje vývoj žánru ve světě a vstup talk show do českých televizí. Dále se zabývá definicí moderátora, způsoby jeho komunikace, výstavbou rozhovorů s hosty, jejich výběrem, představením Jana Krause a Marka Ebena, charakteristikou obou talk show – Na plovárně a Show Jana Krause.

Praktická část se zabývá produkční analýzou, která analyzuje rozhovory se zástupci obou produkčních týmů. Kvalitativní analýza si klade otázku „*Jak se liší filantropní a misantropní pojetí talk show z hlediska obsahu a produkčních záměrů?*“. Závěr shrnuje zjištěná data.

Abstract

The theoretical section of the thesis Comparison of the misanthropic Show Jana Krause and the philanthropic Mark Eben's show Na plovárně aims to characterize the talk show genre both abroad and in the Czech Republic. It briefly outlines the development of the genre and its arrival in the Czech television stations. It also gives a definition of a presenter, describes the ways of communication, construction of the interviews with the guests, their selection, introduces Jan Kraus and Marek Eben and characterises both talk shows – Na Plovárně and Show Jana Krause. The practical section deals with an analysis of production in which interviews with representatives of both production teams are analysed. A qualitative analysis aims to answer the question: “*How do the philanthropic and misanthropic concepts of the talk show differ, from the perspective of content and production intentions?*” The conclusion contains a summary of the collected data.

Klíčová slova

Talk show, host, moderátor, kvalitativní analýza, produkční analýza, Show Jana Krause, Na Plovárně, Jan Kraus, Marek Eben

Keywords

Talk show, guest, moderator, qualitative analysis, production analysis, Show Jana Krause, Na Plovárně, Jan Kraus, Marek Eben

Rozsah práce:

Vlastní text práce bez abstraktu a příloh má celkem 106 396 znaků s mezerami, tj. 89 normostran.

Prohlášení

1. Prohlašuji, že jsem předkládanou práci zpracovala samostatně a použila jen uvedené prameny a literaturu.
2. Prohlašuji, že práce nebyla využita k získání jiného titulu.
3. Souhlasím s tím, aby práce byla zpřístupněna pro studijní a výzkumné účely.

V Praze dne 10. 5. 2015

Bc. Jitka Kopřivová

Poděkování

Na tomto místě bych ráda poděkovala za cenné konzultace vedoucí své práce PhDr. Ireně Carpentier Reifové, Ph.D., za poskytnutý rozhovor panu Marku Ebenovi, za pomoc se zprostředkováním rozhovoru s Ing. Vojtěchem Nouzákem panu RNDr. Miloši Kužvartovi a panu Ing. Vojtěchu Nouzákovi za ochotu poskytnout rozhovor. Především děkuji celé své rodině za podporu a lásku, kterou mi poskytují nejen během celého vysokoškolského studia.

Tuto práci věnuji svému věrnému džurbasovi Charleskovi, který psaní této práce věrně prospal po mém boku.

Institut komunikačních studií a žurnalistiky FSV UK
Teze MAGISTERSKÉ diplomové práce

TUTO ČÁST VYPLŇUJE STUDENT/KA:

Příjmení a jméno diplomantky/diplomanta: Jitka Kopřivová	Razítko podatelny:
Imatrikulační ročník diplomantky/diplomanta: 2012	
E-mail diplomantky/diplomanta: Jitkakf@seznam.cz	
Studijní obor/forma studia: Mediální studia (kombinovaná forma)	

Předpokládaný název práce v češtině:
Srovnání misantropní Talk show Jana Krause a filantropní talk show Marka Ebena Na plovárně

Předpokládaný název práce v angličtině:
Comparing misanthropist Talk show Jana Krause and philanthropist talk show Marek Eben's Na plovárně

Předpokládaný termín dokončení (semestr, akademický rok – vzor: ZS 2012/2013)
(diplomovou práci je možné odevzdat nejdříve po dvou semestrech od schválení tezí)
LS 2013/2014

Charakteristika tématu a jeho dosavadní zpracování (max. 1800 znaků):

Pohled na formát talk show lze na jedné straně považovat za zpřístupnění veřejně relevantních témat co nejširšímu publiku. Na straně druhé lze talk show zkoumat jako typ pokleslé televizní zábavy. Na nejednoznačný formát fenoménu zvaného talk show tak můžeme nahlédnout jako na ambivalentní jev v rámci television studies.

Předpokládaný cíl práce, případně formulace problému, výzkumné otázky nebo hypotézy (max. 1800 znaků):

Diplomová práce si dává za cíl charakteristiku formátu talk show v zahraničí a u nás (vývoj žánru talk-show ve světě a jeho vstup do českých televizí). Dále srovnání Talk show Jana Krause a talk show Marka Ebena Na plovárně. Podle obsahových rysů můžeme předpokládat misantropní pojetí talk show od Jana Krause. Naopak filantropní rysy by mělo vykazovat Ebenovo Na Plovárně. V empirické části se diplomová práce bude zabývat obsahovou analýzou (rozborem obsahů a nalezení prvků zakládajících předpoklad filantropního / misantropního pojetí talk show). Výzkumná otázka bude znít: jak se liší filantropní a misantropní pojetí talk-show z hlediska obsahu a produkčních záměrů? Produkční analýza se bude skládat z rozhovorů s produkčním týmem a analýzy výrobní dokumentace a zaměří se na to, jak si pro sebe definují účel a typ pořadu sami tvůrci. V závěru bude vyhodnocení obou analýz.

Předpokládaná struktura práce (rozdělení do jednotlivých kapitol a podkapitol se stručnou charakteristikou jejich obsahu):

I. Talk show jako televizní žánr

- Vymezení pojmu talk show

- Krátký úvod do historie talk show
- Moderátor a publikum talk show
- Talk show ve světě
- Vstup talk show do českých televizí
- Představení osobnosti Jana Krause
- Představení a charakteristika Talk show Jana Krause
- Představení osobnosti Marka Ebena
- Představení a charakteristika Na plovárně Marka Ebena

II. *Talk show – ambivalentní jev televizní zábavy*

III. *Obsahová analýza*

IV. *Produkční analýza (rozhovor s produkčním týmem a analýza výrobní dokumentace)*

V. *Závěrečné shrnutí analýz*

Vymezení podkladového materiálu (např. titul periodika a analyzované období):

1. Sudé díly Talk show Jana Krause a Na plovárně červen 2012 – červen 2013
2. Díly se společnými hosty (1 - 3 díly) – Talk show Jana Krause (eventuálně Uvolněte se, prosím) a Na plovárně
3. Rozhovory se zástupci produkčních týmů Talk show Jana Krause a Na plovárně

Metody (techniky) zpracování materiálu:

Obsahová a produkční analýza, rozhovor.

Obsahová kvalitativní analýza bude sledovat způsoby kategorie vztahů mezi hostem a moderátorem a přístupy moderátora. Produkční analýza bude analyzovat rozhovory s produkčními týmy obou talk show.

Základní literatura (nejméně 5 nejdůležitějších titulů k tématu a metodě jeho zpracování; u všech titulů je nutné uvést stručnou anotaci na 2-5 řádků):

HENDL, J. *Úvod do kvalitativního výzkumu*. Praha: Karolinum, 1997

- literatura vhodná k vymezení metody kvalitativního výzkumu; popis sběru, kódování, vyhodnocování a interpretace

LINDLOFF, T. R.; TAYLOR, B. C. *Qualitative Communication Research Methods*. Thousand Oaks: SAGE, 2002.

- literatura vhodná k vymezení metody kvalitativního výzkumu; popis sběru, kódování, vyhodnocování a interpretace

STRAUSS, A.; CORBINOVÁ, J. *Základy kvalitativního výzkumu: postupy a techniky metody zakotvené teorie*. Brno : Podané ruce, 1999.

- literatura vhodná k vymezení metody kvalitativního výzkumu; popis sběru, kódování, vyhodnocování a interpretace

THOMPSON, J. B. *The Media and Modernity*. Cambridge: Polity Press, 1995.

- literatura objasňující a zdůrazňující rozmach masových médií při vývoji moderní společnosti

BIGNELL, Jonathan. *An introduction to television studies*. 1st pub. London: Routledge, 2004, x, 340 s. ISBN 04-152-6113-9.

- podpůrná literatura

TURNER, G. *Understanding Celebrity*. London : Sage, 2004.

Timberg Bernard, *Television talk: a history of the TV talk show*.

- literatura mapující televizní debaty a historii formátu talk show

Poulios A. Aspects of Advice Giving and Advice Receiving in Television Talk Shows. *Journal of Greek Linguistics* [serial online]. November 2010;10(2):251-294. Available from: Communication & Mass Media Complete, Ipswich, MA. Accessed May 29, 2013.

What Do People Do with Political Talk Shows on German TV?. *Conference Papers – International Communication Association* [serial online]. 2012 Annual Meeting 2012;1-28. Available from Communication & Mass Media Complete, Ipswich, MA. Accessed May 29, 2013.

MURRAY and OUELLETTE,(2004) *Reality TV: Remaking Television Culture*, New York University Press, ISBN 0814756883

WAISBORD, S. (2004), *McTV: Understanding the Global Popularity of Television Formats*, Television New Media 5:359

CASEY, Bernadette. *Television studies: the key concepts*. 1st pub. London: Routledge, 2002, xii, 291 s. Routledge key guides. ISBN 04-151-7237-3.

BIGNELL, Jonathan. *An introduction to television studies*. 1st pub. London: Routledge, 2004, x, 340 s. ISBN 04-152-6113-9.

BUTLER, Jeremy G. *Television: critical methods and applications*. 3. ed. Mahwah, N.J.: Lawrence Erlbaum Associates, 2007, xiii, 511 s. Lea's communication series.

CORNER, John. *Critical ideas in television studies*. 1st pub. Oxford: Clarendon Press, 1999, 139 s. ISBN 01-987-4220-7.

LOTZ, Amanda D. *The television will be revolutionized*. New York: New York University Press, c2007, xii, 321 p.

Diplomové a disertační práce k tématu (seznam bakalářských, magisterských a doktorských prací, které byly k tématu obhájeny na UK, případně dalších oborově blízkých fakultách či vysokých školách za posledních pět let)

SVOBODOVÁ, Ivana. *Talk show Uvolněte se, prosím a její političní hosté (kvalitativní a kvantitativní analýza účasti politiků v pořadu)*. Praha : Karlova univerzita, Fakulta sociálních

ved, Katedra mediálních studií, 2011. 86 s. Vedoucí diplomové práce PhDr. Irena Reifová, PhD.

ŠVÁBOVÁ, Petra. Televizní rozhovory v mluvené a psané verzi. Praha, 2010.

Bakalářská práce (Bc.). Univerzita Karlova v Praze, Filozofická fakulta, Ústav českého jazyka a teorie komunikace.

ŠOPOVOVÁ, Andrea. *Přebírání zahraničních formátů českými televizemi*. Praha: Univerzita Karlova v Praze, 2010. 68 listů. Vedoucí práce Jan Jiráček.

POBOŘILOVÁ, Adéla. *Talkshow jako televizní žánr a jeho podoby v českých televizích*. Praha, 2005. 62 listů.

Datum / Podpis studenta/ky

.....

TUTO ČÁST VYPLŇUJE PEDAGOG/PEDAGOŽKA:

Doporučení k tématu, struktuře a technice zpracování materiálu:

Případné doporučení dalších titulů literatury předepsané ke zpracování tématu:

Potvrzuji, že výše uvedené teze jsem s jejich autorem/kou konzultoval(a) a že téma odpovídá mému oborovému zaměření a oblasti odborné práce, kterou na FSV UK vykonávám.

Souhlasím s tím, že budu vedoucí(m) této práce.

.....

**Příjmení a jméno pedagožky/pedagoga
pedagožky/pedagoga**

Datum / Podpis

TEZE JE NUTNO ODEVZDAT VYTIŠTĚNÉ, PODEPSANÉ A VE DVOU VYHOTOVENÍCH DO TERMÍNU UVEDENÉHO V HARMONOGRAMU PŘÍSLUŠNÉHO AKADEMICKÉHO ROKU, A TO PROSTŘEDNICTVÍM PODATELNY FSV UK. PŘIJATÉ TEZE JE NUTNÉ SI VYZVEDNOUT V SEKRETARIÁTU PŘÍSLUŠNÉ KATEDRY A NECHAT VEVÁZAT DO OBOU VÝTISKŮ DIPLOMOVÉ PRÁCE.

TEZE NA IKSŽ SCHVALUJE VEDOUcí PŘÍSLUŠNÉ KATEDRY.

Obsah

ÚVOD	4
1. TALK SHOW	5
1.1 Historie talk show	5
1.2 Typy talk show.....	7
1.3 Jak zaujmout v TV vysílání	8
2. ÚLOHA MODERÁTORA TELEVIZNÍHO POŘADU: CHOVÁNÍ MODERÁTORA PŘED TELEVIZNÍ KAMEROU A MEDIÁLNÍ STEREOTYPY	13
2.1 Definice a pojetí moderátora	13
2.2 Výstavba rozhovorů a typologie otázek	14
2.3 Neverbální komunikace moderátora	18
3. PŘEDSTAVENÍ VYBRANÝCH TALK SHOW A JEJICH MODERÁTORŮ .	20
3.1 Představení osobnosti Jana Krause.....	20
3.2 Představení a charakteristika Talk show Jana Krause.....	21
3.3 Představení osobnosti Marka Ebena	22
3.4 Představení a charakteristika pořadu Na plovárně Marka Ebena.....	24
4. OBSAHOVÁ ANALÝZA	26
4.1 Kvantitativní obsahová analýza.....	26
4.2 Stanovení výzkumné otázky nebo hypotézy	27
4.2.1 Operacionalizace	27
4.2.2 Plánování a organizace	27
4.2.3 Přípravná a ověřovací fáze.....	28
4.2.4 Sběr dat.....	28
4.2.5 Vyhodnocení.....	28
4.3 Kvalitativní obsahová analýza.....	29
4.3.1 Slabé a silné stránky obsahové analýzy	31
5. KVALITATIVNÍ VÝZKUM	33
5.1. Metoda získávání dat – rozhovor.....	35
6. OBSAHOVÁ KVALITATIVNÍ ANALÝZA TALK SHOW SHOW JANA KRAUSE A NA PLOVÁRNĚ	36
6.1 Výběr vhodné výzkumné otázky.....	36
6.2 Výběr materiálů	36
6.3 Tvorba kódovacího rámce.....	36

6.3.1	Kódovací rámeček s hostem Karlem Schwarzenbergem (1937, politik)	37
6.3.2	Kódovací rámeček s hostem Petrem Čechem (1982, fotbalový brankář)	38
6.3.3	Kódovací rámeček s hostem Madeilene Albrightovou (1937, bývalá ministryně zahraničí USA).....	38
6.4	Kategorie dat	39
6.5	Hlavní analýza	40
6.6	Verifikace a interpretace výsledků kvalitativní analýzy.....	43
7.	PRODUKČNÍ ANALÝZA	46
7.1	Vznik talk show Na Plovárně a Show Jana Krause	46
7.2	Inspirace zahraničními talk show	47
7.3	Myšlenka pořadu.....	48
7.4	Výrobní týmy	48
7.5	Výběr hostů	48
7.6	Natáčení jednotlivých dílů	49
7.7	Popis jednotlivého dílu Show Jana Krause	52
7.8	Popis jednotlivého dílu Na plovárně.....	53
7.9	Délky talk show a jejich střih.....	53
7.10	Diváci a hosté talk show	54
7.11	Popis talk show	55
7.12	Typ talk show	56
7.13	Cíl talk show	56
7.14	Příprava moderátora na talk show	57
7.15	Styl konverzace.....	57
7.16	Jazyková vybavenost	58
7.17	Atmosféra rozhovorů.....	59
7.18	Výstavba rozhovorů	60
7.19	Tvář pořadu – moderátor	61
7.20	Prostory, kde se natáčí.....	62
7.21	Ohlasy diváků a sledovanost.....	63
7.22	Sledovanost	63
7.23	Kladení otázek.....	65
7.24	Zrušení pořadu, přesun na jiný kanál	66
7.25	Sledování konkurenčních talk show	67
7.26	Netradiční natáčení talk show	67
7.27	Inovace pořadu	68
7.28	Opakované oslovení diváků	68
7.29	Odvíjení dialogů s hosty.....	69
7.30	Filantropní a misantropní talk show z pohledu tvůrců jednotlivých talk show	70
	ZÁVĚR.....	72
	SUMMARY	73
	POUŽITÁ LITERATURA.....	74
	SEZNAM PŘÍLOH.....	81

PŘÍLOHY 82

Úvod

Diplomová práce „*Srovnání misantropní Show Jana Krause a filantropní talk show Marka Ebena Na plovárně*“ pojednává o talk show Show Jana Krause a talk show Na plovárně.

V teoretické části je charakterizován formát talk show v zahraničí a v českém prostředí, zachycuje vývoj žánru ve světě, vstup talk show do českých televizí, definici moderátora a hosta, jejich výběrem, představením Jana Krause a Marka Ebena, charakteristikou obou talk show – Show Jana Krause a Na plovárně.

Praktická práce se zabývá produkční a kvalitativní analýzou, která si klade za cíl odpovědět na výzkumnou otázku: *Jak se liší filantropní a misantropní pojetí talk show z hlediska obsahu a produkčních záměrů?*

V kvalitativní analýze byly vytvořeny následující kategorie, které zakládají předpoklad filantropního a misantropního pojetí: představení hosta moderátorem, prostor pro diskusi, vynucování odpovědi na otázku, přerušování hosta, řízení linie rozhovoru moderátorem, nadřazenost moderátora, ponižování hosta, prostorové uspořádání studia, principy slušného chování, nečekané nástrahy na hosta ze strany moderátora, individuální prostor hostů pro jejich prezentaci, způsob vedení rozhovorů, způsob kladení otázek, pobavení diváka, neverbální projevy moderátora, opakující se verbální projevy moderátora a kompozice moderátorovy stavby těla. Kategorie dat byly podrobeny analýze.

Produkční analýza analyzuje rozhovory se zástupci obou produkčních týmů. Za talk show Na plovárně s moderátorem Markem Ebenem, za Show Jana Krause s Ing. Vojtěchem Nouzákem, režisérem pořadu. Doslovné přepisy jsou připojeny v příloze. Realizovat rozhovor s moderátorem Janem Krausem se mi nepodařilo, setkala jsem s nevybíravým moderátorovým chováním, které v příloze č. 1 – Korespondence s Janem Krausem dokládám.

V samotném závěru se zamýšlím nad vhodným zvolením slov filantropní a misantropní a nad formátem talk show v českých televizích.

1. Talk show

Následující text je věnován stručné charakteristice pořadů označovaných jako talk show, v britské angličtině rovněž jako chat show. Divákovi sledujícímu talk show je prezentován většinou buď televizní, anebo rozhlasový pořad s účinkujícími ve dvou typech rolí. Moderátor označovaný rovněž jako hostitel si zve k sobě do studia návštěvy, hosty. S nimi vede předem připravený rozhovor, v němž hostitel zaujímá roli tazatele a host je osobou zpovídanou. Pokud se jedná o televizní pořad, pak je moderátorovi jakožto hostiteli ponechána výsada přímého pohledu do kamery, což ještě více zdůrazňuje jeho dominantní úlohu pojítka mezi hosty a diváky pořadu. Hosté většinou interagují pouze s moderátorem nebo vzájemně mezi sebou. Talk show mohou obsahovat další interaktivní prvky, např. do rozhovoru jsou zapojováni posluchači z publika ve studiu nebo z řad televizních diváků či rozhlasových posluchačů. Hostům mohou klást otázky. Pojem call-in potom označuje situaci, kdy je telefonický dotaz přepojen do živého vysílání.¹

První část textu se zabývá historií talk show, ve druhé části jsou detailněji specifikovány její jednotlivé typy.

1.1 Historie talk show

Vznik pořadu typu talk show je spojován zejména se Spojenými státy americkými. Historik Wayne Munson uvádí, že první pořad vykazující rysy talk show byl vysílán v rádiu již v roce 1921 ve státě Massachusetts. Hlavním společným rysem tohoto pořadu s talk show je, že hosté pozvaní do rozhlasového vysílání vystupovali jako experti v určité oblasti lidského působení a posluchačům pořadu sdělovali své zkušenosti a informovali je o nejnovějších trendech.

Zmiňovaný pořad byl čistě jednosměrný, neboť směřoval od expertů ve studiu k posluchačům u rozhlasových přijímačů. Ve 30. letech 20. století se ale v Houstonu na stanici Vox Populi objevil první pořad, který byl vysílán jako interview muže z ulice. Dále stojí za zmínku program stanice NBC z roku 1935, ve kterém již byly diskutovány

¹ STELTER, Brian. 2010. *Anderson Cooper to Host Daytime Talk Show*. NY Times.com., September 30, 2010. Retrieved July 3, 2011.

soudobé problémy. Asi o deset let později se na scéně objevil první pořad, ve kterém do živého vysílání vstoupil host telefonicky.²

Mezi roky 1927–1956 činil podíl relací typu talk show v rozhlasovém vysílání ve Spojených státech amerických přibližně jednu čtvrtinu pořadů. V případě televizního vysílání se udává, že v letech 1949–1973 činil podíl pořadů typu talk show na celkovém vysílacím čase 20 %.

O talk show v televizním vysílání lze hovořit jako o jakémsi dalším evolučním kroku zábavných pořadů typu variety show. V tomto formátu jsou divákům prezentována umělecká čísla, která se střídají s komediálními scénkami, a jsou doplňována hudebními vystoupeními. Ačkoli v talk show není vždy striktně zachována pestrost prezentovaného obsahu, přesto platí, že rozhovor vedený s hostem, případně s hosty, bývá prokládán uměleckými vystoupeními.³

Na televizních obrazovkách se jako první objevila talk show, kterou hostil Joe Franklin. První vysílání tohoto pořadu se uskutečnilo v roce 1951. Diváci se pak mohli s tímto pořadem potkávat více než 40 let, protože byl stažen z programu až v roce 1993.

Nejdéle vysílanou talk show na světě je v současné době The Tonight Show (1954, NBC), jejímž prvním moderátorem byl Steve Allen. Relace začínala pouze jako lokální televizní vysílání pro New York. Z původní délky 40 min. se vyvinula v pořad trvající 105 min., což je ve srovnání s klasickou talk show o 45 minut více.

Další světoznámou talk show je The Tonight Show Starring Johnny Carson (1962, NBC) moderátora, jehož jméno je součástí názvu. Johnny Carson je ceněn zejména za své pohotové reakce v jejím průběhu. Mezi další zvučná jména hostitelů televizních talk show patří i David Letterman, Jerry Springer, Oprah Winfrey a Jimmy Fallon.⁴

Jednou z prvních talk show po roce 1989 byl Tobogán (1990, Československý rozhlas). Vysílal ho Československý rozhlas. Moderován byl Tomášem Slámou.⁵ Mezi nejstarší televizní talk show v Čechách patří program Na plovárně (1999, Česká televize) s Markem Ebenem v roli hostitele a dnes již nevysílané Banánové rybičky (1999, Česká televize) Haliny Pawlovské. V současné době nejznámějšími českými

² [Online], [cit. 28.01.2015]. Dostupné z [www: http://www.ellenhume.com/node/22](http://www.ellenhume.com/node/22)

³ BOULERICE, J. 2009, *Associated content, A History of TV Variety Shows*, [online]. 2009 [cit. 22.07.2010]. Dostupné z [www: http://azcitaty.cz/citaty/jan-kraus/](http://azcitaty.cz/citaty/jan-kraus/)

⁴ [Online], [cit. 18.01.2015]. Dostupné z [www: http://www.museum.tv/eotv/talkshows.htm](http://www.museum.tv/eotv/talkshows.htm)

⁵ [Online], [cit. 18.01.2015]. Dostupné z [www: http://www.museum.tv/eotv/talkshows.htm](http://www.museum.tv/eotv/talkshows.htm)

relacemi typu talk show jsou Všechnopárty (2005, Česká televize) Karla Šípa a Show Jana Krause (2010, FTV Prima), dříve Uvolněte se, prosím (2004, Česká televize).

1.2 Typy talk show

Nejtradičnější členění talk show vychází z vysílacího času pořadu a rozeznává tzv. ranní, denní a večerní talk show. Dobrým příkladem ranní show je pořad americké stanice ABC News Good Morning America (1975, ABC). Přináší divákům nejnovější zprávy, rozhovory a poutavé reportáže ze zajímavých výzkumů a informace z finančních trhů. Ekvivalent lze najít v českém prostředí v pořadu Snídaně s Novou (1994, TV Nova). Témata diskutovaná v denních show se zaměřují zejména na aktuální problémy ve společnosti. Ze zahraničních pořadů lze vybrat jako typického zástupce show, jejíž moderátorkou je Oprah Winfrey. V českém prostředí lze rovněž nalézt zástupce daytime talk show v pořadech, jakými byly rozhlasový Tobogán nebo televizní diskusní Áčko (1997, TV Nova). Poslední uváděnou skupinou jsou večerní talk show. Tato kategorie se vyznačuje uvolněnější atmosférou, která má umožnit divákovi relaxaci, odpočinek a zábavu. Večerní talk show, označovaná v angličtině jako Late Night Show, má svou povahou nejbližší k variety show. Celosvětově známým pořadem je Late night with David Letterman show (1993, CBS). Ekvivalentem na české scéně je Show Jana Krause.⁶

Určitou odnoží Late night talk show je tzv. tabloid talk show, která je do češtiny překládána jako „bulvární“ talk show. Obsahem jsou diskuse, kontroverzní či senzační témata. Za hosty jsou vybírány osobnosti, od nichž se očekává, že ke kontroverzi ještě přispějí svými postoji, výroky či chováním.

Dalším možným kritériem, podle kterého lze talk show rozdělovat, je pojednávané téma. Lze je rovněž členit podle hostů. Další dělení uvádí Munson. Rozeznává talk show podle toho, zda je jejím středobodem hostova osobnost, téma či problém. V pořadech, jež jsou zaměřeny na osobnost, probíhá v podstatě interview, které si klade za cíl přinést o ní divákům zajímavé informace. Od hostů talk show, ve které je hlavním cílem diskuse o nějakém tématu či problému, jsou očekávány

⁶ ILIE, C. 2001. *Semi-institutional discourse: The case of talk shows*. Journal of Pragmatics, 2001, s. 209-254.

komentáře či zajímavé informace. Hosté zvaní do takového pořadu nemusí být ani tak veřejně známí, ale spíše odborníky v daném tématu.⁷

1.3 Jak zaujmout v TV vysílání

První část této kapitoly se věnuje motivaci televizí, ekonomických subjektů, a tvůrců televizního vysílání zaujmout publikum. Na rozdíl od divadelní scény je kontakt s divákem pouze zprostředkovaný a zpětnou vazbou pro tvůrce je sledovanost.

Motivace zaujmout diváky televizním vysíláním je v případě komerčních televizí jasná. Jako ekonomický subjekt se snaží maximalizovat zisk. Čím vyšší sledovanost programu, tím vyšší cena pro reklamní partnery. Sledovanosti v době po digitalizaci a zavádění multimediálních archívů na webové platformě poskytuje daleko jednoznačnější a přesnější údaje než kdykoliv dříve. Úspěšnost pořadu je měřena na základě počtu diváků, kteří vysílání zhlédli. Čím je jejich počet vyšší, tím větší užitek pořad komerční televizi přináší.⁸

V případě veřejnoprávních televizí by byla implikace z předchozího odstavce částečně zavádějící. Lze to dobře demonstrovat na příkladu České televize. Jejím stěžejním úkolem je nabízet široké veřejnosti co nejlepší služby veřejnoprávního média. To jí ukládají zákon o České televizi i Kodex České televize.⁹ V roce 2013 začala Česká televize po vzoru veřejnoprávních západoevropských televizí používat systematické měření míry naplňování veřejné služby. V tomto ukazateli již není jediným kritériem sledovanost. V systému hodnocení je zastoupeno i kvalitativní expertní posuzování a hodnocení rozmanitosti na základě tvrdých dat z databáze odvysílaných pořadů.¹⁰

Schopnost pořadů a celého televizního vysílání vůbec zaujmout diváka je tedy jedním ze stěžejních kritérií pro komerční i veřejnoprávní televize, protože zaujetí diváků je klíčem ke sledovanosti.

Při pohledu na světové žebříčky sledovanosti televizních pořadů je jednoznačně patrné, že mezi nejsledovanější televizní pořady patří přímé přenosy ze sportovních

⁷ MUNSON, W. 1993. *All talk: the talk show in media culture*. Philadelphia (Pa.): Temple University Press, 1993.

⁸ [Online], [cit. 27.01.2015]. Dostupné z www: <http://strategie.e15.cz/special/televize-hledaji-cesty-jak-zaujmout-835016>

⁹ [Online], [cit. 19.01.2015]. Dostupné z www: <http://www.ceskatelevize.cz/vse-o-ct/press/tiskove-zpravy/?id=6541>

¹⁰ [Online], [cit. 20.01.2015]. Dostupné z www: <http://www.ceskatelevize.cz/vse-o-ct/press/tiskove-zpravy/?id=6518&strana=2&category=2>

klání.¹¹ Četnost sportovních akcí brání televizním stanicím, aby na nich stavěly své vysílání, neboť finálové zápasy obecně populárních sportů se nehrají každý den, zatímco televizní vysílání musí být na obrazovkách denně. Další problém je spjat s vysílacími právy. V případě divácky atraktivních sportovních přenosů jsou jejich pořadatelé prodávána výhradní vysílací práva k televiznímu přenosu, čímž je možnost vysílat jeden přímý přenos na televizních kanálech několika konkurenčních televizí vyloučena.

Po očištění žebříčků sledovanosti o tuto specifickou skupinu a také o zpravodajské vysílání zůstávají na předních místech žebříčků sledovanosti filmy a seriály. U nich se projevuje silný nacionální charakter, což nahrává zejména původní tvorbě televizí.¹² Na základě hledání pořadů formátu late-night talk show ve světových a českých žebříčcích nejsledovanějších pořadů lze dojít k závěru, že tento programový formát nepatří mezi nejsledovanější typy pořadů, přestože má některé vlastnosti shodné se seriály. V návaznosti na úspěšnost a sledovanost je stěžejní podobností seriálů a late-night talk shows princip vytvoření závislosti u diváka. Pokud se lze očekávat i nízkou míru ztrátovosti diváků, což má na sledovanost pozitivní dopad.¹³

V další části je práce zaměřena na možnosti, jak diváky pořadů typu talk show zaujmout. Mittell (2004)¹⁴ vyvozuje, že žánry jsou lidským výtvořem a jsou definovány i na základě očekávání diváků, a proto se i očekávání stávají paramentem žánrů. Očekávání a motivace publika ke sledování pořadů typu talk show stojí na třech základních pilířích.

První je reprezentován očekáváním zábavy, legrace a rozptýlení, druhý a třetí spolu značně souvisejí, avšak lze je jednoznačně oddělit. Do druhého pilíře lze zařadit motivaci diváka dozvědět se něco nového, případně i šokujícího. Třetí pilíř je převážně edukativní, avšak jeho nedílnou součástí je i sebereflexe. Jednotlivé subžánry talk show, jak byly popsány v části věnované jejich typům, se liší zejména důrazem na jednotlivé pilíře motivátorů diváků ke sledování.

¹¹ [Online], [cit. 22.01.2015]. Dostupné z [www:](http://en.wikipedia.org/wiki/List_of_most_watched_television_broadcasts)

http://en.wikipedia.org/wiki/List_of_most_watched_television_broadcasts

¹²[Online], [cit. 15.01.2015]. Dostupné z [www: http://www.mediaguru.cz/2013/11/nejsledovanejsi-porady-v-historii-peplemetru/#.VDBW5_1_tws](http://www.mediaguru.cz/2013/11/nejsledovanejsi-porady-v-historii-peplemetru/#.VDBW5_1_tws)

¹³ [Online], [cit. 06.01.2015]. Dostupné z [www: http://splitsider.com/2013/10/what-its-like-to-write-for-a-late-night-talk-show/](http://splitsider.com/2013/10/what-its-like-to-write-for-a-late-night-talk-show/)

¹⁴ MITTELL, Jason. 2004. Genre and Television: From Cop Shows to Cartoons. In: American Culture. Routledge. 2004, s. 238. Retrieved 2009-05-05. ISBN 978-0-415-96903-1.

Zatímco první pilíř reprezentuje formu, jakou jsou informace divákovi předávány, zbylé dva již definují obsah pořadu. Touha tvůrců zaujmout diváky a získat vysoce sledovaný program svádí producenty, zejména v poslední době, k plnění obsahu pořadů různými senzacemi, což se nepříznivě podepisuje na kvalitě. Jak poznamenává Grindstaff (2002) ve své knize *The Money Shot: Trash, Class, and the Making of TV Talk Show* snaha tvůrců talk show zaujmout diváka z ní vytlačuje dřívější racionální model rozhovoru jako veřejné služby divákům a je nahrazen formátem nazývaným tabloid talk show nebo rovněž pejorativním názvem Trash TV.¹⁵

Kvůli vyšší sledovanosti obracejí tvůrci pořadů běžně očekávaný postup tak, že nejdříve je sestaven profil hosta a způsob jeho prezentace a až pak je pro takto vykonstruovanou roli hledána vhodná osoba.¹⁶ Otázky týkající se soukromí zpovídáné osoby či jiné intimní otázky pomáhají tvůrcům pořadů udržet pozornost diváka a budí dojem senzačnosti. K vysvětlení, proč publikum dychtí po detailech ze života veřejně známých, případně něčím výjimečných či v něčem vynikajících osob, lze využít teorií z oblasti sociologie a psychologie, zejména teorii sociálního srovnání, sociálního učení či výzkumu slávy celebrit a fanouškovství, což rozebírá ve svém díle *Psychologie médií* David Giles (2012).¹⁷

V roce 1954 představuje americký sociální psycholog Festinger (1954) poprvé teorii sociálního srovnání, která vysvětluje lidskou potřebu komparace. Festinger věřil, že lidé obvykle porovnávají sami sebe s osobami, které vnímají jako sobě podobné, protože na základě srovnání si vytvářejí adekvátnější pojetí sebe sama. Tendence srovnávat a utvářet si představu o sobě samém roste s mírou předpokládané podobnosti srovnávaní osoby s osobou porovnanou.¹⁸ Velmi podobný proces funguje i v případě publika. Pokud host v průběhu talk show na sebe prozrazuje skutečnosti z osobního života, pak jej diváci začínají vnímat více jako člověka, u kterého je možné najít paralely s jejich vlastními životy. To jim umožňuje nastartovat proces vlastního srovnávání.

Dalším aspektem teorie sociálního srovnávání, kterého lze využít pro vysvětlení zájmů diváků o pořady typu tabloid talk show, je tzv. „unchallenging comparison“.

¹⁵ GRINDSTAFF, L. 2002. *The Money Shot: Trash, Class, and the Making of TV Talk Shows*. Chicago: The University of Chicago Press 2002.

¹⁶ GAMSON, J. 1998. *Freaks Talk Back*. Chicago: The University of Chicago Press 1998.

¹⁷ GILES, David. 2012. *Psychologie médií, Z pohledu psychologie*. 1. vyd. Praha: Grada, 2012, s. 185. ISBN 978-80-247-3921-2.

¹⁸ FESTINGER, L. 1954. *A theory of social comparison processes*. Human Relations, 1954. 7, s. 117-140.

Tento pojem někteří autoři překládají do češtiny jako „srovnávání bez výzvy“ nebo také „srovnávání směrem dolů“. V tomto případě se subjekt (srovnávající) porovnává s osobou nebo skupinou osob, která je na tom hůře nebo se nachází v horší životní situaci než srovnávající, a to proto, aby si subjekt dokázal, že je na tom lépe. Při takovém porovnávání dochází k migraci z vyšší sociální skupiny do nižší, protože srovnávající si tímto způsobem zvyšuje svoji relativní úroveň. Howard Kurtz aplikoval tuto část teorie sociálního srovnávání na publikum talk show sledující hosty, kteří jsou obecně vnímáni jako nepřizpůsobiví či deviantní. Diváci se při sledování show srovnávají s hosty, a jelikož je vnímají jako problémové, nabývají pocitu, že jejich vlastní obyčejný život je lepší, než se jim zdál doposud.¹⁹

Cynthia M. Frisby (1998) se ve svém díle *Can Social Comparison Theory Explain Viewer Fascination with TV Talk Show* rovněž zabývá hypotézou, zda touha po sebezdokonalování a nutkání lépe se cítit může vysvětlit, proč lidé sledují televizní programy, které lze považovat za brakové. Její výzkum byl založen na zjišťování, jak diváci hodnotí vlastní život před a po sledování pořadů ze záznamů. Zjistila, že diváci hodnotí své životy lépe po zhlédnutí talk show než před jejím sledováním. Jako zdůvodnění Frisby uvádí, že poodhalením osobního života hosta v pořadu je u diváků zjednodušen proces sociálního srovnávání. Pokud následně dochází k srovnávání směrem dolů, pak divák nabývá lepšího pocitu z vlastního života.²⁰

Další motivátor diváků, edukativní, je ve třetím pilíři. Není to jen sebevzdělávání, které motivuje diváky ke sledování. Vede je i touha dozvědět se něco nového, nějakou senzaci. Svou povahou právě talk show představuje zdroj takovýchto informací, zvláště pokud existuje blízký vztah mezi moderátorem a jeho hostem. Poskytování zajímavých, senzačních informací podporují i tvůrci pořadů. Paul L. Grindstaff rovněž uvádí, že autoři programů pracují se svými hosty již dlouhou dobu před vystoupením. Snaží se je uklidnit, povzbuzují je a dodávají jim sebedůvěru, aby se na jevišti cítili přirozeně. Směřují na ně i citlivé otázky, u nichž platí jediné pravidlo: Čím větší, veřejnější a senzačnější doznání, tím lepší a sledovanější pořad.²¹ Tato strategie ovšem představuje v kontextu teorie sociálního učení jisté nebezpečí.

¹⁹ KURTZ, Howard. 1997. *Hot Air: All Talk All the Time*. New York: BasicBooks, s. 62.

²⁰ FRISBY, C. M. 1998, August. *Can Social Comparison Theory Explain Viewer Fascination with TV Talk Shows?* A manuscript accepted for presentation at the AEJMC annual convention, Baltimore, Maryland.

²¹ GRINDSTAFF, L. 2002. *The Money Shot: Trash, Class, and the Making of TV Talk Shows*. Chicago: The University of Chicago Press, 2002, s. 121.

Teorie sociálního učení byla publikována Albertem Bandurem, kanadským psychologem ukrajinsko-polského původu, jenž předpokládá, že lidé se učí zkušenostmi a pozorováním.²² Právě v sociálním učení se projevuje největší efekt masových sdělovacích prostředků.²³ Jako vhodný příklad se zdá být talk show pro náctileté věnovaná „randění“. V průběhu pořadu jsou probírány i techniky líbání. Diváci vnímají zkušenosti jednotlivých aktérů a učí se. Cílovou skupinou jsou náctiletí diváci, většina aktérů pořadů jsou rovněž teenageři. Proces sociálního učení je tak ještě akcelerován efektem teorie sociálního srovnávání. Obdobné závěry v kontextu sociálního učení učinili i Gerbner a kolektiv, kteří věří, že televize je jedním z největších, nejmocnějších a hlavně všudypřítomných činitelů, které utvářejí životní styl dnešní společnosti.²⁴

Způsobilst zaujmout diváka je založena na schopnosti autora identifikovat ho a pochopit jeho očekávání. V případě pořadů typu late night talk show je snaha zaujmout všechny tři vymezené pilíře, zatímco u jiných formátů (daily/afternoon talk show), které mají na diváka působit seriózně, bývá zábavnost občas potlačována. Úsilí tvůrců pořadů zaujmout diváka lze pochopit i na základě některých teorií z oblasti sociologie a psychologie. Vybrané dvě byly již uvedeny. Snaha zaujmout ale někdy diváka spíše poškozují, protože jsou mu prezentovány pouze informace, které tvůrci pořadů považují za schopné zaujmout. Divák si ovšem může na základě poskytovaných informací vytvořit o realitě a reálném světě mylnou představu. Tento fakt je pojednáván i v základech tzv. kultivační teorie.²⁵

²² BANDURA, A. 1977. *Social Learning Theory*. Englewood Cliffs, NJ: Prentice-Hall, 1997.

²³ SEVERIN, W. & TANKARD Jr., J. 2001. *Communication Theories: Origins, Methods, and Uses and the Mass Media*. Allyn & Bacon, 2001.

²⁴ GERBNER, G., GROSS, L., MORGAN, M. & SIGNORIELLI, N. 1981. *Health and medicine on television*. New England Journal of Medicine, 1981, 305, s. 901-904.

²⁵ [Online], [cit. 26.01.2015].

Dostupné z [www: http://web.asc.upenn.edu/gerbner/Asset.aspx?assetID=2748](http://web.asc.upenn.edu/gerbner/Asset.aspx?assetID=2748)

2. Úloha moderátora televizního pořadu: chování moderátora před televizní kamerou a mediální stereotypy

Následující text věnovaný úloze moderátora a mediálnímu stereotypu je strukturován do tří částí. První je převážně teoretická. Definiuje pojem moderátor a uvádí přístupy k pojetí jeho role. Část druhá pojednává o tématu výstavby rozhovorů a typologii otázek. Třetí část se zabývá neverbální komunikací moderátora.

2.1 Definice a pojetí moderátora

Samotné slovo moderátor se odvozuje od latinského slova „moderator“, které je překládáno jako správce, vládce, krotitel či usměřňovatel. V encyklopedii praktického žurnalisty je pojem definován takto: „*Moderátor je průvodcem pořadu (nejčastěji besedy nebo diskuse). Jde o tvůrčího pracovníka se schopností improvizace opírajícího se o široký společenský rozhled.*“²⁶ Takto definovaný pojem umožňuje použít označení moderátor jak pro osobu, jež řídí rozhovor více osob, tak pro osobu uvádějící zpravodajský pořad. V případě pořadů typu talk show je pak termín moderátor zaměňován za výraz hostitel, který si zve do pořadu své hosty.

Právě moderátor je osobou působící jako prostředník mezi pořadem a publikem (diváky či posluchači). Role nezávislého prostředníka (moderátora) pomáhá divákům udržet si dojem nezávislého pozorovatele.²⁷ Jelikož je program většinou spjat s omezenou množinou moderátorů, lze uvažovat i o jejich další charakteristice. Díky silné vazbě na pořad a skutečnosti, že se vysílá opakovaně a pravidelně, stává se moderátor jeho tváří. Tato silná vazba a pravidelnost dávají divákovi možnost přivyknout si na danou osobu a vybudovat si k ní bližší vztah. Tuto úvahu podporují i výsledky anket oblíbenosti televizních tváří, ve kterých se moderátoři umisťují na předních místech.

²⁶ OSVALDOVÁ, B., HALADA, J. a kolektiv. 2007. *Praktická encyklopedie žurnalistiky a marketingové komunikace*. 3. rozšířené vyd. Praha: Libri, 2007, s. 33. ISBN 978-80-7277-266-7.

²⁷ HOLLAND, Patricia. 1996. *When a woman reads the news.*, In: *Turning it On-areader in women and media*, Helen Baehr, Ann Gray (ed.). New York, London: Arnold, Martin's Press, 1996. ISBN 0340632208.

Popularita televizních moderátorů způsobuje, že na ně nahlížíme jako na celebrity. Slovo celebrita spojuje podle slovníku spisovné češtiny osobu s věhlasem a společenským uznáním. Popularita moderátorů vzniká z velké části proto, že se pravidelně opakovaně objevují na televizních obrazovkách, případně v rozhlasovém vysílání. Pokud se ve vysílání přestanou objevovat, jsou velmi rychle zapomenuti a jejich popularita klesá, protože celebritismus je vybudovaný více na základech četnosti výskytu na obrazovce než na společenském uznání.

U profesí z oblasti médií je obecně vysoká míra profesního sebeuvědomění a vysoká míra fragmentace. Osoby pracující v této branži důsledně trvají na tom, aby se rozlišovalo, do které skupiny jsou zařazeny.²⁸ I v rámci profese moderátor se lze setkat s fragmentací. Moderátoři, kteří se setkávají při práci s hosty a diskusi moderují, se cítí být odlišní od těch ze zpravodajství. O jednom z argumentů pojednává i český psycholog profesor Zdeněk Vybíral, který u moderátorů zpravodajských relací spatřuje, že převážně věnují pozornost formě sdělení a tomu, jak vypadají než obsahu sdělení.²⁹

Roli moderátora lze diferencovat na základě povahy jeho práce na moderátory zpravodajství (dříve označované jako hlasatelé) a moderátory, kteří se ve své práci setkávají s hosty, a jsou tedy nuceni řídit diskusi. V současné době nelze přistupovat k roli moderátora striktně jako k žurnalistické profesi, protože se na něj pohlíží i jako na tvář pořadu, kterému buduje mediální obraz a image.

2.2 Výstavba rozhovorů a typologie otázek

Výstavba předem připravených rozhovorů se vyznačuje tzv. asymetričností,³⁰ jež spočívá v rozdělení rolí na tázajícího a dotazovaného. Tázající, většinou moderátor, systematicky klade dotazovanému (hostovi) předem připravené otázky, na něž host odpovídá. Dle povahy pořadu a konsenzu mezi hostem a tvůrci pořadu jsou hosté s otázkami buď předem seznámeni, nebo jim naopak zůstávají neznámé. Dalším parametrem mediálního rozhovoru je možnost odmítnutí odpovědi na položenou otázku. Jak seznámení dotazovaného s kladenými otázkami, tak možnost odmítnutí odpovědi či

²⁸ JIRÁK, Jan a Barbara KÖPPLOVÁ. 2007. *Média a společnost: (stručný úvod do studia médií a mediální komunikace)*. 2. vyd. Praha: Portál, 2007. s. 207. ISBN 9788073672874.

²⁹ VYBÍRAL, Z. 2003. *Vyšokovaný svět*. Eseje a glosy z let 1997–2002.

³⁰ MACHÁČKOVÁ, E. 1981. *Rozhovor s významnými osobnostmi*. In: Naše řeč, 1981, roč. 64.

vyločení položené otázky pozitivně ovlivňují ochotu potenciálních hostů účastnit se takového rozhovoru, který se tak začíná blížit interview.

Jistou odchylku od takto striktně asymetrického rozhovoru představují pořady typu talk show. Při nich není vyloučeno vzájemné kladení otázek a hierarchie nadřazenosti moderátora (tázajícího) nad dotazovaným (hostem) může být narušena.

Pracovní postup přípravy rozhovoru lze rozčlenit do tří částí. V první je vybrána osoba, se kterou má být rozhovor veden. Ve druhé se shromažďují informace o člověku, s nímž má být rozhovor veden, a o tématu, kterého se rozhovor má týkat. Pokud je téma rozhovoru silně specializované a dotazovaný je odborníkem v dané oblasti, získává moderátor (tazatel) alespoň základní přehled o problematice, aby byl s to vést rozhovor smysluplně. V případě, že cílem rozhovoru není získání fundovaných informací od odborníka, ale spíše pobavení diváků, umožňuje druhá část moderátorovi získat nad hostem (dotazovaným) převahu. Poslední část přípravy rozhovoru spočívá v tvorbě otázek a návrhu jejich vhodného sledu.³¹

Správně připravený rozhovor je tedy systematicky konstruován a hostovi jsou pokládány většinou předem připravené otázky, přičemž právě ony se stávají základními stavebními kameny diskuse.

Otázky byly systematicky studovány už v době antiky. Již Aristoteles použil pojmu „otázka“ v souvislosti s tím, že znalosti a vědomosti jsou utvářeny na základě nacházení odpovědí na otázky. Ve středověku se jimi zabývala rétorika, jež na ně pohlížela jako na prostředek, který je možno využít nejen k zjišťování, ale i k přesvědčování a názornému vyjádření naléhavosti za pomoci jejich vhodně sestaveného sledu.³²

V souvislosti s členěním otázek neexistuje jejich jednoznačná klasifikace. Různé druhy členění vznikají zejména na základě nestejných motivů zkoumání otázek. Podle sémantické struktury je lze rozčlenit na:

- otázky ano/ne,
- faktografické otázky informačního charakteru (kdo, co, kdy, kde...),
- otázky publicistického charakteru – explikační (proč),
- komentativní/teoretické otázky,

³¹ MIKULÁŠTÍK, Milan. 2010. *Komunikační dovednosti v praxi*. 2. dopl. a přeprac. vyd. Praha: Grada, 2010. Příprava na interview, s. 138-139. ISBN 978-80-247-2339-6.

³² [Online], [cit. 10.01.2015]. Dostupné z [www: http://schirmanita.hu/Schirm_Anita/Publikaciok_files/the_role_of_questions_in_talk_shows.pdf](http://schirmanita.hu/Schirm_Anita/Publikaciok_files/the_role_of_questions_in_talk_shows.pdf)

- uzavřené otázky – jednoznačné,
- otevřené otázky – nejednoznačné.

V souvislosti s přípravou rozhovoru člení Mikuláščík (2010) otázky do 15 kategorií: primární (hlavní), rozvíjející, otevřené, uzavřené, přímé, nepřímé, věcné, osobní, neutrální, tendenční či řídicí, otázky řešící problém, otázky zavádějící a nevhodné, nápovědné a podněcující, parafrázující a hypotetické.³³ Další možná členění uvádí například Verner (2010).³⁴

Výše uvedená členění souvisela zejména s rozhovorem, případně interview. Výzkumy otázek v pořadech formátu talk show ukazují, že v nich stejně jako v pojetí rétoriky nehrají pouze roli prostředku pro zjišťování informací, nýbrž slouží i jako aparát k řízení diskuse, případně celého pořadu. Následující členění je odvozeno z prací Penze (1996)³⁵ a Ilie (1999)³⁶. Rozčleněny jsou podle tří aspektů, které vymezují typy otázek jako fuzzy-množiny s možností vzájemného prolínání. První členění podle aspektu formality vymezuje následující typy kategorií:

- Formální kategorie otázek typu ano/ne.
- Formální kategorie otázek deklarativního typu – tyto otázky omezují tazajícího buď na potvrzení, případně vyvrácení deklarované skutečnosti.
- Formální kategorie tagovacích otázek – tuto kategorii lze částečně ztotožnit s otázkami řídicími, protože otázkou s vymezenými předpoklady je od dotazovaného vynucován určitý směr odpovědi, případně odpověď sama.
- Formální kategorie zjišťovacích otázek – otázky této kategorie dávají dotazovanému dostatečný prostor k projevu.

Další členění otázek je vymezeno na základě aspektu komplexnosti. Podle něho rozlišujeme tzv. vícenásobné a alternativní otázky. V případě vícenásobných je jich dotazovanému položeno v jedné sekvenci více, přičemž jejich sled může mít buď rozšiřující, nebo zužující charakter. Zužující charakter se vyznačuje tím, že první otázka sice poskytuje dotazovanému relativně široký prostor pro odpověď, avšak následující

³³ MIKULÁŠČÍK, Milan. 2010. *Komunikační dovednosti v praxi*. 2. dopl. a přeprac. vyd. Praha: Grada, 2010. Příprava na interview, s. 138-139. ISBN 978-80-247-2339-6.

³⁴ VERNER, Pavel. 2010. *Zpravodajství a publicistika*. 2. upr. a dopl. vyd. Praha: Univerzita Jana Amose Komenského. 2010, s. 128. ISBN 978-80-86723-88-4.

³⁵ PENZ, H. 1996. *Language and control in American TV Talk Shows: An Analysis of Linguistic Strategies*. Tübingen: Narr, 1996.

³⁶ ILIE, C. 1999. *Question-response argumentation in talk shows*. Journal of Pragmatics, 1999. s. 975-999.

tento prostor zmenšují. Rozšiřující charakter sledu otázek naopak ponechává relativně malý prostor pro odpověď a první otázku rozšiřuje dalšími ze stejné sekvence. Otázky alternativní již předkládají dotazovanému možné odpovědi. Dobrý příklad alternativní otázky je: „Pojedeme dnes autem nebo autobusem?“ Tento typ otázky je silně sugestivní a hojně používán pro vyloučení odpovědi typu: „Ne, pojedeme na kole.“

Poslední členění otázek je založeno na aspektu funkčnosti. Vychází z rozmanitosti účelů otázek. Jejich účelem totiž nemusí být jen získání informace či odpovědi, ale i vynucení nějaké reakce, případně sugestivní manipulace s názorem dotazovaného. Při tomto členění lze vymezit dvě hlavní kategorie otázek – standardní a nestandardní. Standardních lze dále rozčlenit podkategoriím otázky:

- pokládané za účelem získání odpovědi – očekává se verbální odpověď,
- pokládané za účelem získání informace – zde není nutná verbální odpověď, protože k získání informace může dojít například i souhlasným pokývnutím hlavy či nesouhlasným zavrtěním hlavy,
- pokládané za účelem vynucení aktivity – „*Mohl byste, prosím, vstát?*“ je dobrým příkladem otázky vynucující aktivity,
- pokládané za účelem vzbuzení mentální percepce – jejich účelem není primárně získat odpověď osoby, které je otázka adresována, nýbrž zvýšit povědomí adresáta otázky o nějaké skutečnosti.

Druhou kategorií otázek podle funkčnosti jsou otázky nestandardní, které nejsou primárně určeny k získání odpovědi či informace. V této kategorii lze nalézt otázky vysvětlujícího charakteru, jež nejsou primárně určeny dotazovanému, ale spíše publiku, a plní funkci informačního aparátu i předmluvy. Do kategorie nestandardních rovněž patří řečnické otázky. Neočekává se na ně žádná reakce. Užívány jsou spíše k formování mínění publika a k práci s ním. Posledním typem nestandardní otázky jsou tzv. echo questions. Do češtiny lze tento název přeložit jako otázky typu ozvěna. Užívají se zejména k vynucení zopakování uvedené skutečnosti či informace, případně k jejímu upřesnění nebo doplnění. Např.: *Osoba A: „František Novák si staví letadlo. Osoba B: Cože to Franta udělal?“* V souvislosti s ozvěnovou otázkou určenou pro zpřesnění či doplnění uvedené skutečnosti lze použít následující příklad: *Osoba A: ... zase vyhrál v loterii. Osoba B: Kdože to zase vyhrál v loterii?*³⁷

³⁷ [Online], [cit. 28.01.2015]. Dostupné z [www:
https://jyx.jyu.fi/dspace/bitstream/handle/123456789/7405/URN_NBN_fi_jyu-2005470.pdf?sequence=1](https://jyx.jyu.fi/dspace/bitstream/handle/123456789/7405/URN_NBN_fi_jyu-2005470.pdf?sequence=1)

Jak je z výše uvedeného patrné, otázky nemusí sloužit jen k získávání informací, nýbrž je lze využít jako velice robustního aparátu k řízení rozhovoru i diskuse.

2.3 Neverbální komunikace moderátora

Neverbální komunikace společně s dalšími faktory utváří mediální obraz moderátora. Pojem lze vymezit jako sdělování beze slov.³⁸ Používá se pro něj i synonymických výrazů: nonverbální komunikace či mimoslovní komunikace.³⁹

Charakteristikou neverbální komunikace je, že některé neverbální projevy mohou být spouštěny podvědomě a nemusí být zcela vědomě řízené. Nonverbální komunikaci lze rovněž vnímat jako doplněk komunikace verbální, případně její dokreslení. Na základě mimoslovní komunikace mohou být tvořeny i úsudky o rozpoložení dané osoby, protože je částečně tvořena i podvědomím člověka.⁴⁰

Jedním z nejdůležitějších prostředků neverbální komunikace je mimika. Paul Ekman definoval šest základní emocí, které mohou být projeveny prostřednictvím lidské mimiky:

- překvapení (surprise),
- strach (fear),
- znechucení (disgust),
- zlost, rozčilení (anger),
- radost, štěstí (happiness),
- smutek (sadness).⁴¹

Na základě mimiky si může divák, který má obraz zprostředkovaný televizním přenosem, dokreslit představu o psychickém rozpoložení dané osoby. Projev emocí mimikou je ale zkreslován kulturními a sociálními pravidly.

Pohled a případný oční kontakt jsou dalším prostředkem neverbální komunikace. Slouží nejen k vyjádření vztahu mezi osobami, ale i jako nástroj pro udržení pozornosti. Gestikulace, gesta a kinezika nejen dokreslují verbální komunikaci, ale v některých

³⁸ VYBÍRAL Z. 2005. *Psychologie komunikace*. Praha: Portál 2005. ISBN 80-7178-998-4.

³⁹ KŘIVOHLAVÝ J. 1988. *Neverbální komunikace*. Praha: Státní pedagogické nakladatelství 1988. ISBN 17-297-87.

⁴⁰ LEWIS, David. 1993. *Tajná řeč těla*. Praha: Victoria Publishing, 1993. ISBN 80-85605-49-8.

⁴¹ [Online], [cit. 26.01.2015]. Dostupné z www: <http://dasgehirn.info/denken/emotion/die-wurzeln-der-gefuehle/>

případech ji i zcela nahrazují. Příkladem nahrazení může pokývání hlavou místo souhlasné odpovědi nebo mávnutí rukou jako symbol rozloučení.

Vědní disciplína označovaná jako posturologie se zabývá zkoumáním polohy těla. Nezkoumá ovšem individuálně polohu jednotlivých částí těla, nýbrž celkový výraz, který do svého okolí vysílá lidské tělo, které je schopno zaujmout tři základní polohy: stoj, leh a sed. Jeho jednotlivé části posléze zaujímají určité postavení vzhledem k základní poloze a vysílají tak svému okolí informace. Přátelský postoj v případě hovoru ve stoje je Lewisem definován jako s mírným náznakem předklonu, spojený s úsměvem, zrakovým kontaktem a nenuceným vystupováním.⁴² Naproti tomu v případě hovoru vsedě se uzavřený postoj vyznačuje překříženými končetinami.⁴³

Posledním zmíněným prostředkem neverbální komunikace jsou celkový vzhled a oblečení. Ukazuje se, že první dojem z doposud nepoznané osoby silně predeterminuje další chování vůči ní. Utvářen je na základě celkového vzhledu, čehož jsou si lidé vystupující na televizních obrazovkách dobře vědomi, proto nemusí být jejich normální vzhled totožný s tím na televizních obrazovkách.

⁴² LEWIS, David. 1993. *Tajná řeč těla*. Praha: Victoria Publishing, 1993. ISBN 80-85605-49-8.

⁴³ KŘIVOHLAVÝ J. 1988. *Neverbální komunikace*. Praha: Státní pedagogické nakladatelství 1988. ISBN 17-297-87.

3. Představení vybraných talk show a jejich moderátorů

V následující kapitole bude krátce představen moderátor Jan Kraus, Marek Eben a talk show Show Jana Krause a Na plovárně.

3.1 Představení osobnosti Jana Krause

„Sebevědomí má v Česku zvláštní příchut', spíš pachut'. A přitom je to jen vědomí sebe sama. Tedy něco, na čem by člověk měl lpět.“⁴⁴ Jan Kraus

Je-li vysloveno jméno Jan Kraus, drtivé většině české populace se vybaví lehce pitoreskní postava malého moderátora s velmi energickým pohledem, usazená v křesle za masivním stolem, která uvádí pořad Show Jana Krause (FTV Prima, 2010), dříve Uvolněte se, prosím (ČT 1, 2004–2010). Tento český herec, publicista, dramatik, režisér a podnikatel ale není spjat jen s rolí moderátora.⁴⁵ Ve svém životopise uvádí vzdělání gymnázium s maturitou a absolvování kurzu účetnictví a daňového poradenství z roku 1990⁴⁶. Jeho umělecká kariéra je však nejznámější.

Ve třinácti letech debutoval ve filmu Dva tygři. Filmové tvorbě, jak uvádí v rozhovoru pro týdeník Instinkt, se věnoval zejména před sametovou revolucí – více než dvě třetiny filmů, ve kterých hraje, pochází z této doby. Po revoluci se z filmového herce Jana Krause stává více moderátor a bavič, který má ovšem k divadlu stále blízko. Jako důvod odklonu od filmového herectví uvádí, že filmování zabere spoustu času, je špatně placené a chybí mu okamžitá zpětná vazba od diváků, což u divadla a při moderování není. Během televizního moderování prošel cestou od satirické Dvaadvacítky (1998, Česká televize), přes Saunu (1999, TV Prima) a Občana Krause (2001, Česká televize) až k pořadu typu late-night talk show Uvolněte se, prosím, nyní Show Jana Krause.

Kromě divadla a moderování se věnoval i rozhlasovému vysílání na Frekvenci 1, kde vystupoval jako glosátor v pořadu Kraus a blondýna (2009, Frekvence 1).

Ač je někdy charakterizován jako ostrý a nelítostný moderátor s ironickým a zlým či škodolibým smyslem pro humor, ze kterého jde strach, sám se takto nevnímá:

⁴⁴ [Online], [cit. 22.01.2015]. Dostupné z [www: http://azcitaty.cz/citaty/jan-kraus/](http://azcitaty.cz/citaty/jan-kraus/)

⁴⁵ [Online], [cit. 30.01.2015]. Dostupné z [www: http://www.osobnosti.cz/jan-kraus.php](http://www.osobnosti.cz/jan-kraus.php)

⁴⁶ [Online], [cit. 22.01.2015]. Dostupné z [www: http://www.showjanakrause.cz/jan-kraus/](http://www.showjanakrause.cz/jan-kraus/)

„Ten strach ze mě mají lidé vlastně sami ze sebe. Já (Jan Kraus) jsem tam jenom prostředník. Já si myslím, že jsem nikdy nikoho v těch svých pořadech nezničil tím, co jsem mu řekl já. Ti lidé se vždycky zničili tím, co řekli oni.“⁴⁷

3.2 Představení a charakteristika Talk show Jana Krause

Obrázek č. 1 Petr Čech v pořadu Talk Show Jana Krause⁴⁸

Talk show Jana Krause navazuje na pořad Uvolněte se, prosím, který byl vysílán veřejnoprávní Českou televizí. Po neshodách s jejím vedením ohledně výběru hostů byl podle slov Ing. Vojtěcha Nouzáka (režisér pořadu), program Uvolněte se, prosím, přejmenován a přenesen na FTV Prima.

Uvolněte se, prosím, lze klasifikovat jako tradiční late-night talk show. Její inspirací je show Davida Lettermana Late Show with David Letterman, vysílaná americkou CBS.⁴⁹ Podobná je i programu americké televize NBC The Tonight Show with Jay Leno (1992, NBC).⁵⁰ Její vysílání bylo ukončeno v pátek 19. listopadu 2004.

⁴⁷ [Online], [cit. 20.01.2015]. Dostupné z www: <http://www.ceskatelevize.cz/porady/10314156487-uchem-jehly/312298380010008/>

⁴⁸ KRAUS, Adam. 2014. *Petr Čech u Jana Krause: Snažím se každý den udělat něco, abych byl lepší* [online]. [cit. 2015-03-08]. Dostupné z: <http://fotbal.regionycr.cz/view.php?cisloclanku=2014040001-petr-cech-u-jana-krause-snazim-se-kazdy-den-udelat-neco-abych-byl-lepsi>

⁴⁹ [Online], [cit. 18.01.2015]. Dostupné z www: http://www.cbs.com/shows/late_show/

⁵⁰ [Online], [cit. 18.01.2015]. Dostupné z www: <http://www.nbc.com/the-tonight-show/classic/jay-leno>

V Show Jana Krause přebírá moderátor vystupování svých amerických předloh. Stejně jako David Letterman je usazen na židli za masivním dřevěným stolem. Po jeho pravici sedí hosté, se kterými vede rozhovor. Pozadí celé scény dokresluje obrázek nočního města. Kapela, která pomáhá moderátorovi doladovat atmosféru, je umístěna mimo záběr hlavní kamery.

I struktura pořadu koresponduje s předlohami ze Spojených států. Již na první pohled je zřejmé, že výsledná podoba show kombinuje prvky talk show Davida Lettermana i Jaye Lenu. Ihned po příchodu začíná moderátor s takzvaným „úvodem“, ve kterém jsou glosovány aktuální události. Pak, již usazený za stolem, čte nahlas bizarnosti z českých médií. Ještě v pořadu Uvolněte se, prosím, byly čteny namísto zpráv z internetu titulky s absurdním zněním, což bylo převzato od Jaye Lenu. Pak následují rozhovory se třemi hosty, které bývají proloženy hudebními vložkami nebo vystoupením samotného hosta. Kraus zve nejpopulárnější osobnosti, lidi méně známé i naprosto neznámé, kteří jsou zajímaví nebo mají nějaký kuriózní koníček, netradiční zálibu či dovednost.

Zásadním rozdílem proti americkým předlohám je, že pořad není přenášen živě, Vysílán je sestřih záznamu. Druhým rozdílem je, že americké late-night talk show jsou vysílány každý všední den v noci, zatímco Krausův pořad pouze v pátek, tedy jednou za týden.

Celkový charakter pořadu je odvozen od moderátorovy povahy. Čmejková (2007) o tom píše: „*Moderátor Jan Kraus je konverzačně mnohem tvrdší, agresivnější, ironizující a břitký; jen v ojedinělých případech dává svému hostu možnost zachovat si tvář a daleko častěji jej naopak vyvádí z míry, irituje nebo přímo trápí.*“⁵¹ Pořadu to ovšem dodává na dynamice, dělá ho vtipným a svižným. Právě moderátorovy rychlé repliky, komická úsečnost a provokativní komentáře jsou pro Krausovu talk show typické.

3.3 Představení osobnosti Marka Ebena

„*Možná, že puberta je jeden z nástrojů, jak příroda pečuje o lidský rod, aby nevyhynul. Protože člověk by asi nikdy dobrovolně neopustil to bezpečí vlastní rodiny,*

⁵¹ ČMEJRKOVÁ, S. 2007. *Od partnerského rozhovoru k talk-show*. In: Přednášky z 50. běhu Letní školy slovanských studií. Praha: FF UK, 2007, s. 48-60. ISBN 978-80-86642-45-1.

kde je o něj postaráno milujícími rodiči a rodiče by asi těžko přenesli přes srdce, že to rozkošné a bezproblémové dítě najednou odchází. Ale pak přijde spásná puberta a z toho rozkošného dítěte se stane nesnesitelný jedinec, který opovrhne svými rodiči, jejich hudbou, jejich oblečením, jejich životním stylem, takže nakonec jednou, když praští dveřmi a odejde, rodiče to jakž takž přežijí. A co je zajímavé, že hned venku na toho nesnesitelného jedince čeká jiný nesnesitelný jedinec, ovšem opačného pohlaví, který také před chvílí někde praštil dveřmi a ti dva nesnesitelní pocítí k sobě tak neuvěřitelnou náklonnost, že spojí své životy a stanou se z nich ti báječní milující rodiče, od kterých by žádné dítě neodešlo, nebýt puberty. Je to podle mě velmi rozumné, a co příroda dělá, dobře dělá.“ Marek Eben⁵²

První rolí Marka Ebena byla v roce 1969, tedy ve dvanácti letech, postava Válečka v televizním seriálu Kamarádi (1980, Česká televize). Teprve o deset let později dokončuje Státní konzervatoř v oboru hudebně dramatickém a odchází do divadla v Karlových Varech.⁵³

Úspěchy slaví i jako písničkář. Se svými bratry zakládá skupinu Bratři Ebenové a jejich práce je oceněna i na Portě, českém soutěžním hudebním folkovém festivalu⁵⁴. Marek Eben ovšem není jen seriálovým hercem a folkařem. Jeho nejvýraznějším povoláním je moderátor. Na televizních obrazovkách ho bylo možné vidět při moderování pořadů TýTý (1991, Česká televize), O poklad Anežky České (1993, Česká televize) či StarDance ...když hvězdy tančí (2006, Česká televize 1).⁵⁵

Stal se i ikonou Mezinárodního filmového festivalu v Karlových Varech nejen pro Festivalové vteřiny vysílané v České televizi jako televizní zpravodajství z průběhu festivalu, ale i pro mistrné moderování nejdůležitějších festivalových akcí.

Čmejková popisuje Marka Ebena jako kultivovaného intelektuála, jehož humor je vždy vtipný, decentní, nikdy není nevkusný.⁵⁶

⁵² [Online], [cit. 21.01.2015]. Dostupné z [www](http://www.rozhlas.cz/brno/upozornujeme/_zprava/396458):

http://www.rozhlas.cz/brno/upozornujeme/_zprava/396458

⁵³ [Online], [cit. 26.01.2015]. Dostupné z [www](http://www.csfd.cz/tvurce/7757-marek-eben/): <http://www.csfd.cz/tvurce/7757-marek-eben/>

⁵⁴ [Online], [cit. 15.01.2015]. Dostupné z [www](http://o-skupine.hudebniskupiny.cz/bratri-ebenove): <http://o-skupine.hudebniskupiny.cz/bratri-ebenove>

⁵⁵ *Kdo je kdo = Who is who: osobnosti české současnosti: 5000 životopisů*. 2005. Michael Třeštík, editor. 5. vyd. Praha: Agentura Kdo je kdo, 2005. s. 775. ISBN 80-902586-9-7.

⁵⁶ ČMEJKOVÁ, S. 2007. *Od partnerského rozhovoru k talk-show*. In: Přednášky z 50. běhu Letní školy slovanských studií. Praha: FF UK, 2007. ISBN 978-80-86642-45-1.

3.4 Představení a charakteristika pořadu *Na plovárně Marka Ebena*

Obrázek č. 2 Madeilene Albrightová v pořadu *Na plovárně Marka Ebena*⁵⁷

První díl populární Ebenovy talk show byl v České televizi odvysílán 7. ledna 1999. Nese jméno podle místa, kde byl zprvu natáčen – po Občanské plovárně. Posléze bylo natáčení, přesunuto do klubu Avion v pražských Holešovicích. Televizní diváci mají možnost zhlédnout sestříhaných třiaadvacet minut.⁵⁸

Do pořadu jsou zvány nejrůznější typy hostů všech možných profesí a odvětví lidské tvorby. Ovšem jedno pravidlo prozatím nikdy nebylo porušeno – nejsou zváni politici. Přesněji současní. V okamžiku, kdy politik ukončí svoji kariéru, může se již

⁵⁷ *Na plovárně s Madeilene Albrightovou: Rozhovor Marka Ebena s bývalou americkou ministryní zahraničních věcí* [online]. 2005. [cit. 2015-03-08]. Dostupné z: <http://www.ceskatelevize.cz/porady/1093836883-na-plovarne/205522160100026-na-plovarne-s-madeilene-albrightovou/>

⁵⁸ [Online], [cit. 29.01.2015]. Dostupné z [www: http://www.tyden.cz/rubriky/media/televize-a-radia/marek-eben-hvezdy-na-plovarnu-si-musim-pujcovat_246394.html#.VE1tyvmG9ws](http://www.tyden.cz/rubriky/media/televize-a-radia/marek-eben-hvezdy-na-plovarnu-si-musim-pujcovat_246394.html#.VE1tyvmG9ws)

hostem stát. Postupně navštívila talk show tak zvučná jména jako Bill Gates, 14. dalajláma, Genesis.

Pořad je koncipován jako partnerský rozhovor dvou osob v příjemné neformální atmosféře. Marek Eben vystupuje v roli moderátora. Předem připravenými taktními a delikátně formulovanými otázkami svého hosta k hovoru spíše podněcuje. Dává mu šanci diskusi korigovat a umožňuje tak jeho osobnosti vyniknout.

Jak v případě natáčení na Občanské plovárně, tak v klubu Avion jsou moderátor s hostem vždy pohodlně usazeni u jednoho stolu, což navozuje atmosféru privátního rozhovoru. Ovšem natáčení tohoto pořadu se neomezuje pouze na prostory klubu Avion. Některé díly jsou natáčeny i jinde, aby se vyhovělo třeba povaze hostů nebo jejich časové vytíženosti.

Jedním z cenných zdrojů zvučných jmen pro pořad je zmiňovaný Mezinárodní filmový festival v Karlových Varech. Charakteristické pro něj je, že rozhovory se zahraničními hosty jsou vedeny většinou v angličtině a českému divákovi je promítána dabována verze.

4. Obsahová analýza

Obsahovou analýzu (angl. content analysis) lze klasifikovat jako metodu pozitivistického modelu empirického výzkumu. Pozitivistický přístup se snaží poznat a popsat obecné zákonitosti striktně vědeckými metodami. Předmětem obsahové analýzy je text jak v písemné podobě, tak ve formě mluvené, případně obrazové. Počátky obsahové analýzy se datují do období druhé světové války a k jejímu přesnému definování přispěl významným způsobem v 50. letech 20. století americký výzkumník Bernard Berelson, který ji definoval jako výzkumnou techniku pro objektivní, systematický a kvantitativní popis obsahu komunikace.⁵⁹

Obecně lze rozlišovat mezi kvalitativní a kvantitativní obsahovou analýzou. Dále je nejdříve popsána analýza kvantitativní obsahová a poté kvalitativní obsahová analýza.

4.1 Kvantitativní obsahová analýza

Kvantitativní obsahová analýza zpracovává kvantitativní data a její výsledky jsou vysoce objektivní, tedy nezávislé na výzkumníkovi. Sama metoda je dobře zobecnitelná a použitelná na široké spektrum textových analýz. Výstupy obsahové analýzy disponují reliabilitou (spolehlivost, věrohodnost) vysokého stupně, stejně tak dobrou validitou. I proto je kvantitativní analýza popisována jako standardizovaná, systematická a intersubjektivně ověřitelná kvantitativní metoda analýzy zjevného obsahu komunikace.⁶⁰

Předmětem zkoumání kvantitativní obsahové analýzy jsou počty výskytu vybraných znaků v textech (obrazech). Jako vybraný znak lze chápat koncept, nejčastěji slova nebo fráze. Z toho lze odvodit i název konceptuální analýza, která zužuje obsahovou analýzu na kvantifikaci přítomnosti určitého znaku. Konceptuálně designovaná obsahová analýza je užívána zejména pro komparace. Naproti konceptuální analýze stojí analýza relační nebo též označovaná jako sémantická. Neomezuje se pouze

⁵⁹ BERELSON, Bernard. 1952. *Content analysis in communication research*. 1952. New York: The Free press, 1952.

⁶⁰ REIFOVÁ, I. et. al. 2004. *Slovník mediální komunikace*. 1. vyd. Praha: Portál, 2004. s. 328.

na kvantifikaci jednotlivých znaků, nýbrž se zabývá i vztahy mezi nimi. Výsledkem jsou tzv. mentální modely, skupiny či sítě sdružených konceptů.⁶¹

Pro již čistě deskriptivní obsahovou analýzu i pro komplexní šetření zahrnující relace mezi koncepty lze vždy stanovit pevnou strukturu, která se skládá ze šesti kroků:

- stanovení výzkumné otázky nebo hypotézy,
- operacionalizace,
- plánování a organizace,
- přípravná a ověřovací fáze,
- sběr dat,
- vyhodnocení.

4.2 Stanovení výzkumné otázky nebo hypotézy

Výzkumná otázka vymezuje předmět zkoumání. Požaduje se, aby byla jasná, srozumitelná a zřetelná. Pokud je obsahová analýza aplikována při mediálním výzkumu, pak by zkoumané téma tvořené množinou výzkumných otázek mělo být vymezeno časově i žánrově.

4.2.1 Operacionalizace

Pro již stanovené výzkumné otázky, případně celá výzkumná témata, dochází ve druhé fázi, operacionalizaci, k výběru nejvhodnější výzkumné metody nebo i více metod z důvodů triangulace. To zajišťuje následnou systematickosti zpracování a intersubjektivitu, která souvisí s opakovatelností výzkumu a reliabilitou výsledků. V této fázi jsou rovněž stanoveny jednotky měření, velikost a povaha vzorku (náhodný výběr/cenzus), jsou také definovány jednotlivé koncepty (kategorie).

4.2.2 Plánování a organizace

V rámci plánování je vymezen časový rámec a organizační průběh celého šetření. V této třetí fázi je možno otestovat časovou náročnost sběru dat, aby v jeho průběhu nedocházelo ke zpoždování. Rovněž je vypracován i kódovací systém

⁶¹ CARLEY, K. 1993. *Coding Choices for Textual Analysis: A Comparison of Content Analysis and Map Analysis*. In: *Sociological Methodology*, 1993. Vol. 23, s. 75–126.

a podrobný manuál, ve kterém jsou definovány postupy pro kodéry. Také je doporučováno zavedení takzvaného záznamového archu, který slouží nejen jako přehledná osnova pracovních postupů a úložiště dat, ale i jako podklad pro pozdější evaluaci výzkumu.

4.2.3 Přípravná a ověřovací fáze

Čtvrtá fáze je jakousi pilotní etapou, ve které je ověřena spolehlivost kódovacího systému i samotného systému proměnných, je ideálním místem pro odstranění chyb či případnou změnu nastavení celého systému bez toho, aby to zásadně ohrozilo celý výzkum.

4.2.4 Sběr dat

Předposlední fáze se zaměřuje na sběr informací a jejich transformaci na data osobami do systému kódování a do celého pracovního postupu již zaškolenými. V případě, že v této fázi bude odhalen problém zásadnějšího charakteru, který ohrožuje výsledky výzkumu a vyžaduje změnu již ustanoveného systému, měly by být všechny učiněné změny zaznamenány do záznamového archu výzkumu.

4.2.5 Vyhodnocení

Poslední fázi, vyhodnocení, lze rozdělit podle povahy prováděné práce do tří částí:

- analýza dat z datového souboru,
- verifikace získaných výsledků,
- interpretace výsledků.

Povaha analýzy datového souboru vychází zejména z povahy získaných dat. Pokud je datový soubor cenzem, pak lze užít k analýze pouze popisnou statistiku. Jelikož je ovšem získání cenzu většinou finančně i časově velmi náročné, je datový soubor tvořen záznamy o vybraných jedincích. Pokud je vzorek vybraných jednotek dostatečně velký a zároveň byl vybrán náhodným výběrem, pak lze k zobecňování zjištění užít teorie pravděpodobnosti a pokročilejších statistických metod. V případě kvalifikovaného výběru lze jen stěží uvažovat o zobecňování výsledků.

Jakmile jsou dostupné výsledky analýzy, následuje jejich verifikace na základě teorie, případně jsou konfrontovány s očekáváním výzkumníka. Poslední část, vyhodnocení, je věnována interpretaci výsledků, jež by měla být vždy provedena tak, aby bylo zajištěno, že osoby, kterým jsou výsledky určeny, získané výsledky pochopí.

4.3 Kvalitativní obsahová analýza

Na rozdíl od kvantitativní obsahové analýzy se kvalitativní obsahová analýza opírá o tzv. interpretativní přístup, který se zaměřuje na odhalování širších souvislostí jak v rámci studovaného objektu, tak i jeho vztahům k okolí. Umožňuje tak odhalovat i na první pohled skryté struktury. Pro tuto metodu je charakteristická vysoká míra otevřenosti a důraz na jednotlivé objekty zkoumání. Obecně lze říci, že v případě kvalitativní obsahové analýzy je zkoumán menší počet jednotek než v případě kvantitativní obsahové analýzy, avšak objekty jsou podrobovány zkoumání z různých aspektů. Výsledky kvantitativní obsahové analýzy jsou ovšem zatíženy osobou výzkumníka a jeho subjektivním pohledem na zkoumané téma.⁶²

Kvalitativní obsahová analýza (angl. qualitative content analysis, dále jen QCA), jak ji popisuje Schreier (2012), je osmistupňovým procesem, který spočívá v těchto krocích:

- výběr vhodných výzkumných otázek,
- výběr materiálů jako objektů studia,
- vytvoření kódovacího rámce,
- rozdělení materiálů do jednotlivých částí pro kódování,
- ověření kódovacího rámce,
- vyhodnocení ověření kódovacího rámce a případná jeho modifikace,
- hlavní analýza,
- verifikace a interpretace výsledků.

Středobodem QCA je právě kódovací rámec, který pomáhá přeměnit charakteristiky textu do popisu a následné interpretace. QCA neposkytuje komplexní pohled na zkoumaný objekt, nýbrž ho studuje z různých úhlů pohledu vymezených

⁶² SCHULZ, W., et al. 1998. *Analýza obsahu mediálních sdělení*. 1. vyd. Praha: Karolinum, 1998. s. 134. ISBN 80-7184-548-5.

výzkumnými otázkami.⁶³ QCA je charakterizována třemi vlastnostmi – systematickostí, flexibilitou a schopností redukovat data. Systematickost metody spočívá v ustáleném sledu kroků, které již byly specifikovány výše. Flexibilita je pak vázána zejména na vytvářený kódovací rámec, který vychází z dostupných dat a je v průběhu výzkumu validován vzhledem k cílům výzkumu i k objektům zkoumání. Poslední zmiňovanou vlastností je právě schopnost redukovat data. Aplikována je pomocí výzkumných otázek a vybranými kódovacími kategoriemi tak, aby byly naplněny cíle výzkumu. Ač tímto způsobem dochází ke ztrátě části informací obsažených v objektu zkoumání, vznikají rovněž informace nové, které jsou spjaty s hierarchií vymezených kategorií a tak umožňují získání agregovaných informací.⁶⁴

Jelikož metoda QCA vychází z předpokladu, že pro zkoumanou problematiku již existuje nějaký teoretický rámec, jsou i kategorie kódování koncipovány tak, aby odpovídaly teoretickému rámci, který je aparátem pro zodpovězení výzkumných otázek. Při vytváření kódovacího rámce jsou nejdříve vytvořeny hlavní kategorie, které jsou rovněž nazývány dimenzemi, které korespondují jak s teoretickým rámcem, tak s výzkumnými otázkami. Následně jsou vytvářeny podkategorie, které se váží k jednotlivým dimenzím. Mohou již vznikat agilně na základě dostupných dat a jejich účelem je poskytnout detailnější informace o zkoumaném objektu. Tento postup dává výzkumníkovi možnost poznat zkoumané problematiku hlouběji, než mu poskytuje teorie, na jejíž základech jsou dimenze vytvářeny.⁶⁵

Kódovací rámec pro metodu QCA má tak hierarchický charakter, u kterého se očekává, že bude mít alespoň dvě úrovně. Obecně platí, že by se v kódovacím rámci neměly zbytečně vyskytovat kategorie „prázdné“, tedy takové, které se ve zkoumaných objektech nevyskytují. Pokud ovšem dokreslují celkovou představu o zkoumaném problému, pak i zjištění, že se u zkoumaných objektů nevyskytují, je pro cíle výzkumu plně relevantní.⁶⁶

Metoda QCA může být rovněž použita k porovnávání dvou a více objektů výzkumu. V takovémto případě jsou doporučovány dvě možnosti, jak vytvářet kódovací

⁶³ SCHREIER, Margrit. 2012. *Qualitative content analysis in practice*. London: Sage, 2012, viii, s. 272. ISBN 9781849205924.

⁶⁴ SCHREIER, Margrit. 2012. *Qualitative content analysis in practice*. London: Sage, 2012, viii, s. 272. ISBN 9781849205924.

⁶⁵ SCHREIER, Margrit. 2012. *Qualitative content analysis in practice*. London: Sage, 2012, viii, s. 272. ISBN 9781849205924.

⁶⁶ SCHREIER, Margrit. 2012. *Qualitative content analysis in practice*. London: Sage, 2012, viii, s. 272. ISBN 9781849205924.

rámec. Pokud při porovnávání výzkumník ví, co hledá, pak je vytvářen jediný kódovací rámec, který plně pokrývá výzkumné otázky i strukturu všech porovnávaných objektů výzkumu. Pokud ovšem při porovnávání výzkumník předem přesně nezná všechny možné aspekty porovnávání, pak se doporučuje postupovat při vytváření kódovacího rámce iterativně. V první fázi jsou sestaveny dílčí kódovací rámce pro jednotlivé objekty zkoumání a posléze jsou takto vytvořené rámce vzájemně porovnány za účelem vytvoření jednoho všezahrnujícího kódovacího rámce.⁶⁷

Vytváření kódovacích rámců může být zjednodušeno segmentací zkoumaných objektů, zvláště pak pokud je jich více a jsou vzájemně homogenní, avšak jejich vnitřní struktura je heterogenní, takže je možné rozdělit je do jednotlivých částí, které jsou nazývány jednotkami analýzy (angl. units of analysis). Dále se mohou skládat z jednotek kódování (angl. units of codign), které korespondují s jednotlivými podkategoriemi z kódovacího rámce. Schreier (2012) rozlišuje tematickou a formální segmentaci, přičemž příkladem formální segmentace je rozčlenění textu do kapitol. Tematické členění odděluje jednotlivé tematické celky, jako jsou například v rámci zpravodajství rubriky o sportu, počasí či ekonomice.⁶⁸

Při interpretaci výsledků se QCA nezaměřuje pouze na frekvenci výskytů jednotlivých kategorií, ale i na jejich relační vztahy, příčinné závislosti a korelační podobnosti.

4.3.1 Slabé a silné stránky obsahové analýzy

Jednou z nejdůležitějších výhod obsahové analýzy je relativní nenáročnost získávání pozorování. Analýza period, televizních či rozhlasových pořadů, případně dokumentů či knih, nevyžaduje začlenění respondentů, což šetří nejen finanční zdroje, ale i čas.

Další výhodou obsahové analýzy je díky tendenci k archivaci možnost získat relativně dlouhé časové řady pozorovaných jevů. Jako vhodný příklad lze uvést studio týkající se proměny mediálního obrazu ženy mezi lety 1800–1993.⁶⁹

⁶⁷ SCHREIER, Margrit. 2012. *Qualitative content analysis in practice*. London: Sage, 2012, viii, s. 272. ISBN 9781849205924.

⁶⁸ SCHREIER, Margrit. 2012. *Qualitative content analysis in practice*. London: Sage, 2012, viii, s. 272. ISBN 9781849205924.

⁶⁹ BABBIE, Earl R. *The Practice of social research*. 2013. 13th Ed. Belmont, CA: Wadsworth Cengage Learning, c2013, xxiii, s. 584. ISBN 978-113-3049-791.

Slabou stránkou obsahové analýzy je zejména nutnost existence záznamů. Ať již jde o obrázek, fotografii, audiozáznam nebo film, vždy musí mít výzkumník k tomuto záznamu, nebo alespoň k jeho kopii, přístup, jinak nelze obsahovou analýzu provést. Další slabou stránkou obsahové analýzy je obtížnost určit kauzální vztahy mezi proměnnými. Výzkumník o nich musí provádět úsudky na základě teorie nebo zkušeností.⁷⁰

Kvalitativní obsahová analýza byla vybrána jako vhodný výzkumný aparát pro tuto diplomovou práci, protože je schopná lépe odhalit rozdíly mezi talk show filantropní Marka Ebena Na plovárně a misantropní Show Jana Krause, protože se zaměřuje více na výstavbu studovaného objektu, strategii vedené komunikace a na vnitřní souvislosti.⁷¹

⁷⁰ [Online], [cit. 24.01.2015]. Dostupné z www:
<http://depts.washington.edu/uwmcnair/chapter11.content.analysis.pdf>

⁷¹ [Online], [cit. 24.01.2015]. Dostupné z www:
http://sreview.soc.cas.cz/uploads/d9ea8b94ec58c839306f61835d149215d1a90b3f_276_057KRONI.pdf

5. Kvalitativní výzkum

Definice kvalitativního výzkumu dle Creswella zní: „*Kvalitativní výzkum je proces hledání porozumění založený na různých metodologických tradicích zkoumání daného sociologického nebo lidského problému. Výzkumník vytváří komplexní holistický obraz, analyzuje různé typy textů, informuje o názorech účastníků výzkumu a provádí zkoumání v přirozených podmínkách.*“⁷² Disman definuje kvalitativní výzkum takto: „*Kvalitativní výzkum je nenumerické šetření a interpretace reality. Cílem tu je odkrýt význam podkládaný sdělováním informací.*“⁷³

Při bližším pohledu na procesní stránku kvalitativního výzkumu lze proces zkoumání označit jako iterativní. V první fázi jsou stanoveny výzkumné otázky, pro které jsou v další fázi shromažďovány podkladové materiály. Na základě analýzy nashromážděných materiálů nevznikají pouze odpovědi na otázky stanovené v první fázi, nýbrž dochází i ke vzniku dalších otázek, jakož i k formulaci hypotéz a dalšímu směřování celého výzkumu. Vysoká míra agilnosti kvalitativního výzkumu je důvodem, proč je občas považován za emergentní nebo též pružný typ výzkumu.⁷⁴

Srovnání kvalitativního výzkumu s kvantitativním poukazuje na některé slabé stránky kvalitativního výzkumu. Nevýhodou je nízká míra zobecnitelnosti závěrů, protože je zatížen subjektivitou výzkumníka. Zároveň se při něm nedosahuje takového počtu reprezentativních pozorování, aby závěry byly zobecnitelné. Další jeho slabou stránkou je malá možnost opakovatelnosti výzkumu, což je způsobeno již zmiňovanou pružností výzkumu a vyšší mírou neprůhlednosti užívaných metod ve srovnání s metodami kvantitativního výzkumu.

Jedním ze způsobů minimalizace intersubjektivit výzkumu je triangulace, která jeho validitu posiluje. Výzkum, jenž využívá triangulaci, nahlíží, analyzuje a hlavně vyvozuje závěry na základě kombinace různých výzkumných metod, rozličných datových zdrojů a teoretických přístupů. Rovněž větší počet výzkumníků začleněných do bádání pomáhá k minimalizaci subjektivnosti výsledků výzkumu.

⁷² CRESWELL, John W. 1998. *Qualitative inquiry and research design: choosing among five traditions*. Thousand Oaks, Calif.: Sage Publications, c1998, xv, s. 403. ISBN 0761901442.

⁷³ DISMAN, Miroslav. 2000. *Jak se vyrábí sociologická znalost: příručka pro uživatele*. 3. vyd. Praha: Karolinum, 2000, s. 374. ISBN 80-246-0139-7.

⁷⁴ HENDL, Jan. 2008. *Kvalitativní výzkum: základní teorie, metody a aplikace* 2008. 2. aktualiz. vyd. Praha: Portál, 2008, s. 407. ISBN 9788073674854.

Pokud je ovšem cílem výzkumu poskytnout obraz nebo model reality, pak kvalitativní výzkum je s to poskytnout detailnější popis, ve kterém jsou zahrnuty i marginální jevy. Další jeho výhodou je jeho schopnost generovat teorie, které je možno posléze metodami kvantitativního výzkumu ověřovat.

Obecně lze metody kvalitativního výzkumu rozdělit do tří hlavních skupin. První tvoří metody využívající pozorování. Není-li pozorovatel součástí systému a celý systém je posuzován z vnějšku bez jakékoliv interakce mezi ním a pozorovaným systémem či jednotlivými subjekty, pak se jedná o tzv. nezúčastněné pozorování. V opačném případě jde o pozorování zúčastněné a pozorovatel je přímou součástí pozorovaného systému. Podle informovanosti pozorovaných subjektů lze pozorování rozdělit na skryté a otevřené. U skrytého nejsou subjekty o prováděném pozorování informovány, což poskytuje méně zkreslené poznatky, než když o probíhajícím výzkumu informovány jsou.

Další skupina metod využívá interview. Sem se řadí zejména strukturované rozhovory s otevřenými otázkami, neformální a narativní rozhovory a skupinové diskuse typu focus group. V rámci této práce je v aplikační části využita pro vlastní výzkum metoda polostrukturovaného rozhovoru, který se nalézá někde mezi dvěma extrémy reprezentovanými strukturovanými a nestrukturovanými rozhovory. Pro polostrukturované rozhovory navrhl Berg následující členění otázek:⁷⁵

- Základní otázky slouží k získání stěžejních informací o tématu.
- Dodatečné otázky mají funkci rovnocennou s funkcí základních otázek. Doplňují či upřesňují již položené základní otázky, případně ověřují konzistenci odpovědí.
- Jednorázové otázky jsou využívány k navázání vztahu mezi respondentem a tazatelem. Rovněž se dají použít k nastavování tempa či průběhu rozhovoru.
- Zkoumavé otázky jsou rovněž nazývány sondami a jejich hlavním úkolem je podnítit respondenta k rozšíření své odpovědi.

Doporučovaný průběh a tempo polostrukturovaného rozhovoru má tvar směrem dolů otevřené paraboly, přičemž fáze vzestupu jsou klasicky reprezentované úvodem a zahřátím. V těchto dvou fázích je respondent informován o cíli rozhovoru, způsobu jeho vedení, rovněž je dotázán, zda souhlasí s nahráváním. Rozhovor kulminuje v hlavní fázi, kdy je respondent dotazován na většinu základních a dodatečných otázek.

⁷⁵ BERG, Bruce L. 2001. *Qualitative research methods for the social sciences*. 4th ed. Boston: Allyn and Bacon, 2001, s.. ISBN 0205318479.

Sestupná fáze polostrukturovaného rozhovoru je nazývána jako „cool-off“. V této fázi je již rozhovor směřován spíše do neformální roviny a do fáze uzavření.

Poslední skupina metod je věnována analýze textů, dokumentů a jiných např. audiovizuálních záznamů. Široce používaným nástrojem k analýze takovýchto podkladů je obsahová analýza, která je popsána v následující kapitole a byla užita ve vlastním výzkumu.

5.1. Metoda získávání dat – rozhovor

Pro získání dat z týmu Show Jana Krause a Na plovárně jsem zvolila kvalitativní metodu – rozhovor. V kvalitativním rozhovoru hraje důležitou roli obsah otázek, jejich forma, pořadí a délka rozhovoru. Na počátku dotazování je potřeba zajistit souhlas se záznamem, na konci je slušné se s dotazovaným rozloučit a za rozhovor poděkovat. Za vhodný typ otázek pro rozhovor byla zvolena podoba otevřených otázek. Za nejdůležitější pro vedení rozhovoru považuji důkladnou přípravu, účel výzkumu značící podobu procesu interview, kladení otázek jasně a srozumitelně, položení vždy jen jedné otázky, pozorné naslouchání dotazovanému, dostatečný prostor pro odpověď, neutralitu při sběru informací, kompletaci a kontrolu vlastních poznámek během rozhovoru, jejich úplnost a kvalitu.

Pro interview byl zvolen strukturovaný rozhovor s otevřenými otázkami. Otázky byly formulovány tak, aby na ně respondent mohl odpovědět, jelikož nebyla možnost rozhovor opakovat s ohledem na zaneprázdněnost respondenta. Data získaná z jednotlivých rozhovorů se mohou výrazně lišit. *„Relativní nevýhoda strukturovaného interview s volnými otázkami spočívá v restrikci na předem dané téma. Omezení je dáno i tím, že různým respondentům klademe stejně formulované otázky a tím přehlízíme situovanost rozhovoru. Pro tento typ rozhovoru omezuje možnost vzít v úvahu individuální rozdíly a okolnosti. Zároveň tak omezuje i varietu poskytování informací.“*⁷⁶

⁷⁶ HENDL, Jan. 2008. *Kvalitativní výzkum: základní teorie, metody a aplikace*. 2. aktualiz. vyd. Praha: Portál, 2008, s. 173-174. ISBN 9788073674854.

6. Obsahová kvalitativní analýza talk show Show Jana Krause a Na Plovárně

Následující kapitola si dává za cíl sledovat způsoby kategorie vztahů mezi hostem a moderátorem a přístupy moderátora. Fáze a postup kvalitativní obsahové analýzy.

6.1 Výběr vhodné výzkumné otázky

Vzhledem k odlišnosti obou pořadů se nabízelo označení filantropní pro talk show Marka Ebena a naopak misantropní pro Krausovu talk show. Zvolená výzkumná otázka zní: *Jak se liší filantropní a misantropní pojetí talk show z hlediska obsahu a produkčních záměrů?*

6.2 Výběr materiálů

Pro zpracování analýzy jsem zvolila sudé díly z období červen 2012 – červen 2013 a díly se společnými hosty. Nejprve jsem je zhlédla a za použití vlastního poznámkového aparátu vytvořila kódovací rámec.

6.3 Tvorba kódovacího rámce

Pro vytvoření kódovacího rámce jsem ve finále vybrala pouze díly s hosty pozvanými do obou show: Karlem Schwarzenbergem, Petrem Čechem a Madeilene Albrightovou. Pro stanovení kategorie dat se může jevit jako málo rozsáhlý, ale dostačuje. Už v průběhu promítání dílů jsem došla k tzv. teoretické saturaci, kdy velikost zkoumaného vzorku neměla být dána předem, ale až v průběhu samotného výzkumu. Sledování dalších dílů nepřinášelo žádné nové významné údaje. Vytvořila jsem si nezaujatou představu o obou pořadech. Výzkum se stal teoreticky nasyceným.

Níže je popsána tvorba kódovacího rámce s vybranými hosty, který jsem ověřila. Z něho jsem následně stanovila kategorie dat.

6.3.1 Kódovací rámeček s hostem Karlem Schwarzenbergem (1937, politik)

Na plovárně po úvodním slovu Marka Ebena dostává Karel Schwarzenberg prostor pro představení sebe a rodu, ze kterého pochází. Seznamuje publikum s rodinnými příběhy, poměry v rodině, hovoří o svém dětství, sourozencích, snech a cílech šlechtice. Celý rozhovor je o životním příběhu Karla Schwarzenberga a jeho širší rodiny. V závěru se dostává ke spolupráci s Václavem Havlem. Nehodnotí aktuální politickou situaci, ale shrnuje posledních padesát let a své finanční poměry. Prognózuje krátce budoucnost České republiky. Marek Eben během rozhovoru klade doplňující otázky, vztahující se k hlavní linii rozhovoru. Během celého rozhovoru sedí jeho aktéři u stolu, oba na stejných židlích, naproti sobě, natočení tělem i obličejem směrem k sobě. Vedou spolu dialog. Host je podle reakcí v pohodě. Moderátor ho sleduje očima, usmívá se, pokyvuje hlavou, ruce má položené v klíně. Použije je k pomocné gestikulaci při položení otázky. Nepoužívá sprostá slova. Neskáče Karlu Schwarzenbergovi do řeči, počká, až dohovoří. Host má možnost se prezentovat podle sebe, není moderátorem otázkami tlačěn do odpovědi na konkrétní podrobnosti svého života. Divák má možnost, podle úsměvných reakcí moderátora, se některým příběhům Karla Schwarzenberga pousmát. Za vtipné bych je ze subjektivního hlediska neoznačila. Marek Eben v závěru děkuje svému hostu za poučný výlet do minulosti a do budoucnosti. Prostor věnovaný hostu je 22 minut.

Jan Kraus ve svém 101. dílu talk show ze dne 14. 12. 2012 vestoje uvádí Karla Schwarzenberga jako ministra zahraničních věcí České republiky. Karel Schwarzenberg přichází za doprovodu hudby jako druhý host a usedá na červený gauč. Moderátor navazuje na předchozího hosta, Schwarzenberg vtipně reaguje, moderátor se obrací na prvního hosta, pak se soustřeďuje na hosta aktuálního. Začíná hned hovořit o jeho současném působení v politice. Rozhovor probíhá ve stylu krátkých úsečných otázek moderátora a krátkých odpovědí Karla Schwarzenberga. Uskutečňuje se v období prvních přímých prezidentských voleb. Točí se okolo politické situace v zemi a hostově kandidatuře. Během celého rozhovoru reaguje Jan Kraus ironicky, pejorativně. Za pomoci tabletu začíná klást Karlu Schwarzenbergovi připravené otázky. Sedí za svým stolem, bočním pohledem sleduje hosta, který sedí čelem přímo proti publiku. Hlavu otáčí střídavě k moderátorovi a k divákům. V jednu chvíli hovoří host poněkud déle a moderátor paroduje spícího Karla Schwarzenberga, jak je mediálně prezentován. Jan

Kraus postavil rozhovor na aktuální politice. Prostor k vlastnímu projevu hostu nedal. Rozhovor trval něco málo přes 12 min.

6.3.2 Kódovací rámec s hostem Petrem Čechem (1982, fotbalový brankář)

Rozhovor s Petrem Čechem se po úvodním slově, kdy hosta Marek Eben představí, ubírá celou dobu fotbalovým směrem. V závěru přichází otázka na rodinu. I přesto, že si Marek Eben s Petrem Čechem tykají, hovor je veden spisovnou češtinou, divák se dozvídá mnoho informací o profesi fotbalového brankáře a zajímavých fotbalových situacích. Moderátor pokládá návodné, doplňující otázky. Petr Čech přirozeně reaguje a na televizní obrazovce hovoří většinu času on, nikoliv moderátor. Rozhovor trvá kolem 22 minut.

Petr Čech vystoupil ve 162. dílu Show Jana Krause ze dne 4. 4. 2014, která se natáčela v Londýně. Díl probíhá ve vyjetých kolejích, byť není vysílán v Praze. Po Krausově úvodním slovu, jímž hosta jednou větou přiblížil, pokračuje moderátor v kladení otázek na fotbal a Čechovo působení v anglickém fotbalovém klubu Chelsea. Ke konci se dostává k Čechovu koníčku – bubnování. Moderátor i host používají sprosté výrazy. Jan Kraus určuje, kam se má rozhovor ubírat. Svůj údiv z některých odpovědí svého hosta doprovází výraznou mimikou, gesty rukou, poklepáváním prstů na stole. Rozhovor trval přes 14 minut.

6.3.3 Kódovací rámec s hostem Madeilene Albrightovou (1937, bývalá ministryně zahraničí USA)

Talk show Na plovárně, kde vystoupila Madeilene Albrightová, se natáčela během Mezinárodního filmového festivalu v Karlových Varech v roce 2005. Moderátor s hostem sedí naproti sobě kavárně, konferenční stůl se sklenicemi s vodou je mezi nimi. Marek Eben Madeilene Albrightovou krátce uvedl a dal jí prostor hovořit o její profesi ministryně zahraničí v USA, o jejích vzestupech, o situaci ve Spojených státech amerických, o válečném konfliktu v Bagdádu. V závěru se ptá na její vztah k českému jazyku a její rodině. Oba hovoří spisovným jazykem, občas použijí nespisovné koncovky. Paní Albrightová občas používá angličtinu, když si nemůže vybavit český

ekvivalent. Vypráví o úsměvných, nikoliv vtipných situacích během svého působení v americké politice. Talk show trvala 23 minut.

Dne 26. 10. 2012 vystoupila Madeilene Albrightová v 94. dílu Show Jana Krause. Jan Kraus ji překvapivě obdaroval kyticí. Úvodní otázku směřoval ke knize Pražská zima (2012, Madeilene Albrightová), o které se paní Albrightová rozhovořila. Dále rozhovor pokračoval otázkami na rodinu a život v USA. Jan Kraus je evidentně nervózní, moderátor v něm je v pozadí, host v tomto díle exceluje a je mu dán prostor hovořit v delších větách. Do řeči moderátor skáče výjimečně, ale rozhovor vede tak, že se často odchyluje od jeho hlavní linie. Moderátorovy připomínky jsou ale i jízlivé a ironické. Použije svůj ďábelský smích. Cituje z autorčiny knihy. Na závěr promítne amatérské video hry Madeilene Albrightové na bicí nástroje někde v USA. Paní Albrightová zabubnuje za doprovodu hudební skupiny Davida Krause i v Show.

Oba moderátoři položili otázku na špatný prospěch Madeilene Albrightové v zeměpisu. Otázkou se inspiroval Jan Kraus od Marka Ebena. Krausovy diváky tato poznámka pobavila.

6.4 Kategorie dat

Ve fázi zvolení kategorie dat jsem pozorovala třídy jevů se společným znakem a zvolila následující kategorie, které jsou v souladu s výzkumnou otázkou.

Kategorie:

- Představení hosta moderátorem.
- Prostor pro diskusi.
- Vynucenost odpovědi na otázku.
- Přerušování hosta.
- Řízení linie rozhovoru moderátorem.
- Nadřazenost moderátora.
- Ponižení hosta.
- Prostorové uspořádání studia.
- Principy slušného chování.
- Nečekané nástrahy na hosta ze strany moderátora.
- Individuální prostor hostů pro jejich prezentaci.

- Způsob vedení rozhovorů.
- Způsob kladení otázek.
- Pobavení diváka.
- Neverbální projevy moderátora.
- Opakující se verbální projevy moderátora.
- Kompozice moderátorovy stavby těla.

6.5 Hlavní analýza

V hlavní analýze jsou stručně charakterizovány jednotlivé kategorie vztahů mezi hostem a moderátorem.

- **Představení hosta moderátorem, individuální prostor hostů pro jejich prezentaci.**

Oba moderátoři v úvodu svého hosta krátce představí, aby divák měl představu, kdo je hostem. Marek Eben dává svému hostu možnost říci o sobě více, Jan Kraus se po úvodu ujímá ihned slova. Host nemívá příležitost o sobě divákovi říci, co by chtěl.

- **Prostor pro diskusi.**

Marek Eben navozuje témata, ale nechává rozhovor plynout. Host má velký prostor rozhovořit se a prezentovat. Jan Kraus volný prostor hostu nedává, řídí rozhovor direktivně.

- **Vynucenost odpovědi na otázku.**

Na plovárně se divák neseťkává s nepříjemnými otázkami na tělo. V Show Jana Krause moderátor často záměrně z hosta doslova páčí odpověď na otázku. Bez odpovědi na ni, ať je jakákoliv, od tématu neodejde.

- **Přerušování hosta.**

Marek Eben hosta nepřerušuje, dodržuje zásady slušného chování. Jan Kraus své hosty nenechává domluvit, skáče jim do řeči, odbíhá od tématu.

- **Řízení linie rozhovoru moderátorem.**

Oba moderátoři vedou rozhovor určitým záměrem. Marek Eben, aby se divák něco dozvěděl, Jan Kraus, aby se pobavil. V obou pořadech hraje důležitou roli improvizace.

- **Nadřazenost moderátora.**

Jan Kraus se k hostu často chová nadřazeně. Projevuje se to ironizujícím smíchem, sarkazmem, jízlivostí, kousavými poznámkami, opovržlivými narážkami. Marek Eben se takto nechová. Snaží se naopak být na stejné úrovni s hostem. Nepovyšuje se nad něj.

- **Ponížení hosta.**

Ponížení hosta je úzce spjato s moderátorovým nadřazeným chováním. Setkáváme se s ním v Show Jana Krause, nikoliv Na plovárně, níž se moderátor snaží vyzdvihnout hostovy úspěchy.

- **Prostorové uspořádání studia.**

Marek Eben pravidelně sedává naproti hostovi. Jan Kraus usazuje hosta do červeného gauče směrem k divákům. Pozice je pro hosta méně výhodná než pro moderátora sedícího za stolem. Komfortní uspořádání pro vedení rozhovoru je typické pro Plovárnu.

- **Principy slušného chování.**

Principy slušného chování dodržuje Marek Eben, Jan Kraus spíše ne.

- **Nečekané nástrahy kladené hostovi moderátorem.**

Nepříjemné a neočekávané nástrahy chystá hostovi moderátor Jan Kraus. Přímo se v nich doslova vyžívá. Pro Marka Ebena je takové chování v rozporu s dobrými a varuje se ho.

- **Způsob vedení rozhovorů.**

Jan Kraus se při rozhovoru s hosty snaží vytvářet situace, které jsou pro ně nepříjemné, mnohdy až nevhodné, neboť se v nich nemohou cítit komfortně. V jeho

pořadu se často setkáváme s otázkami, které mají získat informace, jež moderátor a mnohdy i divák již znají a hostovi jsou nepříjemné. Marek Eben nechává rozhovor nenuceně plynout, nenarušuje náladu a dobré rozpoložení svého hosta.

- **Způsob kladení otázek.**

Marek Eben pomáhá hostu návodnými otázkami. Téměř výhradně klade otázky otevřené. Na rozdíl od něho pokládá Jan Kraus otázky osobní, řídicí, deklarativní a tagovací. Pro jeho talk show jsou typické řečnické otázky a tzv. echo – questions.

- **Pobavení diváka.**

Divák Show Jana Krause může očekávat zábavu, legraci, humor, rozptýlení, pobaví se. Plovárna je spíše poučného, až edukativního typu. Do jisté míry má divák možnost vzdělávat se. V obou talk show se může divák s hosty identifikovat.

- **Neverbální projevy moderátora.**

Z opakujících se neverbálních prvků, které jsou čitelné z tváří moderátorů, jsou typické Krausovy úšklebky značící opovržení, znechucenost či aroganci. Marek Eben se často usmívá, zvedá obočí, souhlasně přikyvuje, když hostu naslouchá. V případě smutných odpovědí ukazuje Eben typickou soustrastnou tvář.

- **Opakující se verbální projevy moderátora.**

Marek Eben se opakovaně ve své talk show projevuje decentně, není nevkusný, přitakává. Pro Jana Krause je častý ďábelský smích, komická úsečnost, rychlé zvraty v diskusi a častování hosta provokativními komentáři.

- **Kompozice moderátorovy pozice těla.**

Postulografie – poloha těla hovoří o pohodlném usazení jak moderátora, tak hosta. Na plovárně. V Show Jana Krause mají hosté i moderátor tendenci poposedávat si, naklánět se do stran, předklánět se, ošívat se, což je dáno záměrně nepohodlným způsobem usazení.

6.6 Verifikace a interpretace výsledků kvalitativní analýzy

Na základě shlédnutých dílů jsem zkategorizovala vztahy mezi hosty a moderátory a přístupy moderátorů k nim. Spatřuji v nich odlišnosti, které rozlišují pojetí misantropní a filantropní talk show.

Prostorové uspořádání studia, kdy host, jako je tomu v případě Show Jana Krause, sedí na gauči a jeho tělo směřuje k publiku a k moderátoru se musí hlavou otáčet, naznačuje určitou prezíravost k němu. Naopak, je-li host posazen přímo proti moderátorovi a sedí-li oba ve stejných křeslech, je třeba tuto polohu hodnotit jako vyvážený a uctivý vztah mezi hostem a moderujícím. Komfortní pozice hosta u Marka Ebena ve srovnání se znevýhodněným hostovým místem v Show Jana Krause (host je zanořen do gauče a Jan Kraus se na něj dívá spatra ze své židle u stolu) znamená rovnocennost obou aktérů v Ebenově talk show.

Oba moderátoři svého hosta na začátku divákovi přiblíží, Marek Eben mu po svém úvodním slově dává prostor něco o sobě říci. Krausova první otázka předchází přímo tématu, hned na ně navazuje. Moderátor dává zpočátku jasně najevo, kdo bude rozhovor řídit, kterým směrem ho povede. Otázku, na kterou nenalézá odpověď, opakuje, snaží se dostat z hosta odpověď za jakoukoliv cenu, i přesto že se může cítit nekomfortně, trapně či zdecimovaně. Marek Eben při položení otázky, kdy se host podle reakcí necítí dobře, od tématu odchází.

V obou pořadech hosté improvizují, moderátorovy otázky předem neznají. Marek Eben na požádání poskytuje jejich okruhy. Do jaké míry toho hosté využívají a jestli to pořad ovlivňuje, nelze objektivně zhodnotit.

V pořadu Na plovárně jsou vyzdvihovány pozitivní stránky hosta, jeho úspěchy. Na neúspěšné etapy jeho života se přechází výjimečně. Na stinné hostovy stránky, kdy byl například odsouzen, se moderátor zeptá, pokud vycítí, že téma hostu nevadí.

V Show Jana Krause bývá hostův úspěšný kariérní počín či um zmíněn v úvodu, moderátor se na něj vyptá, ale zaměří se na jeho nevýhody, negativní ohlasy, hledá senzace, které diváka pobaví a překvapí. To vše za cenu, že se host může cítit i ponížen, případně se nemusí dostat ani ke slovu. Jan Kraus pak talk show vede tak, že postaví rozhovor na mlčení hosta, který je v rozpacích a neví, jak na moderátorovy útoky reagovat. Marek Eben dává hostu možnost odmítnout odpovědět na otázku, Jan Kraus ne.

Marek Eben ve své talk show pokládá na začátku návodnou otázku, kam by rád rozhovor směřoval. Host se jí zpravidla chytí a moderátor nechává rozhovor plynout samovolně a nenuceně. Řízená linie rozhovoru je typická pro Show Jana Krause.

Neshledala jsem, že by se Marek Eben choval k hostům nadřazeně. Pro Jana Krause je to typické. Jsou zde ale i výjimky – když má Jan Kraus váženého hosta, nedovolí si ani on ztrapňovat ho před diváky. Zpravidla se jedná o hosty, ze kterých divák vycítí, že se s nimi moderátor zná z osobního života či hosta díky jeho profesi uznává a váží si ho. Kraus dává najevo svou nadřazenost nad svým hostem ironií, rýpáním, opakovaným kladením stejné otázky, mimikou, výrazem svého těla, kdy se od hosta odklání či svým typickým ďábelským smíchem. Používá je i v situacích, kdy je host na rozpacích, nezná odpověď nebo na otázku jednoduše odpovídat nechce. Nadřazenost používá i v situacích, kdy rozhovor má tendenci ne být zábavný a vtipný a moderátor se tak snaží o nápravu.

Jan Kraus svému hostu běžně skáče do řeči a nenechává jej domluvit, čímž svou převahu nad hostem vyjadřuje. Marek Eben hosta nepřerušuje. Je třeba ale podotknout, že vzhledem k natáčení Show Jana Krause v divadle před diváky, je někdy potřeba hosta vzhledem k divadelnímu času přerušit, utnout.

Kraus často používá televizi a hostu ukazuje jeho tvorbu nebo situace, ve kterých byl natočen. Jde o nečekané nástrahy, neboť host na něco takového nemusí být nutně připraven, případně o materiálu, který ho diskredituje, nemusí mít ani tušení. Logicky pak bývá vykořeněn. Marek Eben do své talk show žádná nečekaná překvapení nezačleňuje.

Za nonverbální projevy, které indikují Ebenovu filantropii, bych označila jeho souhlasné pokyvování hlavou, trvalý oční kontakt s hostem, úsměv. Krausovu misantropii dokazuje ošívání se v křesle, rozkládání rukama různými směry, úšklebky v obličejí.

Odpověď na výzkumnou otázku „*Jak se liší filantropní a misantropní pojetí talk show z hlediska obsahu a produkčních záměrů?*“:

Na základě vyhodnocení zvolených kategorií dat lze z pohledu výzkumníka považovat pořad Na plovárně za typ talk show, která vykazuje filantropické rysy především zásluhou přístupu moderátora Marka Ebena k hostům. Show Jana Krause se tím, jak moderátor k hostům přistupuje, je pojata misantropicky.

Talk show, tak jak jsou pojaty, se od sebe liší přístupem moderátorů, jejich odlišným chováním k hostům, neverbálními projevy, kladením otázek, způsobem

vedení rozhovorů, cílem talk show. Obě jsou si podobny v úvodním krátkém představení hosta divákovi. Oba moderátoři se v jednotlivých dílech ve vybraných verbálních a neverbálních projevech opakují a při rozhovoru zauímají stejné, pro svůj pořad charakteristické pozice stavby těla.

7. Produkční analýza

Produkční analýze předcházela důkladná příprava otázek k rozhovorům se zástupci výrobního týmu Ing. Vojtěchem Nouzákem a Markem Ebenem. Jako výzkumnice jsem se rozhodla věnovat větší část analýze samotných rozhovorů, ze kterých vzešlo více zajímavých dat než z kvalitativní obsahové analýzy, která posléze nové informace nepřinesla.

Tato kapitola si dává za cíl analyzovat rozhovory se zástupci produkčního týmu talk show *Na plovárně* a *Show Jana Krause*. Výsledkem má být analýza výrobní dokumentace obou pořadů, definice účelu a typu pořadu samotnými tvůrci. Prvním rozhovor jsem realizovala dne 16. 11. 2014 s Markem Ebenem, moderátorem talk show *Na plovárně*, v Hájích. Dne 6. 3. 2015 jsem realizovala rozhovor s Ing. Vojtěchem Nouzákem, režisérem *Show Jana Krause* a *Uvolněte se, prosím*, v malé kavárně na Palmovce v Praze. Rozhovor s Markem Ebenem trval 1 hodinu 39 minut a 33 vteřin, stopáž rozhovoru s Ing. Nouzákem je 54 minut a 20 vteřin.

Úspěšně kontaktovat produkci nebo moderátora pořadu *Show Jana Krause* se mi nedařilo téměř rok. Vulgární korespondenci s moderátorem Janem Krausem přikládám jako přílohu č. 1 *Korespondence s Janem Krausem*. Se slušným a nedocenitelně vstřícným přístupem jsem se setkala až díky Ing. Nouzákovi, kterému za to patří mé velké děkují. Velký dík náleží také RNDr. Miloši Kužvartovi, který mi rozhovor zprostředkoval.

Vzhledem k tomu, že rozhovory probíhaly s moderátorem (*Na plovárně*) a režisérem pořadu (*Show Jana Krause* a *Uvolněte se, prosím*), je logické, že náhled na některé vybrané aspekty a pohledy je odlišný. Dá se předpokládat, že objektivitě by bylo bližší, kdybych realizovala rozhovor vždy se stejnou profesí, moderátor – moderátor, režisér – režisér, produkční – produkční.

Členění do následujících kapitol jsem zvolila pro lepší orientaci v textu.

7.1 *Vznik talk show Na Plovárně a Show Jana Krause*

S nápadem na realizaci pořadu *Na Plovárně* přišel v roce 1999 Marek Eben, kterému dramaturg Čestmír Kopecký dal osobní nabídku, aby sám přinesl nápad, co by chtěl v České televizi vysílat. Eben nabídky využil, cituji: „*Nejradši ze všeho bych si*

povídal s lidmi“.⁷⁷ A tak se začal natáčet pořad Na plovárně, pojmenovaný podle místa původního natáčení v budově Občanské plovárny v Praze, v mnohoznačném místě, kde proud řeky Vltavy něco přináší a zase odnáší. Dnes se již vzhledem ke změně majitele budovy a restauračního zařízení Občanské plovárny natáčí pořad Na plovárně jinde, jméno si ale ponechal. Moderátor chápe, že je vzhledem k občasnému natáčení, které nemá pevný harmonogram a vyžaduje uzavřený prostor, těžké skloubit televizní práci s restauračním provozem. Momentálně využívají tvůrci Plovárny k natáčení bývalou synagogu, klub Avion, který pevně danou provozní dobu pro veřejnost nemá. Prostor, kde se natáčí, považují tvůrci za zásadní. Příjemné a jedinečné prostředí dotváří pohodovou atmosféru pro hosty i moderátora, zvláště když je pořad natáčen bez publika. Výjimečně natáčejí vzhledem k omezeným časovým možnostem zahraničních hostů v recepcích hotelů nebo kaváren. Ateliéry a televizní studia odmítají. Ze zkušeností z jiných programů, například z pořadu Nedělní ráno (1984, Česká televize), kdy došlo k jeho úpadku po přesunutí natáčení z finančních důvodů z klasické vesnické hospody v Přední Kopanině, která měla správnou atmosféru, do studia, kde je vše umělé a ztrácí intimitu. Klub Avion zvenčí nepůsobí sice vábným dojmem, ale uvnitř zaujal nejednoho zahraničního hosta okázalým prostorem vyloženým dřevem, kde se prý genius loci drží dodnes.

S nápadem na pořad Uvolněte se, prosím, přišel v roce 2004 moderátor Jan Kraus, který si nový formát i přes počáteční nedůvěru a skeptičnost prosadil u producenta České televize Jana Šterna. Pořad se natáčel až do roku 2010 v pražském divadle Ponec za účasti asi 120 diváků v hledišti. Po přesunu na FTV Prima se natáčení Show Jana Krause přesunulo do divadla Archa s obdobnou kapacitou. S přesunem na soukromou televizi se pořad více odchýlil komerčním směrem.

7.2 Inspirace zahraničními talk show

Talk show Na plovárně brala inspiraci z americké talk show Larryho Kinga s názvem Larry King Live (CNN, 1985–2010) vysílanou živě na stanici CNN. Od americké show se Ebenova liší tím, že je natáčena předem, bez publika. Volnou inspirací, předobrazem pro pořad Uvolněte se, prosím, i Show Jana Krause, jsou talk

⁷⁷ Příloha č. 2: Rozhovor s Markem Ebenem

show Davida Lettermana Late Show David Letterman a Jay Lenova The Tonight Show. Nařčení z krádeže formátu autoři popírají, spíše jej označují za nejvíc podobný zahraničním formátům, které logicky vytvářejí předlohy.

7.3 Myšlenka pořadu

Marek Eben spekuluje nad tím, že v případě živého natáčení s publikem by někteří zahraniční hosté pozvání do Plovárny vůbec nepřijali. Pořad je vysílán na kanálu České televize, na veřejnoprávní televizi, která by některé hosty nedokázala zaplatit. V zahraničí si v obdobných talk show hosté účasti v pořadu vylepšují své promo, možná to dělají i zadarmo. Objektivně soudí, že Plovárna příliš slávy nepřidá.

7.4 Výrobní týmy

Týmy obou našich talk show jsou v porovnání se zahraničními malé, čítají přibližně dvacet lidí. Jedná se o moderátora, režiséra, asistenty režie, rešeršisty, osvětlovače, produkční tým, střihače, maskérky, zvukaře, kameramany a fotografa. Show Jana Krause je navíc doprovázena hudební skupinou Krausova syna (Kapela Davida Krause), jež mívá zpravidla jedno hudební vystoupení za večer a hudbou doprovází hostův příchod či úsměvné situace během rozhovoru s moderátorem.

7.5 Výběr hostů

Výběr hostů je v talk show Na plovárně a v Show Jana Krause odlišný. V Krausově show za něj plně zodpovídá kreativní producentka pořadu Simona Matásková, která má podle Ing. Vojtěcha Nouzáka vzhledem k práci šéfredaktorky různých časopisů neuvěřitelný přehled o osobnostech české mediální scény. Nouzák ji považuje za člověka s talentem pro výběr hostů do jednotlivého dílu pořadu tak, aby se k sobě hosté věkem, stylem a projevem hodili. Na plovárně oslovovala z počátku produkce své zajímavé české i zahraniční hosty, dnes po vybudování rozsáhlého a zajímavého portfolia oslovuji pořad samotní manažeři či agenti hvězd. Do obou pořadů se hlásí celebrity i pseudocelibrity samy. S přechodem na kanál FTV Prima je možné, aby se prostřednictvím formuláře na internetových stránkách pořadu SJK přihlásil i zcela neznámý člověk. Stane se pak takzvaným třetím hostem, pokud svou

jedinečností zaujme. Hosté vybraní a odsouhlasení Simonou Matáskovou jsou v Show Jana Krause nejprve osloveni produkcí s týdenním předstihem, rešeršisté s nimi vedou přibližně hodinový telefonní rozhovor, ve kterém je vyzpovídají, aby zjistili schopnosti adeptů reagovat. Pokud uspějí, je s nimi uzavřena smlouva o dílo a pak jsou pozváni, aby se zhruba s dvouhodinovým předstihem dostavili na natáčení do divadla. Tam jsou poučeni režisérem, jak bude představení probíhat, do kterých kamer se dívat, kam a kudy přijít na jeviště. Je s nimi zároveň natočen krátký medailonek se čtyřmi, pěti obvyklými otázkami *Proč jste přijal pozvání do Show Jana Krause?, Máte představu, na co se vás bude Jan Kraus ptát?, Měl byste vy nějakou otázku na Jana Krause?, Jak se cítíte?, Těšíte se?* Přímo před natáčením si Jan Kraus s hosty pouze podá ruku, aby bližší kontakt jakkoliv (negativně, nebo pozitivně) neovlivnil rozhovor před diváky. Okruhy otázek hostům nesdělují. Náhradník pro případ, že by některý host na natáčení nedorazil, vybrán není vzhledem k tomu, že s hosty se uzavírá smlouva, za jejíž nedodržení hrozí postih. Čtvrtý host, záložní, se tedy v zákulisí nenachází i přesto že se několikrát přihodilo, že host nedorazil a byl v rychlosti telefonicky osloven někdo jiný. Natáčení nemuselo být zrušeno.

Na natáčení talk show Na Plovárně hosté přicházejí jen s velmi krátkým předstihem. V rychlosti jsou s nimi probrány technické věci, svou práci odvedou maskérka a fotograf. Proběhne pouze rychlý kontakt, seznámení mezi hostem a moderátorem.

Oba moderátoři se se svými týmy před natáčením nescházejí, neopakují s hosty zajatý scénář svých talk show. Případné problémy řeší štáby, moderátorů se netýkají.

7.6 Natáčení jednotlivých děl

Plovárna je natáčena až dva měsíce dopředu, vysílána je jednou týdně kromě období prázdnin, kdy jsou vysílány reprízy. SJK se natáčí pravidelně každé úterý v divadle Archa, na obrazovku jde díl týž týden ve středu. Kreativní producentka Simona Matásková proto vybírá a zařazuje hosty i podle aktuálnosti společenských či politických témat. Nemá problém změnit hosty na poslední chvíli vzhledem k aktuálnosti nějakého tématu. Nečiní jí potíže již nasmlouvaného přesunout na pozdější termín. Uvolněte se, prosím, se točilo ve čtvrtek a vysílalo v pátek. Show Jana Krause se do zásoby nenatáčí.

V Plovárně aktuální témata občas probírána jsou, ale ta dlouhodobá, politická jen minimálně, poněvadž „*nic nestárne jako ta politika, to je starý už dávno*“⁷⁸. Natáčení probíhá spontánně. Přijede-li do České republiky zajímavý zahraniční host, může v Plovárně vystoupit, protože pevně stanovený harmonogram není. Tvůrci pořadu jsou závislí na tom, který partner - agent, kterého hosta zapůjčí. Některé díly vznikají do zásoby během významných kulturních akcí v Čechách a na Moravě jako jsou Mezinárodní filmový festival v Karlových Varech, Pražské jaro, Struny podzimu, Festival spisovatelů Praha. Jednotlivé díly realizované mimo Prahu se pak natáčejí v uzavřené části kavárny nebo v hotelových recepcích, které štáb vytipuje jako vhodné. Hosté, kteří se sami do Plovárny nabízejí, jsou na rozdíl od SJK v naprosté většině případů odmítáni, protože, jak říká moderátor pořadu Marek Eben, z takových lidí hovoří sebestřednost, ti lidé jsou fixováni sami na sebe a rozhovor jim spíše ve finále uškodí⁷⁹.

Talk show Na plovárně nevzniká pravidelně, někdy dochází k odmítnutí hosta kvůli k časové vytíženosti moderátora. Produkce zamluví klub Avion. Po akceptování konkrétních hostů přichází na řadu práce rešeršistů. Marek Eben si nechává zpracovávat svodku od rešeršisty Silvy Heršla, tedy souhrn neboli „výcuc“ informací o hostovi v rozsahu 80–90 stran s životopisnými a faktografickými údaji a zkopírovanými zahraničními rozhovory s novináři. V některých již realizovaných rozhovorech nalézají zajímavá témata vhodná k zastavení se nad nimi právě v jeho talk show. Cílem moderátora Marka Ebena není točit se kolem informace, kterou host poskytl již pro jiné médium. Považuje za nezajímavé, pro hosta i obtěžující, hovořit o tématu, ke kterému se již v minulosti vyjádřil. Uvádí příklad s hercem Melem Gibsonem, který měl ve Spojených státech amerických problém se zákonem, když řídil opilý. Měl na policistu, který jej zastavil a vyslychal, nevhodnou antisemitskou narážku. Za tento výrok byl nejen trestně odsouzen, ale v médiích je mu tento židovský „zločin“ neustále předhazován, připomínán, omílán je v téměř každém interview, které poskytne nejen v USA. Při Gibsonově návštěvě Mezinárodního filmového festivalu v Karlových Varech v červenci 2014 při živém natáčení s ním se jeho antisemitským výrokům vyhnul stejně, jako se negativním soukromým tématům z osobního života svých hostů vyhýbá vždy. Domnívá se, že když má možnost hovořit s osobností, která něco

⁷⁸ Příloha č. 2: Rozhovor s Markem Ebenem

⁷⁹ Příloha č. 2: Rozhovor s Markem Ebenem

dokázala, byť provedla něco společensky nevhodného či i trestného, měl by moderátor vypíchnout hostovy úspěchy a práci, nikoliv bulvarizovat jeho stinné, temné stránky, což by pro něj bylo zcela jistě nepříjemné. Z novinářského hlediska označuje Marek Eben sám sebe za neobjektivního vzhledem k malému počtu nepříjemných otázek, které pokládá, a neparazituje na problematických či kontroverzních tématech týkajících se hosta. Odmítá hosty v pořadu Na plovárně takzvaně dusit, tak jako se to činí v jiných konkurenčních talk show, které ale konkrétně nejmenuje. Hovoří výhradně o slušném chování, jaké se sluší v případě návštěvy svých přátel u něj doma. Z objektivního hlediska by měl moderátor hosta pojmout ze všech stran, ale Eben sám sebe za novináře nepovažuje, proto si stojí za vlastním pojetím zpovídání hostů ve svém vlastním pořadu. Připouští, že skandalizování by bylo pro diváky určitě zajímavější, pořad by měl možná vyšší sledovanost, ale cílová skupina lidí, která by ho sledovala, by byla odlišná od té, která ho sleduje nyní.

Svodku připravují moderátoru Janu Krausovi také rešeršisté. Má rozsah kolem 20 stran. Z ní čerpá své otázky do talk show. Pohled rešeršistů na hosta považuje za inspirativní, oceňuje pohled více lidí. Rád se s rešeršisty názorově neztotožňuje. Na rozdíl od Marka Ebena staví velmi často svůj dialog na mediálně propíraných tématech bulvárního rázu, díky nimž, podle slov Ing. Vojtěcha Nouzáka, divák hosta ve své hlavě pouze zaškatulkuje podle toho, jak jej zná z bulváru. Že se o něm nic nového nedozví, vůbec neřeší. Lze se domnívat, že divák pořadu Na plovárně chce o hostu získat informace, dozvědět se o něm a o jeho životě a práci něco nového. Divák, pasivní příjemce Show Jana Krause, přijímá zábavnou formou zpravidla jedno osobní nebo bulvární téma, na němž Kraus vystaví svůj dialog.

Oba moderátoři si připravují otázky hostům sami. V obou případech nelze předem říci, jakým směrem se bude rozhovor ubírat, nutná dávka improvizace je vždy potřebná. Podle slov Marka Ebena si lze připravit spousty otázek, ale může dojít jen na tu první, host se její odpovědí dostane na jiné zajímavé téma nebo je moderátorovi trapné se podívat do pomocného papíru na další otázku a volně improvizuje. Jedním z možných úspěchů obou moderátorů může být správná osobní intuice, kdy z hosta vycítí, jaká témata jsou pro něj příjemná, a host je rád dále rozvine sám od sebe, a která naopak jsou nepříjemná a host neví, jak se jim vyhnout, jak na ně reagovat. Marek Eben vhodně využívá intuici k rozšíření diskuse mezi moderátorem. Jan Kraus intuici pro nežádaná či nepříjemná témata naopak (z)neuvžívá. Ing. Vojtěch Nouzák zmiňuje, že příprava na talk show neexistuje, končí první odpovědí hosta. Jan Kraus si sumíruje

okruhy, které u hosta považuje za zajímavé a rád by se na ně zaměřil, pokud ale téma nic neřeší, utíká od něj a režisér ve střížně identifikuje, která část z okruhů nevyšla. Je potřeba si uvědomit, že divadelní čas unese více, v televizním čase, pokud nepřichází pointa, divák program přepíná. Vyčerpaná témata mají tendenci točit se v kruhu.

7.7 Popis jednotlivého dílu Show Jana Krause

Talk show Show Jana Krause začíná dynamickou znělkou, při které přijíždí Jan Kraus do divadla, vysvléká ze z kovové masky a společně s vlajkou ji dává do ruky uklízečce – Ivaně Chýlkové (se kterou v reálném životě žije). Přemění se v Ivanu Chýlkovou. Zpátky jako Jan Kraus vchází za doprovodu kapely svého syna Davida Krause na jeviště. Pohybem ruky hudbu zastaví a na úvod začne s vybranou aktuální událostí a přesouvá se do své židle za stolem. Po části „úvodní“ přichází úsek „stalo se“, kde ze svého tabletu přečítá bizarnosti z elektronických médií. Na vysouvací obrazovce občas ukáže fotografii nebo krátké video. Pohybem ruky dá pokyn směrem kapele, která zahraje obvyklou krátkou pasáž. Poté se zeptá, zda je přítomen pan Odvárka. Pan Odvárka je divák z ulice, který pravidelně stál každého 15. v měsíci frontu na lístky do divadla na Uvolněte se, prosím, a viděl všechna představení za šest let. Po tomto zjištění se tým pořadu rozhodl, že pan Odvárka bude čestný host pořadu s permanentkou, a jako poděkování za věrnost se Jan Kraus ptá, jestli může začít, jestli je zde pan Odvárka. Pan Odvárka je profesí taxikář, tichý a plachý člověk, velký fanoušek Jana Krause. Zahraničních natáčení se neúčastní, jezdí pouze do Bratislavy, a dokonce dělal týmu občas i řidiče na slovenské natáčení. Vojtěch Nouzák obdivuje výdrž pana Odvárky dříve ve frontách, kdy lístky byly levné, fronty dlouhé a s lístky se kšeftovalo. Pro pana Odvárku je Krausův pořad srdeční záležitost. Nevynechal žádný díl, na druhý volný lístek balí pokaždé jinou slečnu. Vysloužil si v týmu Jana Krause přezdívku running bag. Po dotazu na pana Odvárku Jan Kraus vstane a pozve za doprovodu hudby prvního hosta, kterého vyzve, aby se posadil na červený gauč. Obdobným způsobem pozve druhého a třetího hosta. Příležitostně má některý host hudební číslo nebo zahraje kapela Davida Krause něco z vlastní tvorby.

Kraus pořad končí slovy: *„Dámy a pánové, já vám děkuji za pozornost, to je pro dnešek všechno a těším se s vámi za týden na shledanou buď tady v divadle Archa, nebo u televizních obrazovek, nebo na YouTube a pokud se budete dívat, bude to hodně*

prima.“ Po zaznění závěrečné znělky předává moderátor loutku se svou podobiznou. V této části již na televizních obrazovkách běží titulky.

7.8 Popis jednotlivého dílu Na plovárně

Pořad začíná zvukomalebnou znělkou, během níž na řece pluje animovaný parník, v pozadí je budova Občanské plovárny. Kreslená postavička Marka Ebena skáče z parníku do řeky, obrazem prolétává letadlo. Na obrazovce se ukáže název pořadu Na plovárně. Pak následuje úvodní slovo moderátora, který představí svého hosta. Oba sedí pohodlně usazení ve stejných křeslech, mezi nimi je nízký konferenční stůl se sklenicí vody nebo šálky kávy a Ebenovým pomocným papírem s otázkami. Po rozhovoru se Marek Eben s diváky loučí a následuje animovaný skeč, ve kterém se Eben vynořuje z řeky, prolétává mu nad hlavou letadlo, záběr se zaměřuje na opalovací lehátko a začínají běžet titulky s poděkováním.

7.9 Délky talk show a jejich střih

Nesestříhaná talk show Jana Krause trvá v divadle přibližně hodinu a půl, ve výsledku má sestříhaná verze pro televizní vysílání 50 minut. Tedy televizní divák vidí průměrně o půl hodiny méně pořadu než ve skutečnosti. V divadle je dán prostor všem třem hostům Jana Krause přibližně stejný, na obrazovce se ale značně liší. Prvnímu hostu, jako největší celebritě, bývá dáno v sestříhané televizní verzi prostoru nejvíce. Naopak třetí host má na obrazovce prostoru nejméně. Nyní dochází v pořadu Show Jana Krause k rozporu, zda dávat všem třem hostům stejný prostor nebo ne. Režisér Nouzák zastává názor, že je to díl od dílu jinak v závislosti na kvalitě hostů a jejich projevu v divadle. Nicméně připouští, že první host si jako největší hvězda zaslouží nejvíce prostoru a výsledný střih by měl být ryze v kompetenci režiséra, který by měl mít naprostou volnost a stříhat podle sebe, nikoliv podle požadavků producenta. V divadle připadá na jednoho hosta průměrně okolo 25 minut, v televizi mezi 13–15 minutami. Střih v obou pořadech probíhá zásadně bez účasti moderátorů a hostů. Talk show Na plovárně je potřeba sestříhat na 25minutovou stopáž. Marek Eben vidí rozpracovaný sestříhaný pořad v případě, že díl je natáčený anglicky a je potřeba udělat český voice over, přeložit. Délka nesestříhané Plovárny se odvíjí od hosta. Nejdelší talk show Na plovárně sice trvala hodinu dvacet minut, ale moderátor Eben stále cítil, že to není ono

a dostatečný materiál nevznikl. Naopak rozhovor s hostem Quincy Jonesem, americkým hudebníkem, trval 50 minut, ze kterých byla škoda cokoliv vystříhnout, a tak vznikly Plovárny s Quincy Jonesem dvě.

Podle Ebenových slov se on sám dívá Na Plovárnu jen výjimečně. Občas po ukončení natáčení řekne, která pasáž by byla vhodná k vystřížení či naopak, kterou určitě pro televizního diváka nechat. Moderátor ani hosté do střihu nezasahují ani v jednom z pořadů. Ze zvědavosti byl ve střížně hokejista Dominik Hašek, aby se podíval, jak se Plovárna stříhá. Do střihu vůbec nezasahoval, prý naopak bavil tým hokejovými historkami. Za střih Na plovárně je odpovědný jen režisér a nikdo jiný mu do něj nezasahuje.

Díky střihu dochází v obou talk show k situacím, kdy spousta reakcí moderátorů je z jiného místa, než kam by ve skutečnosti patřila. Dialog mezi hostem a moderátorem se vždy stříhá přes tvář moderátora. Čím více reakcí moderátora během jednoho dílu talk show v televizi, tím více díl potřeboval střihu. To bývá tehdy, když hosté mají tendenci větvit (jedná se o tzv. syndrom švestky, kdy často odskakují od tématu a pak se k němu vracejí). Talk show se musí natáčet v klidném prostředí bez jakéhokoli hudebního podbarvení. M. Eben uvedl příklad, kdy Kevin Costner souhlasil s natáčením Plovárny, ale v prostorách pražského Rudolfiny, aby za ním hrál symfonický orchestr a rozhovor tak byl podbarven. Výrobní tým musel natáčení odmítnout právě kvůli nemožnosti sestříhu. Sestříhané formáty obou talk show v podobě, tak jak je vidí divák u televizní obrazovky, vypovídají o určité neobjektivitě a zkreslenosti pořadu, hosta i moderátora.

7.10 Diváci a hosté talk show

Pořad Na Plovárně je určen spíše pro diváka, který si jeho sledováním rozšíří své obzory. Prahu navštíví spousta zajímavých lidí, o kterých se v českém zahraničním mediálním prostředí nemluví ani nepíše, ale dle Ebenových slov je škoda je divákovi nepřiblížit, neseznámit ho s nimi. Původním produkčním záměrem pořadu Na plovárně bylo právě využít návštěv významných zahraničních osobností v České republice, které jezdily do republiky kvůli tehdejšímu prezidentu Václavu Havlovi, jenž byl v 90. letech atraktivní osobností, aby se s ním mohly potkat. S nimi chtěl Eben Na plovárně hovořit. Obsadit hvězdně Plovárnu se však nepodařilo kvůli nedostatečnému portfoliu hostů. Převládali proto čeští hosté. Až s odstupem 15 let se do Plovárny dostává původní

produkční myšlenka a převládají zahraniční hosté. M. Eben hovoří o své vděčnosti prvním zahraničním hvězdám, jako byl třeba Ian Anderson z Jethro Tull. I díky němu pak začaly přijímat pozvání i další světové hvězdy, čímž postupně docházelo k samovolnému zhodnocení portfolia pořadu. Zahraniční hvězdy se orientují pouze podle portfolia hostů, kteří v daném pořadu již byli.

V Show Jana Krause dochází ke zvaní hostů podle toho, jak jsou momentálně atraktivní. Zahraniční host je výjimkou, častěji se jedná o cizince dlouhodobě žijícího v České republice nebo o Čecha žijícího v zahraničí, kde je známý a do České republiky zamíří na návštěvu. Hosté jsou do pořadu SJK vybíráni bez ohledu na to, čím se proslavili či zda se vůbec něčím proslavili. Mnohdy se jedná o aktuální celebrity či o dočasné pseudocelebrity vytvořené díky nějaké reality show nebo soutěžím krásy atp., o lidi, za kterými nejsou vidět žádné výsledky, žádná práce. Třetí Krausův host je zcela specifický, dal by se označit za člověka z davu, který ovládá nějakou neobvyklou dovednost, něco zvláštního umí či je jen kontroverzní. Jan Kraus ve svém pořadu přijímá i politiky a představitele politických hnutí, Marek Eben je odmítá i vzhledem k tomu, že se pořad vysílá veřejnoprávní televizi, kde je nutná vyváženost. Tímto směrem by ostatně pořad směřovat ani nechtěl. Politiky si do své talk show nezve. Výjimku udělal v případě prezidenta Havla, ale ten byl v pořadu za spisovatele, Madeleine Albrightovou až tehdy, když už nebyla politicky činná. Podobné to bylo u Pavla Tigrida nebo Karla Schwarzenberga.

U Show Jana Krause lze podle slov Ing. Nouzáka vnímat, že je nyní velice prestižní být jeho hostem. Obdobnou prestiž spatřuje M. Eben u zahraničních show Charleiho Rose, Johnyho Carsona nebo Davida Lettermana, do jejichž show se chce dostat každý, neboť být v nich znamená, že dosáhli určité společenské úrovně.

7.11 Popis talk show

Talk show Na plovárně popisuje Marek Eben jako klasický typ talk show bez publika, kdy natáčení probíhá pouze za účasti hosta a moderátora. Výjimečně v pořadu vystoupí dva nebo tři hosté, když se jedná o hudební skupinu nebo potřebuje-li host hudební doprovod. Show Jana Krause je typická show na červeném gauči, na kterém se postupně usazují tři hosté, se kterými moderátor vede před publikem rozhovor.

7.12 Typ talk show

Marek Eben svou talk show jasně nedefinuje. Zásadní rozdíly spatřuje mezi talk show s diváky a bez diváků. Dále pak talk show dělí na živě a se stříhem. Na plovárně je typem talk show bez diváků a se stříhem. Za výhody talk show s publikem považuje fakt, že host se již podvědomě velmi snaží, aby diváky bavil, nevýhoda je ale ta, že často získává pocit, že jeho historky musí být zábavné, ale ne vždy tomu tak je. Divák se pak ani nic zajímavého o hostu nedozví. Pořad Na plovárně nestaví na takzvaných veselých historkách, které musejí být nutně směšné, naopak vyzdvihuje neúsměvné příběhy, například endokrinologa, disidenta či faráře pátera Toufara zavřeného v osmi kriminálech, které prvoplánově nepobaví, ale pro diváka jsou fascinující a zaujmou.

Sledování Plovárny je na pomezí individuálního kulturního obohacení diváka a formátu rodinné zábavy ve večerních hodinách v závislosti na hostu. Cílem je nikoliv plochá zábava během sledování talk show, ale prostor pro poznání hosta z širšího pohledu.

7.13 Cíl talk show

Cíl talk show v odkrývání soukromí nepovažuje Marek Eben pro svůj pořad za stěžejní. Důležité pro něj je, aby se host uvolnil, cítil se bezpečně a příjemně. Cílem není znemožnit jej nebo nachytat na něčem, co neví. Uvádí příklad hosta Nicka Bollettieriho, zakladatele největší tenisové školy na Floridě, který trénoval Agassiho, Couriera, Samprese, Selešovou nebo sestry Williemy, který byl osmkrát ženatý. Eben jeho soukromí citlivě považoval za tabu, které není potřeba dále rozebírat, domnívá se ale, že manželství Nicka Bollettieriho by v pořadu Jana Krause byla zásadním tématem jeho návštěvy. Záměrem Plovárny není podle moderátora, aby diváci sdíleli s hosty paralely vlastního života. Domnívá se, že z vědeckých důvodů v sobě diváci nepěstují parazity, tak jako například pan profesor Lukeš, jeden z hostů Plovárny, parazitolog a vědec. Podle Ing. Nouzáka je český národ specifický. Češi jsou plaší a bojí se říci svůj názor, český host do talk show přijde, sedí, nemluví, je vykulený, bojí se a neprodá se. V amerických talk show host prostor využije ke své sebe prezentaci co nejvíc. Češi do talk show sice přicházejí, tuší, že jde o prestiž, ale neumí prostor využít. Jan Kraus má z Ebenova pohledu těžkou práci v tom, že jeho styl je skutečně „z oleje“,

na rozdíl od talk show Karla Šípa, který si rozhovory s hosty připravuje včetně vtipných pasáží. Krausovi může hrozit vyčerpání a opakování se.

7.14 Příprava moderátora na talk show

Moderátor Marek Eben se na rozhovory pravidelně připravuje především díky svodce, kterou mu připravují rešeršisté. V každé hledá klíčovou informaci, která může být pro jeho rozhovor, na kterém Plovárnu staví, stěžejní. Díky profesní Ebenově hrdosti se v Plovárně nedozvídáme informace z již realizovaných rozhovorů z jiných médií. Zvýrazňovačem si ve svodce označuje zajímavé části o hostovi, někdy o něm nezvýrazní nic, jindy naopak se mu jeví každá pasáž za předmětnou a zajímavou. M. Eben se na hosty připravuje pečlivě, nedovede si představit přípravu ve stylu Larryho Kinga – já o vás nic nevím, ale slyšel jsem tohle, tak mi to vysvětlete. Jan Kraus se na pořad připravuje za pomoci přibližně 20stránkové svodky od rešeršistů.

7.15 Styl konverzace

Vzhledem k tomu, že se Plovárna netočí naživo, není potřeba skákat hostu do řeči a respektovat stopáž pořadu. Host je přerušen pouze v případě, že se dostal do slepé uličky a jeho vyprávění nikam nevede. Moderátor Plovárny mu naslouchá, nezajímavé partie se vystříhnou. Na každou Plovárnu si připravuje seznam otázek, ale často nevyužije všechny. Pokud je host dobrý vypravěč, sám otevře téma, o kterém rád hovoří. Pak je pro rozhovor výhodné držet se nového tématu a připravené otázky zahodit. Připouští, že je mu jako moderátoru nepříjemné, když si otázky nepamatuje a musel by se před hostem podívat do pomocného papíru. S hostem totiž při tom dochází k přerušování očního kontaktu, což zpravidla naruší atmosféru mezi ním a moderátorem. Jedná se o křehkou záležitost. Marek Eben říká: *„Člověk musí být ještě flexibilní a musí to umět prostě, jak říkají Američani – You have to kill your sweethearts. Prostě musíte zahodit otázky, které vám daly spoustu práce, a říkali jste si, tahleta je dobrá, ale prostě se nehodí. Tak to musíte prostě opustit.“*⁸⁰ Přiznává schizofrenní náročnost, kdy zaujatě poslouchá svého hosta a očekává pointu příběhu a zároveň mu v hlavě běží plán linky, kam se bude rozhovor ubírat po skončení jeho

⁸⁰ Příloha č. 2: Rozhovor s Markem Ebenem

vyprávění. Odmítá nehoráznost některých, zpravidla rozhlasových, moderátorů, kteří položí otázku, koukají do papíru, odškrtnávají si, zda host na vše odpověděl, případně si píše poznámky. Host ale v tomto případě nemá při rozhovoru partnera, pouze temeno tazatelovy hlavy. I toto neverbální chování má na rozhovor podle M. Ebena absolutně zničující dopad. Připomíná i důležitost vhodnosti místa, kde se natáčí. Klade velký důraz na neverbální komunikaci, nepovažuje ji ale za vybudovanou strategii, nýbrž jako intuitivní. Časté a typické Ebenovo přitakávání, usmívání, smích nebo pokyvování hlavou nepovažuje za cílený kalkul ze své strany, hovoří o spontánnosti svého projevu, který obhájí stejnou reakcí na stejných místech při českém voice overu – českém překladu při rozhovoru se zahraničními hosty, který na sobě za dlouhé roky vyzoroval. Odmítá stylizaci nebo nepřirozené chování, které divák pozná.

Sám pořad *Na plovárně* sleduje nerad, výjimečně. Ze svých chyb nebo nedostatků se prý nepoučuje a nevěnuje jim pozornost. Nedostatky ve svém projevu nebo reakcích nechává na střížně, kde případně použije jiný obraz, ne ten reálný při rozhovoru.

Vojtěch Nouzák hovoří o dobře míněných občasných výtkách Janu Krausovi, jež mu musí sdělovat velmi citlivě, aby se nezasáhla jeho duše.

7.16 Jazyková vybavenost

Marek Eben nepoužívá výhradně spisovný jazyk. Záleží na konkrétním hostu. S tím, kterého zná důvěrněji, by bylo nepřirozené používat výhradně plně čistou spisovnou češtinu. Takový rozhovor by nepůsobil přirozeným dojmem. Použití hovorových koncovek při talk show *Na plovárně* nebo sáhnutí k nespisovnému jazyku pro přirozenost rozhovoru se nebrání. Slang a používání nespisovných výrazů uvolňuje atmosféru. Zásadní pro rozhovor je přirozenost, která při ryze spisovné formulaci českého jazyka ztuhne. Za používáním spisovného jazyka na papíře, v novinách, si ale stojí.

Jan Kraus ve své talk show používá jak spisovný jazyk, slang, nespisovný jazyk, tak příležitostně i sprostá slova, která jsou pak na televizní obrazovce vypípnuta.

7.17 Atmosféra rozhovorů

Atmosféra rozhovorů se podle Marka Ebena dá těžko kategorizovat, je individuální v závislosti na tom, v jaké náladě host přijde. Uvádí příklad, kdy pozvání Na plovárnu přijal dirigent a hudební skladatel André Previn, velká hvězda vážné hudby a muzikálů, který byl pětkrát ženat, mimo jiné s Miou Farrow či německou houslistkou Annou-Marií Mutter. Na jeho soukromí se nechtěl ptát, ale průvodkyně, která Previna provázela po Praze, Marku Ebenovi doporučila, že velkým tématem, o kterém rád a úžasně hovoří, jsou právě jeho bývalé ženy. Na konci jinak vydařeného rozhovoru se tedy pan Eben osmělil a položil otázku, zda jsou pro Previna ženy stále velkým tématem v osobním životě a Previn ho rezolutně odmítl se slovy: Víte, že vám do toho ale vůbec nic není? Marek Eben hovoří o špatném psychologickém odhadu, kdy muž o některých soukromých tématech se spíše rozhovoří před ženou, které rád vypoví své eskapády, nikoliv před cizími muži z televize. Proto spíše spoléhá na svou intuici a vlastní zkušenosti, případně na doporučení manažerů celebrit, kteří sami občas doporučí vhodná či méně vhodná témata k diskusi. Jako další příklad uvádí rozhovor s autorkou Deníku Brigitte Jonesové Helen Fieldingové, kdy její manažerka upozornila na nevhodnost otázek ohledně plastik René Zellweger, hlavní představitelky její knihy ve filmovém zpracování. René Zellweger pravděpodobně absolvovala několik plastických operací, které ji značně změnily.

Někteří hosté Plovárny chtějí znát otázky, na které se jich moderátor bude ptát, těm pak produkce sdělí pouze okruhy. Většina hostů nechce ani okruhy znát. Marek Eben před natáčením hostům říká, že pokud by se jim během rozhovoru nějaké téma nelíbilo, řekli by něco nevhodného či něco, co by je mohlo mrzet, není problém po ukončení natáčení na pasáž upozornit a bude vystřížena. Za dobu natáčení Plovárny se nestalo, že by někdo tuto možnost využil. Z psychologického hlediska, tvrdí Marek Eben, otázky sdělené dopředu hosty uklidní a oni se pak cítí více uvolněně a nejsou vystresovaní. Naopak Jan Kraus se s hosty, kromě podání ruky před pořadem a slov, že se těší na pořad, úmyslně nedá do řeči, aby nedošlo k situaci, kdy host požádá moderátora, aby se ho na konkrétní věci neptal. Střih pořadu nechává Marek Eben výhradně v rukách Jana Hojtaše, kterému věří a říká: „*A já vždycky poznám, že ten střih je dobrý podle toho, že si nemůžu vzpomenout, co tam není.*“⁸¹ Po skončení natáčení

⁸¹ Příloha č. 2: Rozhovor s Markem Ebenem

často sám moderátor Marek Eben označí pasáže, hluchá místa v rozhovoru, která rozhovoru nic nepřinesla, a proto jsou k vystřížení.

7.18 Výstavba rozhovorů

Marek Eben dbá na koncepci a dělí své hosty na pomyslné dvě skupiny. Ty, kteří zásadní čin své kariéry mají, moderátor se ho nemůže nedotknout, všichni se ho na něj ptají, a na hosty, kteří mají významných činů ve své kariéře více, ale je obtížné najít a zeptat se na něco, na co se nezeptal už někdo jiný. U první zmíněné skupiny je potřeba zeptat se na zásadní počín v jejich životě jiným způsobem, než jak to udělali ti předchozí. U druhé skupiny hledá moderátor oblast, která není tak „odřená“, to znamená, tolik se o ní nemluví. Základem je přečíst si hosta, udělat si o něm představu, potěšit jej dobře položenou otázkou, nacházet nové detaily jeho činů a koncipovat rozhovor tak, aby byl v přirozené linii a nedocházelo k přílišnému odklánění od tématu. Pevně se držet souvislostí a vytvořit provázaný dialog. Z moderátorových otázek by host neměl vycítit úsilí o divácky nejzajímavější a nejpřitažlivější historku. Marek Eben z vlastní zkušenosti nemá rád, když by se měl v rozhovorech opakovat, a tak ani své hosty nechce tlačit do opakovaných frází. Hovoří o typech novinářů, tazatelů, u kterých lze rychle rozpoznat jejich snahu získat z hosta za každou cenu konkrétní stanovisko nebo příběh. Host pozná, co chce moderátor slyšet, ale M. Eben sám za sebe odmítá opakovat, co již jednou do médií poskytl. Do nových rozhovorů to podle něj nepatří. I divák identifikuje moderátorovu snahu klást otázky na konkrétní situaci, na niž již zná odpověď on i diváci. V ideálním případě by měl moderátor hostovi podle Marka Ebena umožnit říci věci, které host chce a jen mu vhodnými otázkami dopomoci otevřít k nim dveře. Z vlastní zkušenosti M. Eben říká, že někdy o sobě host neřekne na kameru v podstatě nic, třeba když je vázán služebním tajemstvím jako vojáci z Afghánistánu nebo i z jiných důvodů, rozhovoří se až off record a mimo kameru. Pak padnou nejlepší příběhy. Opakem jsou pak hosté jako třeba John Mayall, kteří třeba nedorazí na natáčení z osobních důvodů v dobrém rozpoložení a hovoří tak, aby vše měli rychle za sebou, a opomíjejí, že je potřeba dodržet minimálně stopáž pořadu, jelikož se nejedná o novinový rozhovor, který je možné utnout.

7.19 Tvář pořadu – moderátor

Tendencí talk show je vytvářet osobnost moderátora, Na plovárně by podle Marka Ebena měl být vždy host tváří konkrétního dílu. Eben se považuje za toho, kdo hostu jen otvírá dveře. Pořad Na plovárně není postaven tak, aby byl jeho tváří. Připouští, že je jediným moderátorem talk show Na plovárně, a diváci tak logicky mají jeho obličej s tímto pořadem výhradně spjatý. Ze zahraničních formátů je typické moderátorovu show pojmenovávat už v názvu svým jménem David Letterman's Show nebo Joe's show. Tento formát přejal i Jan Kraus – Show Jana Krause. Marku Ebenovi je to ale odporné. Rozdíl spatřuje i v tom, že v takto pojmenovaných talk show jde spíše o show moderátora, kde moderátor, show master, hosty využívá k vlastní prezentaci, jsou jeho nástrojem k vytvoření zábavy pro diváky za každou cenu. Marek Eben polemizuje s označením tvář pořadu, považuje za příhodné takové pojmenování například u seriálů, u nichž jeho tvář vznikne spontánně, například u seriálu Sex ve městě, kde pro diváky je tváří Sarah Jessica Parker. Talk show Na plovárně je pořad o hostech, Eben se považuje za důležitého až ve druhé řadě. Vystavení pořadu na osobnosti moderátora považuje pro diváka časem za únavné. Zábavou má být host pořadu, kus půvabu je prý v tom, jak moderátor talk show vede, ale hlavním zdrojem zábavy má být host. Marek Eben cítí, že se svým přístupem k hostům výrazně odlišuje od talk show Johnna Carsona, ale i Jana Krause. Rozdíl spatřuje v parametrech, jakými jsou přítomnost publika při natáčení či formát ryzí zábavy pro diváka. Svůj postoj k těmto formátům talk show vystihuje Marek Eben následovně: *„Mně nevadí, když je ten moderátor, když je vtipný a dá tomu prostor, takovéhohle typu programu, ale to co mě vadí je, když kostí ty hosty. A když je prostě decimuje, když ten pořad je zábavný ve chvíli, kdy ten host se smrskne na ubohý uzlíček, nad kterým se tyčí oslnivý moderátor, to je mně nepříjemné. Protože velmi často jsou to lidé, kteří vůbec nemají žádné zkušenosti s médii, a to mně pak přijde, jako kdybych si šel zahrát tenis s, já nevím, s tím se Štěpánkem a tam by byla plná Štvanice a já bych tam vylezl a on by sázel jedno eso za druhým a já bych tam jenom čuměl a všichni by se smáli. A takhle mi to velmi často přijde, protože jsou tam, kolikrát tam vidíte lidi, kteří nemají ty zkušenosti a vlastně odchází jak zpráskaní psi, a to je mi, to bych si nepřál.“*⁸²

Jan Kraus se stal dle slov Vojtěcha Nouzáka tváří okamžitě, jelikož 90 % pořadu byl rovnou jen on. Moderátor talk show musí vyvolávat u diváka reakci, jakoukoliv – ať

⁸² Příloha č. 2: Rozhovor s Markem Ebenem

už pozitivní, nebo negativní. Důležitá je diskuse o něm v mediálním prostředí. S Janem Krausem spolupracoval na pořadech *Taxi, prosím* (Česká televize, 2002), *Přesčas* (Česká televize, 2003), *Další, prosím* (Česká televize, 2000), kde Jan Kraus vystupoval jak v roli moderátora, tak herce a režisér Nouzák dospěl k názoru, že míchání žánrů osobnosti Jana Krause škodí. Alter ego v roli herce a zároveň v roli sám sebe není optimální. A tak po zkušenostech oba poučeně věděli, jak formát *Uvolněte se, prosím*, nebo *Show Jana Krause* má vypadat, aby byl Krausovi tak říkajíc na míru. Ideální moderátor talk show by měl dle něj splňovat mnoho kritérií. Sečtělou, přirozenou inteligenci, smysl pro humor až ironický, herecké schopnosti, také mít herecké zkušenosti získané z divadelních představení, umět pracovat s mimikou, používat pauzy – mezery. Na důkaz jedinečnosti Krausovy osobnosti Vojtěch Nouzák připojuje: „*A stává se zajímavá věc, že host něco řekne a neděje se nic a zopakuje tu samou větu Honza a je to potlesk a řev.*”⁸³ Pracovně nazvaný „Krausův bláznivý smích“ vyskytující se převážně až v *Show Jana Krause* jako nový prvek, který Kraus úmyslně začlenil, vidí jako vývoj, ale i výraz jeho nejistoty, neboť je čím dá těžší diváka pobavit.

7.20 Prostory, kde se natáčí

Kolorit talk show *Na plovárně* se ustálil na melodické znělce, během níž na obrazovce pluje po řece parník. V počátečním úvodním moderátorově slovu je host v krátkosti představen, Oba pak sedí v blíže neupřesněném prostoru u stolu v křeslech, záběry během rozhovoru jsou výhradně na hosta a moderátora. Host je již na počátku pořadu pohodlně usazený, kamera se zabývá jím, nikoli prostředím, neboť s jeho osobou nesouvisí a mohlo by být rušivým elementem. Eventuální záběr na jeho příchod a jeho usazení hodnotí Eben z technického pohledu za komplikované, neboť by bylo třeba více kamer, bezdrátového portu, přesvícení prostoru, celkově tedy bylo časově náročné, zdouhavé. Zahraniční hvězdy mívají vyhrazeno pro natáčení třeba jen 30 minut a byla by škoda na úkor rozhovoru čas krátiť jejich příchodem či usazením. V průběhu let došlo k menším situačním proměnám, kdy u malířů či hudebníků byla zřetelná názorná absence jejich tvorby. Divácky méně známí muzikanti nově dostávají prostor k hudební interpretaci, některému z malířů bývá za hostem umístěn obraz tak, aby ho kamera často zabírala. K těmto závěrům se došlo až tehdy, když M. Eben byl zcela unesen

⁸³ Příloha č. 3: Rozhovor s Ing. Vojtěchem Nouzákem

instrumentální tvorbou neznámého hudebníka Tommyho Emmanuela, kterou neznal, a seznámil se s ní až z předváděné nahrávky. Prostor pro hudební osobní prezentaci v případě světově známých hudebníků, jakými jsou José Carreras či Sting v Plovárně dáván naopak není. Show Jana Krause se momentálně natáčí v prostředí pražského divadla Archa s kapacitou pro přibližně 120 diváků.

7.21 Ohlasy diváků a sledovanost

Moderátor Marek Eben hovoří o výhradně kladných ohlasech na svoji talk show. Pořad si získal stálé diváky zásluhou zvaní hostů světového formátu. Postupně si prý diváci zvykli na velké osobnosti jako Bill Gates, Robert Redford nebo dalajláma. Komerční televize by pravděpodobně těmto hvězdám dělala před odvysíláním pořadu, ve kterém by se objevily, neuvěřitelné promo. Česká televize promo neřeší. Diváci pravděpodobně sledují talk show Na plovárně, poněvadž vyplnila možnou mezeru na trhu v řadě konfrontačních či zpravodajských pořadů a divákovi tak program konvenuje. Diváci Plovárny špatně snášejí i případné lehké narážky na politiku, kterým se ale Marek Eben snaží vyhýbat. Naopak vyzdvihují kultivovanost či výběr hostů jako například golfistky Lady Abrahams. Překvapivě mívají větší dopisový ohlas hosté, kteří jsou neznámí, jako například endokrinolog či lékař než mediální hvězda. Pravděpodobně je to dáno tím, že mediální hvězdy již v obdobných programech byly. Známý jsou z koncertů, divadel a z médií. U Show Jana Krause lze komentáře a ohlasy sledovat na sociálních sítích, na nichž je pro diskusi televizních diváků prostor.

7.22 Sledovanost

Sledovanost pořadu Na plovárně tvůrci neznají a neřeší ji. Česká televize ji určitě zná, ale nevyvozuje z ní pro pořad žádné ať už pozitivní, nebo negativní dopady. S rozšířením video archívu Plováren na internet se Marek Eben domnívá, že se sledovanost zvyšuje. Divák není limitován konkrétním časem, kdy musí pořad sledovat, a i zpětně je možné shlédnout hosty z minulosti, kteří diváka zaujmou. S rozšířením na sociální sítě jako je Facebook a YouTube se sledovanost a povědomí o pořadu a jeho hostech také zvyšuje.

U pořadu Uvolněte se, prosím, ani u Show Jana Krause rovněž nedochází ke konkrétnímu sledování sledovanosti. Ing. Nouzák považuje za zásadní čas, ve kterém je

talk show vysílaná. Uvolněte se, prosím, bylo pravidelně uváděno Českou televizí v pátek po pořadu 13. komnata ve 21,30 hodin. Při přechodu na FTV Primu byl s pořadem Show Jana Krause smlouvou ošetřen čas pro začátek pořadu mezi 21,15–21,45, ale vlivem reklam se pravidelně stávalo, že pořad začínal ve 22,00, ale i ve 22,20, což je pro českého diváka a, podle Krausových slov pro horší inteligenční skupinu, příliš pozdě. Momentálně je pořad vysílán ve středu ve 21,35 hodin. Sledovanost dočasně negativně ovlivnil jeho přesun na konkurenční program a zároveň i posun ve vysílacím schématu z pátku na středu. Ukázalo se, že Česká televize po odchodu Krausovy talk show zařadila na její místo Všechnopárty (Česká televize, 2005) Karla Šípa. Tato talk show hodnotu sledovanosti automaticky převzala. Byť když byla vysílána v jiný čas i den měla sledovanost mnohonásobně nižší. I přes odlišnost Šípovy a Krausovy talk show bylo divákům naprosto jedno, na koho se v televizi v páteční večery koukají. Toto specifikum se přisuzuje ryze českému divákovi, Krausovi srdcaři si jeho pořad časem opět našli, ale ne v takové míře. Čas, ve kterém je talk show v České republice vysílána, je stěžejní. Dokládá to Ing. Nouzák, když se srovnává s Woody Allenem: *„Je to strašně jednoduchý. Amerika těch chytrých má tři miliony, a Čechy jich mají tři statisíc. A to je ten rozdíl, takže to je jako vždycky říkám i u filmů Woodyho Allena. Proč se nemůžu, jako kdybych chtěl v Česku stát se režisérem jako Woody Allen, protože nemám tolik těch lidí, kteří na mě půjdou, na moje filmy. Já to miluju, chodím na to pokaždé jako do mekáče, i když se to úplně ne vždy povede. Jako jdu na ten konkrétní styl. Ale neuživí to. Ale v Americe on si může troufnout si tam prostě zvát hvězdy, co mu budou hrát skoro zadarmo a je to prestiž. Ale já si myslím, že v Čechách to nejde vybudovat tady tenhle model.“* Internetová sledovanost, daná přechodem na komerční stanice, je díky YouTube veliká. Zároveň došlo k omlazení publika. Česká televize podvědomě přitahuje staršího diváka, sledovanost jako „cílovka“ se na FTV Prima proměnila, Šípovu Všechnopárty sleduje průměrně starší divák. Sledovanost se změnila přechodem mezi kanály. Na České televizi byla pravidelná sledovanost kolem 1 mil. až 1,3 mil. diváků, na FTV Prima je sledovanost nad 0,5 mil. diváků, občas klesne pod půl milionu. Vinu Nouzák přisuzuje plovoucímu času na komerční televizi a nevhodně zvolené středě, kdy je pořad momentálně vysílán. Na druhou stranu připouští, že páteční večer nemohl chytit mladšího diváka, který s ním má jiné plány. Naopak mladý divák si pouští Krausovu talk show z internetu v čase, který mu vyhovuje. Starší cílová skupina na České televizi Jana Krause demotivovala, mladé publikum a komerční televizi přijal jako výzvu. Zajímá ho sledovanost na

YouTube. Sleduje ji denně jako osobní výstup ze své práce. Křivku u jednotlivých hostů neřeší, sleduje díl jako celek. Vyzdvihuje v Show Jana Krause hosty, kteří dobře pracují se sociálními sítěmi a svou účast sdílejí na svých soukromých profilech, díky kterým pak logicky sledovanost stoupá. Jako příklad uvádí zpěváka Rytmuse. Jeho fanoušci si navzájem sdílejí jeho účast v pořadu a tím sledovanost konkrétního dílu zvyšují.

7.23 Kladení otázek

Marek Eben se výhradně vyhýbá otázkám, ve kterých hosté už mají obsaženou odpověď a jen by kladně nebo záporně přitakali. Otázky je potřeba volit tak, aby se host musel šířeji rozhovořit. Moderátor si podvědomě nevytváří šablony pro konkrétní hosty se stejnou profesí, nicméně je těžké se neopakovat a někdy se stejným otázkám nelze vyhnout, například u režisérů je škoda nepoložit otázku, jaký byl jejich první den na place. Odpověď je pokaždé jiná. V některých aspektech se otázky na spisovatele, sportovce, režiséry, zpěváky nebo herce budou shodovat. Teoretický okruh otázek pro konkrétní profesí není z pohledu Marka Ebena cílený must, ale prostá shoda otázek s rozdílnými odpověďmi a je škoda osvědčené otázky nepokládat. Za frekventovanější považuje otázky na rodinné zázemí hosta, v jakém prostředí vyrůstal, zda ho rodiče v tom, co dělá, podporovali a dávali mu dobré rady, nebo naopak tím, co dělá, opovrhovali a odrazovali jej od jeho volby povolání.

Jan Kraus čerpá otázky z připravených okruhů. Vojtěch Nouzák nepopisuje konkrétní strategii moderátora při pokládání otázek. Hosté v pořadu SJK i přes odmítnutí tématu nemají moderátorovi dle slov Vojtěcha Nouzáka během natáčení šanci jednoduše odejít. Jan Kraus je schopen jakoukoliv odpověď z hostů dostat, byť by ji měl vysedět. Nicméně host má šanci dle podepsané smlouvy se během natáčení sebrat a odejít, kdyby mu bylo některé téma vyloženě nepříjemné. Za dobu natáčení se ale tak nestalo, červený gauč nikdo během rozhovoru s Janem Krausem neopustil.

Nejoblíbenějšími Krausovými hosty jsou tzv. třetí hosté, tj. z řad široké veřejnosti. Jelikož jsou neznámí, nejvíce si k nim může dovolit V rozhovoru s nimi, ve srovnání s hosty ze showbyznysu, jejichž životopis diváci znají a nic je nemůže příliš překvapit, spatřuje svobodu. Jan Kraus se s některými více či méně důvěrně zná, nemůže je urazit a v komunikaci s nimi musí být opatrnější. Pro třetí hosty je vystoupení v Show Jana Krause obrovská reklama. Vlastní propagace je může posunout v jejich činnosti či zájmu dál. Jan Kraus, přestože na první pohled nemusí působit na lidi, že má

sociální citění, se snaží sympatické třetí hosty nezesměšnit a dát jim možnost projevu k jejich dobru. Vojtěch Nouzák Jana Krause nevidí jen ve škatulce ironika, zná ho i v jiných polohách, například když spolu pracovali na pořadu *Ze života zvířat*, kde se Jan Kraus se svou vizáží dokázal dojímat nad zvířaty.

7.24 Zrušení pořadu, přesun na jiný kanál

Zrušení pořadu *Na plovárně* za dobu jeho vysílání nehrozilo, pouze bylo ohrožené natáčení jednoho dílu s panem profesorem Karpenkem kvůli stávce v České televizi. Pořad Českou televizi finančně nezatěžuje a diváci v něm nalézají silné obsazení, hvězdy, které ani na jiných komerčních stanicích nejsou k mání. Rozhovory se zahraničními hvězdami nejsou přejímány z jiných jazykových mutací, jelikož moderátoři z celého světa vyrůstají v odlišném kulturním prostředí, což se odráží v jejich způsobu kladení otázek a vedení interview. Český moderátor pracuje z hosty tak, aby byl rozhovor blízký českému divákovi. Hledí na hosta obdobnou optikou. Host je divákovi bližší, když je zprostředkován moderátorem stejné národnosti. O obdobné zkušenosti hovoří i Ing. Vojtěch Nouzák. Divák na Slovensku reaguje naprosto odlišně od českého diváka. Má rozdílný humor, jinak vyjadřuje spokojenost s představením. Během Mezinárodního filmového festivalu v Karlových Varech dochází často k přípravě *Plovárny*, ale stává se, že je natáčení z časových i jiných důvodů nakonec zrušeno.

Pořad *Na plovárně* byl vysílán na ČT 1, ČT 2, momentálně jsou premiérové díly vysílány na ČT ART každou středu večer. Reprízy jsou pak vysílány na ČT 2. Pořad *Na plovárně* je často časově přesouván. Během své existence byl už vysílán ve všech dnech v týdnu, v nejrůznějších časech. Pro diváka je to velmi nekomfortní, může se i domnívat, že pořad byl zrušen. Nicméně věrný divák si ho najde i přes přesuny v časech i mezi jednotlivými kanály České televize. Komerční komerční televize se pořad *Na plovárně* nesnažila přetáhnout, neboť program komerčních televizí je odlišný, z hostů *Plovárny* by diváky SJK pravděpodobně zajímaly dle slov Marka Ebena jen osobnosti typu Mela Gibsona, nikoliv typu lékaře, specialisty na oční rohovky.

Pořad *Uvolněte se, prosím*, byl vysílán v České televizi od roku 2004 do roku 2010. V roce 2010 Jan Kraus se svým týmem spolupráci s Českou televizí ukončil, neboť měla tendenci hovořit do výběru pozvaných hostů, což bylo v rozporu s Krausovým pohledem na svobodu, na kterou je zatížený. Podobný pořad začal

moderovat v televizi Prima FTV s názvem Show Jana Krause. Vojtěch Nouzák věří v ještě dlouhé vysílání tohoto pořadu, jelikož nevidí žádného nástupce s Krausovým potenciálem, nikoho kdo by splňoval všechna měřítka vhodného kandidáta na roli moderátora talk show, z pohledu režiséra nikoho, kdo by vybudoval pořad obdobného formátu.

7.25 Sledování konkurenčních talk show

Marek Eben občas sleduje své hosty v konkurenčních talk show, například v pořadu Show Jana Krause nebo ve Všechnopárty Karla Šípa. Říká, že se rozhovory s hosty u nich ubírají úplně jinými cestami a někdy i díky jinak zvoleným metodám. Ve výstavbě rozhovoru se moderátoři dostávají k zajímavým tématům, která se Marku Ebenovi nepodařila otevřít.

Vojtěch Nouzák pořad Na Plovárně sleduje, Považuje ho za vlídný rozhovor, ve kterém se dozví o hostovi více. Ve srovnání s Krausem zde nespátřuje improvizaci. Na Krausově talk show kladně hodnotí slangově řečeno možné riziko zahrnutí hosta i moderátora do kouta. Talk show jde více na krev, přirovnává ji k představení Jaroslava Duška, kdy herci na pódiu improvizují a diváci jsou někdy zcela nadšení nebo se průměrně baví anebo během představení otráveně odcházejí. Kraus bere podle Nouzáka talk show jako boj, který začíná jeho vstupem na scénu, ze které není už cesty zpět a Vojtěch Nouzák k jeho pojetí přistupuje s úctou.

7.26 Netradiční natáčení talk show

Během Mezinárodního filmového festivalu v Karlových Varech v roce 2014 došlo k prvnímu živému natáčení talk show Na plovárně. Nejprve s Melem Gibsonem ve velkém sále hotelu Thermal v Karlových Varech a pak s Laurou Dern v Karlovarském městském divadle. Pořad Show Jana Krause se natáčel za účasti českého publika v Miláně, Bratislavě, Londýně a New Yorku. Tato speciální natáčení jsou zásluhou producenta Rudolfa Biermanna, který spatřuje v možnosti natáčet díly v zahraničních velkoměstech se silnou krajanskou komunitou za rozšíření obzorů a oživení pořadu v komerční televizi. Ze zahraničních hostů pokládá Ing. Nouzák za naprosto výjimečného sira Nicolase Wintona, kterého natáčeli v Londýně bez účasti publika. V divadle pak byl divákům záznam puštěn v televizi. Tuto variantu v talk show

nepovažuje za šťastnou. Nicméně sir Nicolas Winton je osobnost, hvězda, neopakovatelná příležitost, kterou nelze odmítnout. Za speciální natáčení považuje i talk show s Václavem Havlem, které proběhlo v prezidentské kanceláři, kam za ním přivezli červený gauč.

7.27 Inovace pořadu

Inovace s přechodem Show Jana Krause na komerční FTV Prima došlo k interakcím, jakými je právě možnost přihlášení se jako host nebo doporučit hosta přes internetové stránky www.showjanakrause.cz v sekci Navrhňte hosta. Internetové stránky umožňují shlédnout veškeré díly ve Video archívu, jenž je pravidelně aktualizován a hosta lze jednoduše vyhledávat i podle jména v okně Vyhledávání. Jan Kraus jako velký fanoušek nových médií lpí na rozšíření a aktualizaci jednotlivých dílů a jejich propagaci na Facebooku, YouTube, Google+. Webové stránky Show Jana Krause jsou dostupné i v mobilní verzi. Jan Kraus i díky svému nadšení pro moderní technologie má velký potenciál proti jiným pořadům na přicházející éru internetové televize. Problém spatřuje Vojtěch Nouzák v nepřipravenosti českého diváka být ochoten za pořad platit a vypořádat se s nelegálním ukládáním filmů a pořadů na portály typu ulozto.cz, kde by jeden divák za pořad zaplatil a nasdílel ho zdarma ke stažení na jiných portálech pro další uživatele. Možná budoucnost by byla i v placení, nikoli však za Krausovu talk show jako celek, ale za jednotlivé hosty v pořadu podle toho, jak by diváka kdo zaujal.

7.28 Opakované oslovení diváků

Hosté v pořadu Jana Krause bývají oslovováni opakovaně, pokud se ve svém životě někam posunuli, změnili se vizuálně nebo i názorově. Právě změny v osobnosti jednotlivých hostů provokují českého diváka, jenž má tendenci lidi škatulkovat, a pak je pobouřen, jak je možné, že si host nestojí za svým původním stanoviskem a proč se mění. Opakované oslovování je ale také spjaté s hostovou novou tvorbou, hudební či filmovou nebo sportovním i jiným výkonem. Talk show Na Plovárně primárně hosty opakovaně nezve.

Ing. Vojtěch Nouzák se domnívá, že v českém programovém spektru lze nalézt přibližně 15 pořadů, které se vydávají za talk show. V ní je ale potřeba improvizace, a tu

nespatřuje ani v Šípově Všechnopárty, přestože z hodiny a čtvrt v divadle před publikem vznikne sestřižených 55 minut, hosté jsou s moderátorem domluveni na okruhu otázek, aby byl zakomponován zároveň i důvtip a atmosféra byla uvolněná a přátelská. Banánové rybičky Haliny Pavlovské za talk show také nelze považovat, když ze 3hodinového materiálu vznikne sestřižených 20 minut pro zveřejnění v televizi a pointy se vhodně dotvoří. Na českém moderátorském ani hereckém trhu momentálně nespátřuje nového moderátora, který by byl schopen talk show dělat. Pochybuje i nad vhodností angažovat do televizních zpráv mladé lidi, blondýny, černochoy, misky či sportovce. Česká republika je podle něj v tomto směru raritou. Talentovaný moderátor ať už televizních novin či talk show má být starší osobnost se zkušeností, ke které bude mít divák do jisté míry úctu a bude jí věřit, o čem mluví.

7.29 Odvíjení dialogů s hosty

Za více než 10 let stejné práce s hosty v talk show si Jan Kraus osvojil některé principy kladení a opakování otázek. Vojtěch Nouzák oceňuje zajímavě vedené rozhovory se sportovci, kdy Jan Kraus, jako naprostý antisportovec, kterému pohyb nic neříká, se sportovních hostů ptá na jiné věci než klasičtí sportovní moderátoři. Na druhou stranu tím, že sportu nerozumí a ve sportovní problematice se neorientuje, ubírá se pak rozhovor někdy složitějším a nejasným směrem. Stejně principy vedení rozhovorů s herci nebo umělci spatřuje, ale domnívá se, že divák u televize možné opakování vůbec neřeší. Uvádí příklad z pohledu režiséra pořadu Nikdo není dokonalý (1997–2005, Prima), kdy moderátor Jiří Krampol každou neděli vyprávěl stejný vtip a diváci se opakovaně v divadle smáli. Televizní diváky označuje za pasivní konzumenty televize. Z pohledu režiséra není potřeba podchytit opakující se prvky moderátora, podstatné je, jestli se divák baví, nebo ne.

Pořad Uvolněte se, prosím, byl oceněn v soutěži TýTý v roce 2005 jako pořad roku. Od té doby dle slov režiséra Vojtěch Nouzáka se lidé stále ptají, kdy i v pořadu Show Jana Krause dojdou hosté, kdy pořad skončí. Z jeho pohledu se český divák rychle nasytí, neumí přát úspěch a chtěl by vidět stále něco nového. Zábavné pořady v českém prostředí jsou dle jeho slov těžko realizovatelné, na české scéně chybí kvalitní komikové jako Holcman, Šimek a Grossman či Cimrmani. Dostatečný prostor pro kvalitní zábavu neposkytuje ani samotná televize. Komikové se prezentují v dnešní době převážně na internetu.

Režiséru Vojtěchovi Nouzákovi se špatně hodnotí, zda dříve v pořadu Uvolněte se, prosím, dával Jan Kraus hostům větší prostor. Domnívá se, že se jedná o práci režiséra a střihu, tak jak výsledný díl vidí divák. Od roku 2012 se v SJK začali nově střídat tři režiséři, proto je možné spatřit na televizní obrazovce tři rozlišná zpracování dílů jednotlivých talk show.

Po počátečním úspěchu Uvolněte se, prosím, dostal Jan Kraus se svým týmem možnost dělat na Slovensku obdobný pořad Bez obav, prosím (Joj, 2006). Díky této zkušenosti Vojtěch Nouzák zjistil, že: „*Češi a Slováci jsou úplně jiný národ. Všechno, tam se nemůžete pustit do nacionalismu, do katolického humoru, máte tam strašně omezené možnosti. Ti lidé se daleko méně smějí a daleko více tleskají. Slováci jsou takoví uměřený bezvěrci a Češi jsou takoví, co mají ten černý humor hodně v sobě.*”⁸⁴

Marek Eben i Jan Kraus v pořadech jsou vždy slušně oblečení, dlouhé společenské kalhoty a boty, košile či košile s límečkem, sako. Marek Eben často doplňuje kravatou. Jan Kraus kravatu nenosí.

Pořad Show Jana Krause se stal značkou, o které se bude mluvit i za 30 let.

Vojtěch Nouzák má pocit, že před pár lety koukalo více diváků na pořad Show Jana Krause kvůli Krausovi, dnes se spíše dívají více kvůli hostům.

Když je v talk show Jana Krause host cizinec, který nerozumí česky, pozve si do divadla s hostem i překladatele, i za tu cenu, že talk show vystaví na rozhovoru s překladatelem na úkor hosta, jenž ani nerozumí, o čem moderátor s hostem hovoří.

7.30 Filantropní a misantropní talk show z pohledu tvůrců jednotlivých talk show

Na otázku, zda považuje Marek Eben svou talk show za filantropní, tedy dobrodějnou či lidumilnou, odpovídá moderátor nepřesvědčivě, že spíše ano: „*V tom smyslu, že styl toho pořadu vždycky udává ten moderátor, to je ten, kdo to řídí. Je to jeho optika, jeho pohled na svět i na jeho hosta. A ten si řídí ty mantinely, kam se půjde a kam se nepůjde. V tomto směru je vlastně ten host vlastně bezbranný. Proto, když ten moderátor bude chtít toho hosta vykostit, tak to může udělat kdykoliv. Protože on vždycky vykopává a řekne si – sem ho pustím, a sem ho nepustím, a ten host v podstatě nemá moc možnost úniku. Ještě by to bylo o něco férovější, když by to bylo živě. Tak pak*

⁸⁴ Příloha č. 3: Rozhovor s Ing. Vojtěchem Nouzákem

*je to teda, pak je to match. Pak je to živě a pak teda se ukaž. A jakmile máte nůžky, tak pak nemůže host vyhrát. Nikdy. Kdybyste to chtěli brát konfrontačně. Ale samozřejmě je to osoba moderátora, která udává ten tón toho programu. Už tím, koho si vybere. Jako ty hosty. V tom to směru jo. Ale to je ten, ale tam by to mělo končit. A pak to musí být pořad o tom, koho si pozvete. Jakmile to bude tak, že ten moderátor to pojme jako svoje show, o něm, o tom jak on je vtipný, jak je dokonalý, co kde točil, když ten host řekne: my jsme dělali to a to a ten moderátor řekne to já teda, když jsem dělal tohle a přijde tři minutová historka, tak podle mého je to špatně. Tak to být nemá. Od toho tam ten člověk není. Je tam od toho, aby si poslechl, co říká ten druhý. Může k tomu občas, výjimečně něco dodat, ale nemělo by to být pravidlem. Takže určitě, to co ten moderátor determinuje je vkus toho programu, nějaká základní atmosféra, kultivovanost, to kam to bude směřovat, v tomto směru asi jo.*⁸⁵

Vojtěch Nouzák označení misantropní pro Show Jana Krause rozporuje. Misanthrop jako mrzout, někdo kdo pohrdá lidmi či je nenávidí. V takovém světle Jana Krause nespátřuje v osobním životě ani jako moderátora pořadu. Jeho chování označuje za postoj adekvátní k formátu pořadu bez použití jakéhokoliv adjektiva. Vojtěch Nouzák spatřuje rozdíl mezi Show Jana Krause a Ebenovou Plovárnou následovně: *„Já si myslím, že princip tohoto pořadu, proč na něj koukáte, je ten, že vy toho hosta máte v nějaké své osobní škatulce, má nějaký mediální obraz a vy vlastně na to koukáte proto, jestli ten Kraus potvrdí ten váš mediální obraz nebo ho úplně vyvrátí, takže to je – proto je to pro ně rajcovní na to koukat. Na tenhle model. Když budu chtít koukat Na plovárnu u Marka Ebena, tak se chci dozvědět něco zajímavého o hostovi a chci se něco dozvědět něco o hostovi zajímavém, že je to úplně jiný princip. U Krause zkouším, jestli je to tak, jak si myslím, anebo vůbec. Anebo – jestli ho dostal někam, kde ho nečekal nikdo.*⁸⁶

⁸⁵ Příloha č. 2: Rozhovor s Markem Ebenem

⁸⁶ Příloha č. 3: Rozhovor s Ing. Vojtěchem Nouzákem

Závěr

V diplomové práci jsem charakterizovala formát talk show v zahraničí i v českém prostředí, vymezila jsem pojem talk show, popsala její historii, zmapovala vývoj žánru ve světě a jeho vstup do českých televizí. V teoretické části jsem představila moderátory Jana Krause a Marka Ebena. Představila jsem a charakterizovala talk show Show Jana Krause a Na plovárně. V praktické části jsem realizovala rozhovor s Markem Ebenem o pořadu Na plovárně. Data o Show Jana Krause mi poskytl Ing. Vojtěch Nouzák, režisér pořadu. V produkční analýze jsem analyzovala rozhovory s oběma respondenty. V obsahové analýze jsem sledovala způsoby kategorie vztahů mezi hostem a moderátorem a přístupy moderátora.

Závěrem mé práce je zodpovězení výzkumné otázky: *Jak se liší filantropní a misantropní pojetí talk show z hlediska obsahu a produkčních záměrů v Show Jana Krause a Na plovárně?* Ing. Vojtěch Nouzák s označením misantropní nesouhlasí, Marek Eben s filantropní spíše souhlasí, ale jistou pochybnost má. Na základě provedené kvalitativní analýzy se domnívám, že chování moderátora v talk show Na plovárně vykazuje rysy filantropa, Jan Kraus v Show Jana Krause vykazuje rysy misantropa. Nad označením jejich talk show těmito adjektivy bych ale spekulovala, jejich způsob vedení rozhovorů s hosty je cílený, s rozdílným účelem – u Krause pobavit, u Ebena poučit diváka. Tato označení bych použila u pořadů, kde až s postupem času si moderátor buduje osobnost s prvky misantropie či filantropie a byl zde dán prostor pro potvrzení či vyvrácení této teorie. U těchto talk show tento prostor nespátřuji.

V rozporu se zahraničními formáty, kterými se obě talk show inspirovaly, spatřuji hlavní nesoulad v tom, že pořady nejsou vysílány živě. Střih u nich výrazně ovlivňuje výsledek, který má divák možnost vidět na televizní obrazovce. Domnívám se, že říká-li se o obou pořadech, že jsou talk show, je to zavádějící. Jedná se o adaptaci a domestikaci zahraničních pořadů označovaných jako formát talk show. I přesto že jsou samotní tvůrci přesvědčeni, že se o talk show jedná, volila bych termín opatrně. Nazývala bych pořady jako „show s prvky zahraničních formátů talk show“. To může být námětem pro zpracování jiné diplomové práce.

Summary

In my thesis I have characterised the talk show format both abroad and in the Czech Republic, defined the concept of the talk show, outlined the history of the talk show and mapped the development of the talk show genre internationally and its arrival at Czech television stations. In a theoretical section I have introduced the figures of Jan Kraus and Marek Eben. I have presented and characterised the talk shows *Show Jana Krause* (the Jan Kraus Show) and *Na plovárně* (At the Outdoor Swimming Baths). Vojtěch Nouzák, the programme's director, provided me with information on *Show Jana Krause*. I have analysed interviews in an analysis of production, while in a content analysis I explored the categories of relations between guest and host and approach of the host. My thesis concludes with the answering of the research question: How do the philanthropic and misanthropic concepts of the talk show differ, from the perspective of content and production intentions, in *Show Jana Krause* and *Na plovárně*? Vojtěch Nouzák does not agree with the suggestion of a misanthropic approach. Marek Eben tends to concur with the label philanthropic but also has reservations about it. On the basis of the analysis carried out, I believe the behaviour of the host of the talk show *Na plovárně* displays philanthropic traits while in *Show Jana Krause* the host displays misanthropic characteristics. Beyond applying those adjectives to their talk shows I would suggest, however, that their approach to conducting an interview is purposeful, with the difference that Kraus aims to entertain while Eben aims to educate the viewer. I would employ these labels in the case of programmes where over time the host has built a persona from misanthropic or philanthropic elements, providing space for the confirmation or disapproval of this theory. I do not perceive such a space in the case of these talk shows. I view the shooting of both shows, which are not live, as the main point of difference from the foreign formats that have inspired both talk shows. The editing of the two shows markedly influences the result that the viewer sees on the television screen. My belief is that the use of the term talk show in the case of *Show Jana Krause* and *Na plovárně* is incorrect. They are adaptations and domestications of foreign programmes labelled as being of the talk show format. Despite the fact that the programmes' creators believe that they are talk shows, I would personally go with the description show with elements of the foreign talk show format, which could be a subject for elaboration in a different thesis.

Použitá literatura

BABBIE, Earl R. 2013. *The Practice of social research*. 13th Ed. Belmont, CA: Wadsworth Cengage Learning, c2013, xxiii, s. 584, ISBN 978-113-3049-791.

BANDURA, A. 1997. *Social Learning Theory*. Englewood Cliffs, NJ: Prentice-Hall, 1977.

BERG, Bruce L. 2001. *Qualitative research methods for the social sciences*. 4th ed. Boston: Allyn and Bacon, 2001. s. 304. ISBN 0205318479.

BERELSON, Bernard. 1952. *Content analysis in communication research*. New York: The Free press, 1952.

CARLEY, K. 1993. *Coding Choices for Textual Analysis: A Comparison of Content Analysis and Map Analysis*. In: *Sociological Methodology*, 1993, vol. 23, s. 75-126.

CRESWELL, John, W. 1998. *Qualitative inquiry and research design: choosing among five traditions*. Thousand Oaks, Calif.: Sage Publications, c1998, xv, s. 403. ISBN 0761901442.

ČMEJRKOVÁ, S. 2007. *Od partnerského rozhovoru k talk-show*. In: *Přednášky z 50. běhu Letní školy slovanských studií*. Praha: FF UK, 2007, s. 48–60. ISBN 978-80-86642-45-1.

DISMAN, Miroslav. 2000. *Jak se vyrábí sociologická znalost: Příručka pro uživatele*. 3.vyd. Praha: Karolinum, s. 374. ISBN 80-246-0139-7.

FESTINGER, L. 1954. *A theory of social comparison processes*. *Human Relations*, 1954. 7, s. 117-138.

FRISBY, C. M. August. 1988. *Can Social Comparison Theory Explain Viewer Fascination with TV Talk Shows?* A manuscript accepted for presentation at the AEJMC annual convention, Baltimore, Maryland, 1998.

GAMSON, J. 1998. *Freaks Talk Back*. Chicago: The University of Chicago Press 1998.

GERBNER, G., GROSS, L., MORGAN, M. & SIGNORIELLI, N. 1981. *Health and medicine on television*. *New England Journal of Medicine*, 1981, vol. 305, s. 901-905.

GILES, David. 2012. *Psychologie médií, Z pohledu psychologie*. 1. vyd. Praha: Grada, 2012, s. 185. ISBN 978-80-247-3921-2.

- GRINDSTAFF, L. 2002. *The Money Shot: Trash, Class, and the Making of TV Talk Shows*. Chicago: The University of Chicago Press 2002.
- HENDL, Jan. 2008. *Kvalitativní výzkum: základní teorie, metody a aplikace*. 2. aktualiz. vyd. Praha: Portál, 2008, s. 407. ISBN 9788073674854.
- HOLLAND, Patricia. 1996. *When a woman reads the news.*, In: *Turning it On: a reader in women and media*, Helen Baehr, Ann Gray (ed.). New York, London: Arnold, Martin's Press, 1996. ISBN 0340632208.
- ILIE, C. 1999. *Question-response argumentation in talk shows*. *Journal of Pragmatics*, 1999. s. 975-999.
- ILIE, C. 2001. *Semi-institutional discourse: 2007. The case of talk shows*. *Journal of Pragmatics*, 2001, s. 209-254.
- JIRÁK, Jan a Barbara KÖPPLOVÁ. 2007. *Média a společnost: (stručný úvod do studia médií a mediální komunikace)*. 2. vyd. Praha: Portál, 2007. s. 207. ISBN 9788073672874.
- Kdo je kdo = Who is who: osobnosti české současnosti: 5000 životopisů*. 2005. Michael Třeštík, editor. 5. vyd. Praha: Agentura Kdo je kdo, 2005. s. 775. ISBN 80-902586-9-7.
- KŘIVOHLAVÝ J. 1988. *Neverbální komunikace*. Praha: Státní pedagogické nakladatelství, 1988. ISBN 17-297-87.
- KURTZ, Howard. 1997. *Hot Air: All Talk All the Time*. New York: BasicBooks, 1997, s. 62.
- LEWIS, David. 1993. *Tajná řeč těla*. Praha: Victoria Publishing, 1993. ISBN 80-85605-49-8.
- MACHÁČKOVÁ, E. 1981. *Rozhovor s významnými osobnostmi*. In: *Naše řeč*, 1981, roč. 64.
- MIKULÁŠTÍK, Milan. 2010. *Komunikační dovednosti v praxi*. 2. dopl. a přeprac. vyd. Praha: Grada, 2010. Příprava na interview, s. 137-159, ISBN 978-80-247-2339-6.
- MITTELL, Jason. 2004. *Genre and Television: From Cop Shows to Cartoons*. In: *American Culture*. Routledge. 2004, s. 238. Retrieved 2009-05-05. ISBN 978-0-415-96903-1.

- MUNSON, W. 1993. *All talk: the talk show in media culture*. Philadelphia (Pa.): Temple University Press, 1993.
- OSVALDOVÁ, B., HALADA, J. a kolektiv. 2007. *Praktická encyklopedie žurnalistiky a marketingové komunikace*. 3. rozšířené vyd. Praha: Libri, 2007, 263 s. ISBN 978-80-7277-266-7.
- PENZ, H. 1996. *Language and control in American TV Talk Shows: An Analysis of Linguistic Strategies*. Tübingen: Narr, 1996.
- REIFOVÁ, I. et. al. *Slovník mediální komunikace*. 2004. 1. vyd. Praha: Portál, 2004. s. 328. ISBN 80-7178-926-7.
- SEVERIN, W. & TANKARD Jr., J. 2001. *Communication Theories: Origins, Methods, and Uses and the Mass Media*. Allyn & Bacon, 2001.
- SCHREIER, Margrit. 2012. *Qualitative content analysis in practice*. London: Sage, 2012, viii, s. 272. ISBN 9781849205924.
- SCHULZ, W., et al. 1998. *Analýza obsahu mediálních sdělení*. 1. vyd. Praha: Karolinum, 1998. s. 134. ISBN 80-7184-548-5.
- STELTER, Brian. 2010. *Anderson Cooper to Host Daytime Talk Show*. NY Times.com., September 30, 2010. Retrieved July 3, 2011.
- VERNER, Pavel. 2010. *Zpravodajství a publicistika*. 2. upr. a dopl. vyd. Praha: Univerzita Jana Amose Komenského. 2010, s. 128. ISBN 978-80-86723-88-4.
- VYBÍRAL, Z. 2005. *Psychologie komunikace*. Praha: Portál 2005. ISBN 80-7178-998-4.
- VYBÍRAL, Z. 2003. *Vyšokovaný svět*. Eseje a glosy z let 1997–2002.

Elektronické zdroje

KRAUS, Adam. 2014. *Petr Čech u Jana Krause: Snažím se každý den udělat něco, abych byl lepší* [online]. [cit. 2015-03-08]. Dostupné z:

<http://fotbal.regionycr.cz/view.php?cislocclanku=2014040001-petr-cech-u-jana-krause-snazim-se-kazdy-den-udelat-neco-abych-byl-lepsi>

Na plovárně s Madeleine Albrightovou: Rozhovor Marka Ebena s bývalou americkou ministryní zahraničních věcí [online]. 2005. [cit. 2015-03-08]. Dostupné z:

<http://www.ceskatelevize.cz/porady/1093836883-na-plovarne/205522160100026-na-plovarne-s-madeleine-albrightovou/>

FORMAL AND FUNCTIONAL QUESTIONS IN AN AMERICAN TALK SHOW LATE NIGHT WITH CONAN O'BRIEN. 2005. NADJA, Danileiko. *Jyväskylä University Digital Archive* [online]. [cit. 2015-05-08]. Dostupné z:

https://jyx.jyu.fi/dspace/bitstream/handle/123456789/7405/URN_NBN_fi_jyu-2005470.pdf?sequence=1

Alternativní metodologie pro analýzu kvalitativních dat. 1997. JANE C., KRONICK. *Sociologický časopis* [online]. [cit. 2015-05-08]. Dostupné z:

http://sreview.soc.cas.cz/uploads/d9ea8b94ec58c839306f61835d149215d1a90b3f_276_057KRONI.pdf

SCHIRM, Anita. 2013. THE ROLE OF QUESTIONS IN TALK SHOWS. *Advances in Discourse Approaches* [online]. [cit. 2015-05-08]. Dostupné z:

http://schirmanita.hu/Schirm_Anita/Publikaciok_files/the_role_of_questions_in_talk_shows.pdf

Profil Jana Krause. 2015. *ShowJanaKrause.cz* [online]. [cit. 2015-05-08]. Dostupné z:

<http://www.showjanakrause.cz/jan-kraus/>

Tobogán. 2014. *Příběh rozhlasu* [online]. [cit. 2015-05-08]. Dostupné z: <http://www.pribehrozhlasu.cz/odhaleni-89+1/slavne-pcorady/2759030>

Jan Kraus. 2015. *Osobnosti.cz* [online]. [cit. 2015-05-08]. Dostupné z: <http://www.osobnosti.cz/jan-kraus.php>

TALK SHOWS. 2015. *MUSEUM OF BROADCAST COMMUNICATIONS* [online]. [cit. 2015-05-08]. Dostupné z: <http://www.museum.tv/eotv/talkshows.htm>

II. History: U.S. Talk Shows from Radio to Television and the Internet. 2011. *EllenHume: Talk Show Culture* [online]. [cit. 2015-05-08]. Dostupné z: <http://www.ellenhume.com/node/22>

Televize hledají cesty, jak zaujmout. 2012. *Strategie.cz* [online]. [cit. 2015-05-08]. Dostupné z: <http://strategie.e15.cz/special/televize-hledaji-cesty-jak-zaujmout-835016>

What It's Like to Write For a Late Night Talk Show. 2013. *Splitsider* [online]. [cit. 2015-05-08]. Dostupné z: <http://splitsider.com/2013/10/what-its-like-to-write-for-a-late-night-talk-show/>

Na přání posluchačů: Citát Marka Ebena. 2007. *Rozhlas.cz* [online]. [cit. 2015-05-08]. Dostupné z: <http://www.rozhlas.cz/brno/upozornujeme/zprava/396458>

Marek Eben: Hvězdy na Plovárnu si musím půjčovat. 2012. *Tyden.cz* [online]. [cit. 2015-05-08]. Dostupné z: http://www.tyden.cz/rubriky/media/televize-a-radia/marek-eben-hvezdy-na-plovarnu-si-musim-pujcovat_246394.html#.VE1tyvmG9ws

Bratři Ebenové. 2015. *Hudebniskupiny.cz* [online]. [cit. 2015-05-08]. Dostupné z: <http://o-skupine.hudebniskupiny.cz/bratri-ebenove>

The Tonight Show with Jay Leno. 2015. *THE TONIGHT SHOW WITH JAY LENO* [online]. [cit. 2015-05-08]. Dostupné z: <http://www.nbc.com/the-tonight-show/classic/jay-leno>

Nejsledovanější televizní pořady roku 2013. 2014. *MediaGuru* [online]. [cit. 2015-05-08]. Dostupné z: http://www.mediaguru.cz/2014/01/nejsledovanejsi-televizni-porady-roku-2013/#.VDBJ8Pl_tws

Nejsledovanější pořady v historii peplemetrů. 2013. *MediaGuru* [online]. [cit. 2015-05-08]. Dostupné z: http://www.mediaguru.cz/2013/11/nejsledovanejsi-porady-v-historii-peplemetru/#.VUz86iusX_F

Marek Eben. 2014. *Česko-Slovenská filmová databáze* [online]. [cit. 2015-05-08]. Dostupné z: <http://www.csfd.cz/tvurce/7757-marek-eben/>

Česká televize začíná měřit veřejnou hodnotu svého vysílání. 2012. *Tiskové zprávy* [online]. [cit. 2015-05-08]. Dostupné z: <http://www.ceskatelevize.cz/vse-o-ct/press/tiskove-zpravy/?id=6518&strana-2=2&category=2>

Setkání Zbigniewa Czendlika s Janem Krausem. 2012. *Uchem jehly* [online]. [cit. 2015-05-08]. Dostupné z: <http://www.ceskatelevize.cz/porady/10314156487-uchem-jehly/312298380010008/>

ČT bilancuje: zvýšení podílu na sledovanosti v roce 2012 je bonusem služby veřejnoprávní televize. 2013. *Tiskové zprávy* [online]. [cit. 2015-05-08]. Dostupné z: <http://www.ceskatelevize.cz/vse-o-ct/press/tiskove-zpravy/?id=6541>

Late Show. 2015. *CBS* [online]. [cit. 2015-05-08]. Dostupné z: http://www.cbs.com/shows/late_show/

AGING WITH TELEVISION. 2010. GERBNER, George, Larry GROSS a Nancy SIGNORIELLI. *University of Pennsylvania* [online]. [cit. 2015-05-08]. Dostupné z: <http://web.asc.upenn.edu/gerbner/Asset.aspx?assetID=2748>

An Introduction to Content Analysis. 2012. *University of Washington* [online]. [cit. 2015-05-08]. Dostupné z: <http://depts.washington.edu/uwmcnair/chapter11.content.analysis.pdf>

Die Wurzeln der Gefühle. 2014. *DasGehirn* [online]. [cit. 2015-05-08]. Dostupné z: <https://www.dasgehirn.info/denken/emotion/die-wurzeln-der-gefuehle/>

List of most watched television broadcasts. 2015. *Wikipedia* [online]. [cit. 2015-05-08]. Dostupné z: http://en.wikipedia.org/wiki/List_of_most_watched_television_broadcasts

Jan Kraus. 2014. *AZcity.cz* [online]. [cit. 2015-05-08]. Dostupné z: <http://azcity.cz/jan-kraus/3923/>

Seznam příloh

Příloha č. 1: Korespondence s Janem Krausem (email)

Příloha č. 2: Rozhovor s Markem Ebenem (text)

Příloha č. 3: Rozhovor s Ing. Vojtěchem Nouzákem (text)

Příloha č. 4: Přehled sledovaných hostů Show Jana Krause (tabulka)

Příloha č. 5: Přehled sledovaných hostů Na plovárně (tabulka)

8. Přílohy

Příloha č. 1: Korespondence s Janem Krausem (email)

Sat Dec 06 2014 at 20:07:30 odesílatel Jitka Kopřivová na info@jankraus.cz

Vážený pane Krausi,

dovolte mi, abych se Vám krátce představila. Jmenuji se Jitka Kopřivová a studuji na fakultě sociálních věd Univerzity Karlovy obor Mediální komunikace.

Pro svou diplomovou práci jsem si zvolila téma *Srovnání misantropní Show Jana Krause a filantropní talk show Marka Ebena Na plovárně*. V rámci diplomové práce, kde analyzuji dva rozdílné formáty talk show v českém prostředí, bych ráda realizovala produkční rozhovory jak se zástupcem výrobního týmu Na Plovárně tak se zástupcem pořadu Show Jana Krause.

Pan Marek Eben byl velmi laskav a produkční rozhovor do mé diplomové práce realizoval se mnou osobně. Okruh otázek k pořadu Show Jana Krause by se výhradně týkal formátu talk show, postupu „výroby“ jednoho dílu, záměru projektu, výběru hostů a osobnosti moderátora.

Bylo by mi potěšením, realizovat s Vámi, pane Krausi, rozhovor, samozřejmě pochopím Vaše časové vytížení a byla bych Vám samozřejmě vděčná za kontakt na některého člena produkčního týmu pořadu Show Jana Krause, se kterým bych zhruba hodinový rozhovor mohla realizovat.

Hotová diplomová práce, která staví výhradně na zahraniční literatuře analyzující televizní formát talk show pořadů pro české prostředí, akademicky zatím nezpracovaná, by z pohledu mého i z pohledu vedoucí mé práce paní PhDr. Ireny Carpentier Reifové Ph.D. se jeví jako velmi přínosná. Téma vlivu talk show na jeho diváky z psychologického i sociologického pohledu je jednoznačně zajímavé (a řekněme i přínosné) jak pro samotné tvůrce pořadů talk show tak pro další akademické práce a mediální výzkumy na fakultní půdě.

Děkuji za Váš čas strávený nad mým mailem.

Budu se těšit na Vaši odpověď,
s přáním hezkého dne Jitka Kopřivová

9. 12. 2014, 11:00:39 Jan Kraus (Info@jankraus.cz)

Vážená slečno - paní Kopřivová,

vzhledem k mé misantropii je pro mě každé setkání s (nenáviděnými) lidmi trochu problém, ale s ohledem na Vaši zjevnou sílu osobnosti, jiskřivé uvažování, bych o setkání s Vámi velmi stál.

Bohužel v současné době spolupracuji na náročném, vědeckém, strukturovaném výzkumu: Prostituce českých vysokoškoláček, kde jsem zaměřen zejména na mentální oblast - pod vedením Prof. Zbyňka Heathrow Blažíčka, DRSc, PhD, RNDR.

(viz např.: http://ona.idnes.cz/vysokoskolacky-si-vydelaji-na-studia-sexem-i-sto-tisic-mesicne-pvz-/vztahy-sex.aspx?c=A110622_134428_vztahy-sex_lf)

Předpokládám ale, že i když toto naše setkání se zřejmě neuskuteční, že se jistě oba uvidíme v pekle.

Se srdečným pozdravem (pro slabé a slabší: velmi srdečným!!)

Jan Kraus

Příloha č. 2: Rozhovor s Markem Ebenem (text)

Já bych začala tedy první otázkou, jak byste popsal pořad Na plovárně, který moderujete?

Je to klasický typ talk show bez publika, to znamená jeden host a moderátor, výjimečně dva, někdy úplně výjimečně tři, a to jen třeba, když je to hudební kapela a potřebujete, aby toho hosta někdo doprovodil, ale 99 procent je to jeden a jeden s tím, že jsme si hned na začátku stanovili určitá pravidla hry, jedno z nejdůležitějších bylo, že jsme si řekli, že tam nepustíme politiky. Že tam prostě žádná politika nebude, protože je to veřejnoprávní televize, kdybychom to udělali, tak oni by chtěli, aby to bylo vyvážené, a v tu chvíli budete muset za chvíli vzít někoho ze strany, ze které nebudete chtít nikdy vzít nikoho, a teď už skoro žádná strana, ze které byste chtěli někoho vzít, není. Takže to jsme si vykolíkovali hned, že tohleto nechceme. Udělali jsme za ta léta jedinou výjimku a tou byl pan prezident Havel, který tam byl vlastně jako spisovatel. Ale i Madeleine Albrightovou jsme tam měli, když už byla z funkce venku, i u Pavla Tigrida jsme počkali, až složí funkci a tomu jsme se snažili vyhnout.

A co pan Schwarzenberg?

Ten tam byl taky, když ještě nebyl v žádné straně. Hluboko předtím, to je hluboko před TOPkou, to v té době... On byl, já myslím, že byl takovým jako poradním hlasem u Havla, ale nebyl to..., rozhodně nebyl ani ve vládě ani neměl žádnou politickou funkci.

Plovárnu byste označil za určitý typ talk show?

Je to v podstatě... Já nevím, je to v podstatě, jestli se tomu nějak říká, tomuhle typu talk show. Myslím, že ani ne. To je prostě jenom jeden druh talk show a ten zásadní rozdíl spočívá v tom, že buď máte talk show před publikem, anebo bez. A taky ji můžete mít ještě živě, anebo můžete stříhat. My jdeme tou cestou, že se to stříhá a že je to bez publika. Což má svoje výhody i nevýhody. Výhoda toho, když to děláte s publikem, je, že ten host se prostě už podvědomě hodně snaží, protože najednou přijde před publikem, který má potřebu bavit. Nevýhoda toho je ta, že ten host zase velmi často získá pocit, že to musí být veselé, že to musí být vtipný a někdy se to zdrčne na takové historky plus minus lepší nebo horší, ale často se toho moc nedozvíte. My jsme měli spoustu hostů Na plovárně, kteří vůbec nebyli k smíchu. Ani na chvíli žádná

z těch výpovědí nebyla – nebyla prostě zábavná. Zábavná ano, bylo to fascinující, ale nebyly to – prostě nebyly to veselé historky. A to je výhoda, protože jinak, když to pojmete takhle, tak jste zase omezeni. Zase omezeni v tom výběru těch hostů, protože si řeknete, to já bych mohl vzít tohle toho endokrinologa, ale to se asi ty lidi moc přitom nepobaví. Může se to stát, ale nemusí, a je to to riziko. Vy už podvědomě vybíráte lidi, kteří jsou třeba větší showmani, ale různě si zúžíte ten záběr. Takhle můžete vzít někoho, kdo prošel koncentráky nebo vězením, disidenta nebo měli jsme faráře, který seděl asi v osmi kriminálech, páter Toufar, výborný chlapík a je to fascinující, ale nenasmějete se u toho moc.

Označil byste sledování Plovárny za individuální kulturní obohacení diváka nebo spíš za formát rodinné zábavy ve večerních hodinách?

No, může to být něco mezi. Podle toho, jaký je ten host. Ale spíš se snažíme o to, aby A bylo správně. Kdyby to byla jenom zábava, tak to může být velmi často ploché. Nic se tam nedozvíte. Je spousta pořadů, kam přijdou lidi docela zajímaví, ale vlastně ten moderátor se začne točit na nějakém malém kroužku kolem něčeho, co ho zajímá, ale vy se o tom člověku dozvíte strašně málo věcí. A velmi často taky mluví víc ti moderátoři než ti hosti. To také nemám rád.

Vaše talk show ale nepřipomíná britské ani americké talk show tradičního formátu. V talk show je nutná dávka bulvarizace, a tu já Na plovárně příliš nevnímám.

To není, no. Já myslím, že kdybych to měl k něčemu z těch formátů, co jsem viděl venku, přirovnat, tak asi nejvíc by se to podobalo tomu, co dělal Larry King. Ten měl taky vždycky jednoho, občas dva lidi, ale to bylo velmi seriózně pojaté talk show. To taky nebyla zábava pro publikum. Myslím, že tam ani publikum neměl, pokud já vím. Zatímco třeba David Letterman nebo Charlie Rose nebo ještě svého času Johnny Carson to byl opravdu zábavný program. To byl zábavný program pro lidi. Ovšem s tím, že jejich možnosti jsou diametrálně odlišné od našich. Zaprvé, tam oni nemají problém někoho sehnat, protože každý tam chce jít, to je prostě v podstatě doklad toho, že jste dosáhli určité úrovně, když se tam dostanete. A jejich hřiště je skoro celý svět, skoro všichni mluví anglicky. Ale my na to máme hrozně malý rybník. A to Česká televize nemůže nikoho přivést. Ta nemá prostředky na to, aby někoho přivezla. Takže také ten tým, který stojí za tím pořadem, my máme úplně mikroskopický, když to porovnáme proti Kingovi, že jo. To je samozřejmě, tam je... Já si myslím, že ani neměl

moc šanci, myslím, že to tu a tam i přiznal, že tam přišel host a on mu řekl, heleďte, řeknu vám rovnou – já o vás nic nevím. Ale slyšel jsem tohle. Tak mi to vysvětlíte. Protože on to dělal, já nevím, kolik let, každý den. A to je něco, co si vůbec neumím představit, to bych nezvládl. Jako kdybych to chtěl dělat tak, jak to dělám dneska, tak by to takhle dělat nešlo, denně.

Jedním z cílů talk show je odkrývání soukromí, jaký na něj máte recept?

No, já to tak moc... tenhle cíl si takhle zase moc nedávám. Mě spíš zajímá ta práce toho člověka. Když se dostanu na soukromí a vidím, že je mu to příjemné, tak proč ne, ale pak máte, když dám příklad, teď jsme točili Nicka Bollettieriho, což je zakladatel té největší tenisové školy na Floridě. On vychoval deset světových jedniček. Agassiho, Selešovou, Samprase, Williamsky, prostě všechny možný. Couriera. A on ten byl osmkrát ženat. Tak kdybych chtěl jít do toho soukromí, tak bych se musel začít vrtat v těch osmi manželstvích, což by myslím, že by třeba u Honzy Krause bylo to hlavní téma. Ale můžete snadno narazit. A pak se může stát, že vám ten host neřekne vůbec nic. Že se našťetí a začne se cítit nepohodlně a nic z něho nedostanete. Jako mým cílem je, ustlat tomu hostu do měkkého, aby se cítil bezpečně a příjemně, aby věděl, že ten druhý mu nejde po krku, že mu nejde o toho ho znemožnit nebo ho nachytat někde na něčem, že jo, a zajímá ho prostě to, co dělá.

Myslíte, že diváci s hostem sdílí paralely z vlastního života?

Někteří určitě jo. Někdo určitě jo.

Dalo by se to označit za záměr vašeho pořadu?

Ne. Ne, protože vy nevíte, co ten host řekne. Vy ho máte, vy si ho můžete načíst, to musíte, a víte, co je to za člověka, plus minus, ale jakým směrem se to bude ubírat, jestli to bude mít nějaké paralely se životem těch diváků nebo ne, to se vůbec nedá odhadnout. Může se stát, že pozvete někoho, s kým se budete bavit o vědeckém výzkumu, a ukáže se, že je to tak zábavné, ten subjekt, že ani nemá cenu někam odskakovat, a když vám někdo bude vykládat, jak snědl parazita a teď si ho v sobě pěstuje z vědeckých důvodů jako pan profesor Lukeš, tak to asi moc paralel s životem našich diváků mít nebude. Aspoň doufám, že ne. Je to zábavný, že jo.

Takže produkční záměry a cíle pořadu jsou diváka zaujmout?

Zaujmout a já, když jsem do toho šel, tak jsem si říkal, hrome, ta obrazovka je plná takových pseudo-celebrit. Tam je spousta lidí, který mně připadají jak nekryté šeky a vidíte, je tam pořad. Ale když se podíváte, co je za nimi, tak zjistíte, že za nimi skoro nic není. Večírky, nějaký nebo plastiky a pak je tu spousta lidí, o kterých nikdo nic neví a jsou to fantastické osobnosti. A říkal jsem si, je škoda, neukázat na obrazovce, co tady máme za spoustu kvalitních lidí a pak taky tou Prahou proteče spousta lidí, kteří přijedou zvenku a vlastně přijedou a odjedou a nic. A když jsem s tím začínal, tak jsem měl představu předně téhle klientely. Když jsme začínali s Plovárnou, že bych si to vlastně představoval jako pořad pro ty lidi, kteří nemluví česky, pro ty hosty, protože vezměte si to, my ji děláme patnáct let, tu Plovárnu, a to ještě, když jsme s tím začínali, pořad byly dozvuky sametu a pořad byl Havel prezidentem a ta republika byla nesmírně atraktivní už jenom z důvodů toho prezidenta. A spousta lidí sem přijela jenom kvůli tomu. Viděl jsem to ve Varech, když spousta hvězd přijela třeba jenom kvůli tomu, aby se s ním mohla setkat. To jsme všechno už prohospodařili. Tenhle ten kapitál. Ale já jsem si myslel, tak to je přece, ty lidi přijedou, no tak to je škoda je nenatočit. Myslel jsem si, že je to jednoduché. A to byla velmi naivní představa. Ono je to nesmírně obtížné. Je získat.

Kdo byl vaším prvním zahraničním hostem Plovárny?

Já myslím, že jedním z prvních byl, no třeba z rockových hvězd určitě Ian Anderson z Jethro Tull. Ten byl určitě mezi první padesátkou, to byla vlastně první moje taková větší hvězda zahraniční. A těmhle lidem já jsem nejvděčnější, protože ti přišli do toho pořadu, ještě když ten pořad neměl portfolio. A pokud nemáte portfolio, nemáte nic. To musíte velmi obtížně budovat a každá z těch velkých hvězd, která vám kývne, vám to portfolio vylepší, protože ty zahraniční kusy, co přijedou, tak oni se můžou orientovat vlastně jedine podle toho, kdo tam byl. A my teď máme stránky, kde si otevřete galerii hostů a ta je poměrně už dobrá. Takže ten manažer té hvězdy, když se na to podívá, řekne jo, tak to by šlo. Ale pokud tohle nemáte, tak získat ty lidi jde neuvěřitelně obtížně. A zpětně, teď když se na to dívám z pohledu patnácti Plováren, nedělal jsem ani jednu česky, paradoxně až po těch patnácti letech se vlastně dostáváme k tomu prapůvodu toho, co jsem si myslel, že bychom mohli dělat. Protože předtím to byly spíš takové malé zázraky, když se vám podařilo někoho sehnat.

Jak byste popsal sám sebe jako moderátora?

No tak, mám pár zásad. Zaprvé si myslím, že není možné být nepřipravený. Že to mně přijde jako taková elementární slušnost, když už si někoho pozvete, o něm také něco vědět. A taky když o něm něco víte, tak máte lepší šance, kam sáhnout a velmi často by vám třeba mohlo stačit, když o něm přečtete třicet stránek, já někdy dostanu devadesát, když jsem ve dvou třetinách, tak už omdlívám, ty věci se samozřejmě opakují v těch rozhovorech, někdy stojí za to, to projít celý, protože se může stát, že v posledním rozhovoru zjistíte informaci, která může být úplně klíčová pro ten váš rozhovor. Je zajímavé, že vy dostanete svodku, a tam je třeba deset nejrozdílnějších rozhovorů z celého světa s tím člověkem, jsou rozhovory a já si vezmu vždycky zvýrazňovač, a to, co mne zajímá, si zvýrazním, abych věděl, kde to najít. Tu informaci. Jsou rozhovory, kde nesáhnou na zvýrazňovač ani jednou, a jsou rozhovory, který mám celé oranžové. Je to zajímavé, jak je to individuální, prostě vidíte to, že někdo to prostě umí líp, a někdo to umí hůř. A jsou rozhovory, které nestojí za nic, a nemůžete z toho použít nic a pak jsou další, které jsou ohromně podnětné, a něco se tam dozvíte. Problém je v tom, že to si přesně přečtete, ale nějaká profesní hrdost vám říká, že přece se nebudete ptát na totéž. A to je těžké, tam to celý vlastně začne.

Jak byste přímo popsal svůj styl rozhovoru s hosty? Svůj styl konverzace.

No tak snažím se mu neskákat do řeči, to je první věc, to si můžeme dovolit, když se to netočí naživo, to je výhoda. Kdybychom to měli živě, tak musíte prostě respektovat tu stopáž a, marná sláva, když se ten host dostane do nějaké slepé uličky, a vy vidíte, že tohle nikam nepovede, tak ho musíte přerušit. Když to neděláte živě, tak tohle nemusíte dělat. Můžete to sestříhnout, takže neskáču mu do řeči, snažím se ho poslouchat, což je taková zvláštní schizofrenie, protože vy posloucháte toho hosta, ale musíte mít – zároveň vám musí běžet v hlavě druhý plán té linky toho rozhovoru a někdy se stane, že ten rozhovor, že ten host je dobrý vypravěč a chytne vás a já se ponořím do toho příběhu a se zájmem ho prostě poslouchám a pak najednou přijde pointa a já teďka říkám a co je teď, já nevím. Může se to stát, tohle. To jsou samozřejmě ty lepší případy, když je ten host lepší vypravěč. Ale může poslouchat a reagovat a musíte být flexibilní, to je třetí věc. Někdy si připravíte dvacet otázek a dáte otázku číslo tři a zjistíte, že to toho hosta odvede na úplně jinou kolej, kde ale otevře nějaké dveře, o kterých jste ani nevěděli, že tam jsou. Otevře nějaké téma, které jste vůbec nemuseli se dozvědět a zjistíte, že je mu tam dobře v tom tématu, pak je dobré patnáct

otázek vyhodit a držet se toho nového tématu, které se otevře. Takže člověk musí být ještě flexibilní a musí to umět prostě, jak říkají Američani – you have to kill your sweethearts. Prostě musíte zahodit otázky, které vám daly spoustu práce a říkali jste si, tahle ta je dobrá, ale prostě se nehodí. Tak to musíte prostě opustit.

Jak velký dáváte důraz na neverbální komunikaci?

Docela velký. Protože řeknu vám na příkladu. Je to televizní rozhovor. Vy sedíte proti sobě, tak jak sedíme my. A já mám samozřejmě jako vy otázky a je jich hodně. Nicméně čím déle to dělám, tím více se nerad dívám do toho papíru, a to z toho důvodu, že je to jiná forma rozhovoru, než tady máme my spolu, ale když vám ten druhý začne něco vykládat a teď vám bude povídat příběh a nachytá vás, že v půlce toho příběhu, že se podíváte a koukáte, tak ta atmosféra zoufale utrpí, což má zase za následek, že opět přijdu o otázky, které jsem si pracně vymyslel a neřeknu je jenom proto, že se mi nechtělo do toho papíru podívat. Ale je to velmi křehká záležitost. Zním spoustu rozhlasových moderátorů, kteří jsou v tomhle směru absolutně nehorázní. Vy přijdete do toho studia a on ví, že ho nikdo nevidí, takže položí otázku, a už když začnete odpovídat, tak se začne koukat do papíru a dělá si nějaký poznámky a odškrťává si a vy mluvíte mu do toho temene té hlavy a nemáte žádného partnera, nemáte žádné oči, do kterých byste se mohl podívat. A to má pro ten rozhovor, podle mého názoru, absolutně ničující dopad, takže všechny ty neverbální věci jsou důležité. Je docela zajímavé, že my když máme tu frekvenci, tak točíme v takovém místě, které, byla to synagoga, v tom Avionu, původně to byla synagoga. To místo je strašně důležité. Takže neverbální komunikace je, řekl bych, naprosto zásadní. Ten host musí vidět, že vás to třeba baví nebo, že vás to zajímá, to, co říká.

Dala by se vaše neverbální komunikace označit za vaši vybudovanou strategii?

Z nějakých vašich pořadů jsem vysledovala přitakávání, usmívání se...

Je to intuitivní. Je to intuitivní a přistihnu se velmi často, že my, když děláme ty zahraniční hosty, tak pak ještě musím udělat český voice over, musíte to ještě přeložit, takže já pak přijdu do studia a vlastně ten rozhovor vidím podruhé, když děláme ten český překlad a už jsem se přistihnul tisíckrát, že v tom studiu, kde děláme ten překlad, se tvářím úplně stejně, jako když jsme točili ten obraz. Směju se na stejných místech, a reaguju úplně stejně. Je to prostě intuitivní a já si myslím, že se ani žádný kalkul udělat nedá.

Není to tak, že po zhlédnutí některých dílů jste si řekl, třeba v nepříjemných situacích nebo naopak příjemných bych se měl zachovat, tvářit se jinak?

Já se na to teda obecně dívám nerad. Takže já jsem spoustu těch Plováren nikdy neviděl. Viděl jsem jenom, když jsme je točili, ale neviděl jsem ten výsledek. Takže já se z toho moc nepoučím. A ono to ani moc, já nevím, jestli to jde. Protože jakmile se začnete stylizovat do něčeho, co nejste, tak to ten divák většinou pozná.

Nemyslela jsem přímo stylizování, ale například kritiku z výrobního týmu na vaše chování v obdobných situacích, které se pravidelně vystříhávají?

To bych ani neřekl, ne, ale ještě musíte brát v potaz jednu věc, že ...

Vás vřdycky můžou vystříhnout...

Ale hlavně, že spousta z těch reakcí, které tam jsou, jsou z jiného místa. Taky se to stane.

Vložené...

Protože čím víc vidíte mých reakcí během jednoho dílu, tím víc je tam stříhu, to znamená, že musíte, třeba potřebujete... Máte hosty, kteří větví, syndrom švestka, prostě odskakují od tématu, a vy když to potřebujete tak stříhat – můžete to stříhnout jenom přes ten můj obličej. Když stříháte doprostřed jeho řeči. Takže i tím si musíte někdy pomoci.

Dá se to označit za určitou neobjektivitu, to, co divák ve finále vidí na televizní obrazovce?

Nepatrně ano. Je to samozřejmě sestříhaný tvar.

Označil byste se za objektivního moderátora?

No z novinářského hlediska asi ne, protože novinář by řekl, prostě nekladu dost nepříjemných otázek. Novinář řekne, to je takové posezení, takový po srsti. Ten Eben tam vůbec nejde do těch problematických věcí. Teď jsme zrovna měli takovou klasickou situaci s tím Melem Gibsonem. Přijel Mel Gibson, že jo. Problematická osobnost. V Hollywoodu na černé listině, antisemitské výroky, že jo, týkalo se to jedné situace, kdy on se namazal, sedl do vozu a chytily ho policajti, zašili ho na služebnu, on vytočený, a řekl jim, to je tím, že celé tohleto město prostě ovládají Židé, nejste

náhodou Žid? A ten policajt náhodou byl. A za tuhle větu, jednu, se dalších šest let nonstop omlouvá, takže... A Amerika v tomhle tom se vůbec nedá srovnat s tím, co se děje tady a s tím, co ten člověk musí podstoupit. Já jsem viděl speciální pořad, kde ho pozvali poté, a tam seděla taková moderátorka jak z nedělní školy, a ten Gibson tam seděl, jak když šel k ředitelce na kobereček, a ona říká, tak mi řekněte, jak probíhal ten váš den, kdy se to stalo. Byl jste v práci? On – byl jsem v práci. No, pil jste už v té práci? No, trochu jsem tam pil. No, a pak teda, když jste sedl za ten volant, vy jste měl vedle sebe na sedadle lahev, to jste pil i z té lahve? No, to jsem trochu pil i z té lahve. No, a tak co byste teda... No, a mně bylo tak nepříjemně, jenom jsem to četl. Natož, že bych to dělal. Mně přijde, že my jsme ho nepozvali na festival kvůli tomu, aby nám vysvětloval svoje antisemitské výroky. Mě to ani nezajímá. Každý něco provede, je to blbý, ne že bychom se tomu úplně vyhnuli, ale nikdy bych na tom nestavěl ten rozhovor. Tahleta ženská mu řekne – no, a kdyby ten policajt byl černoš, tak byste řekl co? A on říkal, což bylo teda velmi vtipné, on říkal, no to já nevím, musel bych vypít těch dvacet panáků toho Mezcalu a pak bych věděl. Takhle nevím, nevím, co bych řekl, jo. A tohle mě všechno přijde jako trochu za roh. Protože on furt je ještě v klatbě, že jo. Tam se stalo, že ho obsadili do filmu, a zbytek toho obsazení řekl – s Gibsonem? To my hrát nebudeme. Složili to všichni a museli ho přeobsadit. Takže já ho neomlouvám, je to samozřejmě blbé, jeho všelijaké eskapády alkoholové, blbé, nicméně přijel do Varů – nepil, nekouřil, smutně říkal, že přišel o všechno, co měl rád, a choval se hrozně mile, a když ho pozvete na festival, tak ho přece nezvete, protože měl nějaké antisemitské řeči na policajta, ale zvete ho proto, v jakých hrál filmech, které filmy režíroval, jakým způsobem pracuje. To je podle mého jako to těžiště toho rozhovoru. Ale že se vracím k té otázce. Novináři. Samozřejmě napíšou Ebenovo hrubé profesní selhání, rozhovor byl povrchní, vůbec se nezabýval jeho alkoholovým obdobím a tak dále. No asi mají částečně pravdu, že by člověk měl do toho také sáhnout, ale já si nemohu pomoci, furt je to můj host, a když je to můj host, tak se k němu chovám jako k hostu. Když si pozvu návštěvu domů, tak se jí taky nebudu ptát, jestli se rozvádějí. Nebo nevím, proč bych tyhle otázky kladl. A na druhé straně, když ten člověk je v pohodě, tak je to lepší zážitek, nemůžu si pomoci. Prostě i pro toho diváka je to lepší. Já když vidím občas některé kolegy, jak dusí ty svoje hosty, tak mně je to nepříjemné to sledovat, já to ani sledovat nemůžu. Většinou to přepnu.

Držíte jim palce, aby jim to dobře dopadlo?

(Úsměv.) Takže objektivní to asi není, měl by člověk toho hosta pojmout ze všech možných stran, ale mně to může být jedno. Já nejsem novinář, já si můžu dělat to, co umím. Já myslím, že pro diváky ani to skandalizování zajímavější nebylo. Jako, takhle možná by se na to dívalo o něco více lidí, ale vážilo by si toho programu o něco míň lidí, tak jde o to, jakou cílovou skupinu. Dívala by se na to předně úplně jiná cílová skupina.

Jak byste zhodnotil vaši jazykovou vybavenost?

V češtině nebo v angličtině?

Jak v češtině i v angličtině, jestli třeba používáte výhradně spisovný jazyk nebo se o to snažíte?

Úplně výhradně ne. Záleží zase na tom, koho máte zase jako hosta. Když mi přijde spolužák, se kterým jsem studoval na konzervatoři, tak mně přijde trochu nepřírozené mluvit plně čistě spisovnou češtinou, občas tam necháte nějakou hovorovou koncovku, protože si myslím, že to nevádí, že prostě je to přirozený, je to kluk, se kterým jste seděla v lavici, tak mně přijde, že by to nepůsobilo přirozeným dojmem. Na rozdíl od toho, kdybychom to dělali pro noviny, tak budu určitě chtít, aby to bylo spisovné. Protože pražština je ošklivá, a když to napíšete, tak to z toho papíru vystřelí a je to a vypadá to hnusně. V té řeči záleží na tom, jak se to řekne. Werich nebo Horníček používal často tyhlety koncovky. Řekli, musí to bejt spíš než být, a vůbec to nevadilo, prostě u některých lidí to nevádí, takže v češtině celkem nikdo si moc nestěžoval, ale že bych se držel, snažím se spíš používat spisovnou, ale když to mělo být na úkor přirozenosti toho rozhovoru, tak mně nevádí sáhnout k nespisovné. Mojí mamince to vadí.

Takže myslíte, že ten slang nebo použití nespisovného výrazu uvolní atmosféru mezi vámi a hostem?

Já myslím, že někdy určitě jo. Když si sednete s někým, s kým celou dobu mluvíte normálně a pak začnete prostě být strojený a všechno to formulovat spisovně, tak ono to tak jako ztuhne, ten rozhovor. Mně vždycky ta přirozenost toho rozhovoru přijde jako zásadní klíč. Až se budete manévrovat někam, tak to vždycky z toho bude vidět.

Dostali jsme se k atmosféře rozhovorů. Jak byste hodnotil atmosféru rozhovorů z vašeho pohledu? Příjemné posezení nebo jak jinak byste kategorizoval?

Těžko se to dá kategorizovat, je to individuální. Záleží, v jaké náladě přijde ten host.

Odvíjí se to host od hosta?

No, je to prostě..., ale je to různý, ale z takových osmdesáti procent to bývá příjemné. Můžete samozřejmě, mě ta..., což se vlastně vracím ještě zpátky k tomu předchozímu tématu. Mě ta intuice většinou moc nemýlí. Měli jsme takového dirigenta a hudebního skladatele, slavného, který se jmenuje André Previn, a to je chlap, který je velká hvězda v té vážné muzice, a také dělá muzikály a takové věci a byl asi pětkrát ženat a měl Miu Farrow jako jednu manželku, a Annu-Sofii Mutter, tu německou houslistku, krásnou taky, za manželku a já jsem vůbec neuvažoval o tom, že bych se na tohle téma ho ptal, a než on přišel, tak já jsem tam měl jeho guidku, což byla taková dvacetiletá holka, která s ním předtím strávila čtyři dny, ho provázela po Praze, a já jsem si říkal, to je teda ale pěkný kanec ten Previn jako pět manželek takhle, a ona říkala, že to je jeho velké téma, to se ho určitě zeptejte. To je jeho velké téma, protože on o tom umí teda úžasně mluvit. Já jsem říkal, myslíte? A ona říká, no jo. Tak já jsem o tom přemýšlel a říkal jsem si – no, normálně bych se na to neptal, a pak jsem si řekl, udělám to tak, až budu vědět, že mám svoje jisté, že mám rozhovor hotový, tak to zkusím. Tak jo, tak jsme točili všechno v pohodě dobrý, dobrý a pak jsem věděl, že mám svoje jisté, říkal jsem si, jak bych to tak jakože pojal, tak jsem mu říkal, pořád jsou pro vás ženy tak velké téma a on říkal – myslíte v orchestru? Ne, já myslím jako v osobním životě. A on se podíval a říkal a víte, že vám do toho ale vůbec nic není? No já jsem řekl, to máte pravdu, děkuji za rozhovor. A je to jenom špatný psychologický odhad. Protože samozřejmě chlap, který je pětkrát ženatý a dostane dvacetiletou guidku, jí bude vykládat o všech svých různých eskapádách, ale rozhodně to nebude vykládat nějakému chlápku z televize. To neudělá, že jo. Takže v tomto směru je držet se svojí intuice, než dát na radu.

Když se podíváme na přípravu rozhovorů, tak jaká volíte témata a jak probíhá samotná výstavba rozhovoru?

No, je to opět kus od kusu. A mění se to. Zásada je: Zjistit, co se dá. Pokusit se najít něco jiného, což někdy je obtížné. Můžete mít osobu, která prostě má jeden

zásadní počin své kariéry, a vy se ho nemůžete nedotknout. Ale všichni se ho na to ptají. Když přijede herec, který udělal jeden slavný film, a všechny ostatní byly blbé, tak vy nemůžete chtít být originální a ptát se na všechny ty blbé filmy a nezeptat se na ten nejlepší. Protože se na něj ptají všichni. To je velmi těžké. Tak pak se musíte snažit v téhle oblasti pokusit dotknout nějakým jiným způsobem, než to udělali ti ostatní. Ne vždycky se to vede, ale aspoň se o to snažím. Pak hledáte vždycky oblast, která ještě není tak odřená, to znamená to, o čem se tak moc nemluví. A občas se vám podaří najít něco, co pro toho zpovídaného je třeba překvapující anebo podnětné, a to jenom vidíte, jak to oko tak jako zasvítí pěkně. A to si člověk říká, jo, zaplat' pánbůh, to jsem se trefil. Ale ta základní linka je prostě přečíst si toho člověka, udělat si o něm nějakou svoji představu a pak si říct, co vás z něho nejvíc zajímá. A přemýšlet o tom. A pak teda nacházet ty detaily a pokud možno to sestavit tak, ten rozhovor, aby se moc neskákalo z tématu na téma. Někdy to můžete udělat, ale ne vždycky. Takže aby ten rozhovor měl takovou přirozenou linku, aby plynul. Když tam máte ostré střihy a budete se ptát na jeho otce a pak se zeptáte na roli ve filmu a pak se zeptáte na to, jak chodil do školy, tak ono to bude držet špatně pohromadě. Jedině, že by s tím ten film tím nějakým způsobem souvisel. A pak to můžete dělat. To jsou... Pak už to má nějakou provázanost. Ale jinak ne.

Jak velké je vaše úsilí docílit, aby host o sobě řekl to, co vy považujete za divácky nejpřitažlivější, nejzajímavější?

To úsilí je velké, ale on by to neměl vědět. On by neměl vědět, že se snažíte. Ten rozhovor by měl plynout přirozeně. Znímám to z vlastní zkušenosti, že jsou novináři, kteří si přečtou rozhovory, které jste dali, a řeknou tohleto je dobrá historka, co tam ten Eben říkal, to chci taky. A teď to z vás chtějí dostat. A vy hned poznáte, co chtějí a nehodláte to říct, protože jste to už řekl jednou. A velmi často jsem skončil tak, že jsem říkal, já vím, co chcete, ale opusťte, to já to prostě nebudu říkat, já už jsem to jednou říkal a přijde mi to, že to sem nepatří. Takže vy byste se vlastně měli k těm tématům dostat. Ideální je, když tomu hostu umožníte říct ty věci, které chce. A vy jste mu jenom otevřeli ty dveře k tomu. Ne aby to ale bylo po lopatě, že jo. Vy, když budete mít nějakou modelovou situaci, že chcete, já nevím, příběh s určitou herečkou, se kterou hrál, no tak vy se nemůžete zeptat, jak to bylo tenkrát, když jste točili s Miou Farrow tu scénu. Takhle by to nemělo být. Protože pak už i ten divák zjistí, že chcete konkrétní situaci, že vlastně znáte tu odpověď.

Stalo se vám někdy, že host o sobě neřekl nic z toho, co jste se vy o něm chtěl dozvědět?

To se mi stalo mnohokrát. Mnohokrát.

Že jste nakonec musel jít jiným směrem.

No a to bývá těžké. To bývá těžké. Nebo když se vám stane... Já vím, že jsem měl jednou chlapíka, který byl z nějaké mise z Afghánistánu, a ukázalo se, že nic nemůže říct. Protože všechno bylo pod nějakým vojenským tajemstvím. Nebo prostě služebním tajemstvím a nic jste se prostě nemohli dozvědět. A to byla asi naše naivní představa, že se o tom dá hovořit. A pak je vždycky smutné, když ty nejlepší věci vám ty lidi řeknou off record, když to skončí a pak se dozvíte všechny ty úžasné příběhy. Ale ne, když běží ta kamera. Protože jsou buď vázaní něčím, nebo se bojí, nebo tak, nebo je to nepatřičné. To se stává jak na běžícím pásu tohle, že nejlepší příběhy se dozvíte až potom, ale stane se to, že si říkáte, tohle téma bude dobré, tím bych se rád zabýval a ten host to třeba smete jednou odpovědí, jednou větou ze stolu a pak je velká honička, vy počítáte, že s tímhle tématem vydržíte třeba osm sedm minut a ono je to hotové za dvacet vteřin.

Stalo se vám naopak, že host se nedal zastavit?

No, stalo se to, já nevím, třeba John Mayall byl takhle, prostě on byl našťvaný, přijel do Prahy a musel měnit hotel, a fakt přišel a byl našťvaný a chtěl to mít rychle za sebou. Jenomže můžete mít za sebou rychle novinový rozhovor, ale nemůžete mít rychle za sebou televizní, protože ten má stopáž, ten prostě musíte naplnit, tu stopáž, takže to bylo velmi obtížné, na každou otázku, a to jsem věděl, že jsou to témata, která má rád, o kterých za normálních okolností by k tomu stoprocentně měl co říct. Ale ne, když je takhle našťvaný. Tak občas se to může stát. A pak ten pořad tím samozřejmě trpí, no. Ale s tím musíte počítat. Udělali jsme jich pět set devadesát čtyři, takže to se tam přihodí tyhle věci.

Cítíte se už tváří pořadu Na plovárně? Každá talk show má tendence vytvářet osobnost moderátora...

No tak vzhledem k tomu, že tam ten ksicht visí tolik let a žádný jiný tam není, tak asi ono tam...

Kdy jste to začal pociťovat? V nějakém konkrétním období – po dvou, třech letech? Nebo to přišlo později?

Já si myslím, že u tohoto typu pořadu ani nemůžete mluvit o tom, že je někdo tváří pořadu. Tváří pořadu můžete být, když je tam těch tváří hodně. Tvář pořadu, podle mého názoru, tváří pořadu by měl být vždycky ten host, který přijde. A vy jste ten, kdo mu otvírá ty dveře. Ale kdybych si to postavil tak, že já budu tváří toho pořadu, že ten pořad bude hlavně o mě...

Položila jsem otázku pravděpodobně nepřesně, cítíte se tváří talk show Na plovárně? Když se řekne Na plovárně, lidé si vybaví vás.

Což je ale přirozené.

Takže můžeme označit, že jste tváří pořadu Na plovárně.

No tak... Je to můj pořad, že jo. Je to můj pořad tak jako ono by se to pravděpodobně, kdyby se to dělalo v Americe nebo v Anglii nebo tak, tak se to vždycky jmenuje prostě David Letterman's Show nebo Joe's Show... Nebo tak, jak to má Honza Kraus, že jo – Show Jana Krause. To, že se to jmenuje, tak jak se to jmenuje, pramenilo z mého odporu, aby tam to jméno bylo. Mně přišlo, že je to zbytečné tam to jméno cpát. Dost na tom, že tam jste vidět. Ale u tohoto typu můžete říct, že je někdo, já nevím, jak bych to tak řekl... Když budete mít program, kde budete mít prostě spoustu lidí, tak jedna z nich se může stát tváří toho pořadu. Vy můžete říct, že Sarah Jessica Parker je tváří Sexu ve městě. To asi je, no. Ale u tohoto pořadu, kde jsou dva lidé, no tak je to prostě pořad toho show mastera a jeho hostů. A já bych byl radši, kdyby to byl pořad mých hostů, které si zve ten Eben v druhé řadě, protože když to postavíte na sobě, tak to už za pár let nebude nikoho bavit, protože co jim máte povídat. Bude to bavit ty lidi, pokud ta zábava je přece ten host. A samozřejmě tam může být nějaká koexistence, že to je způsob, jak se bavíte, v tom je kus půvabu toho, jak je to vedené, ale hlavní zábavu musí přinést ten host.

V tom případě ale rys talk show rozporujete. Vezměte talk show Jana Krause. Už v názvu má své jméno, z velké míry prokazatelně staví sám na sobě... Vy spíše stavíte na hostech...

No jo, tak protože to je opravdu ale, protože Honza má jiný formát. To je prostě zábava pro lidi. Má tam publikum, které se musí smát něčemu, a má to trošku jiné

parametry. Než mám já a myslím, že on k tomu přistupuje trošku s jinou optikou. Ale koneckonců v té Americe oni to asi dělají docela podobně, ti show masteri tam jejich, jo... Ten Johnny Carson, já jsem viděl díl, kde Johnny Carson měl Woody Allena jako hosta. A to vypadalo tak, že Woody Allen se celou dobu řehtal jako blázen tomu, co mu říkal Johnny Carson. Ale bylo to samozřejmě půvabné. On se netlačil. On byl jenom strašně bystrý a výborně reagoval a byla to prostě skvělá zábava. Mně nevadí, když je ten moderátor, když je vtipný a dá tomu prostor, takovéhohle typu programu, ale to, co mně vadí, je, když kostí ty hosty. A když je prostě decimuje, když ten pořad je zábavný ve chvíli, kdy ten host se smrskne na ubohý uzlíček, nad kterým se tyčí oslnivý moderátor. To je mně nepříjemné. Protože velmi často jsou to lidé, kteří vůbec nemají žádné zkušenosti s médií, a to mně pak přijde, jako že je to, kdybych si šel zahrát tenis s, já nevím, s tím se Štěpánkem a tam by byla plná Štvanice a já bych tam vylezl a on by sázel jedno eso za druhým, a já bych tam jenom čuměl a všichni by se smáli. A takhle mi to velmi často přijde, protože jsou tam, kolikrát tam vidíte lidi, kteří nemají ty zkušenosti a vlastně odchází jak zpráskaní psi. A to je mi, to bych si nepřál.

Jaký je záměr projektu Na plovárně? S jakým cílem pořad Na plovárně vznikal, když zabrousíme do historie?

O tom už jsme v podstatě mluvili. Ukázat lidi, kteří tu jsou a ukázat jim prostor, aby mohli říct to, co říct chtějí. A dát lidem možnost se dozvědět něco. To by neměla být jenom zábava, to by mělo být i, řekl bych, no zábava a poučení, to vždycky smrdělo strašlivým programem. Ale jako nějakou informaci by podle mého mohli dostat taky zajímavou o té profesi, jak se to vlastně dělá.

Se stejnou myšlenkou vysíláte až do dneška? Nebo se časem myšlenka proměnila?

Já myslím, že v televizi to nikdo moc neřeší. To byste se na to dívala ze špatného konce. Televize. Televizi zajímá především, jestli je to levné. Když je to levné, tak je to v pořádku. Tohleto je levné. Protože dostane na obrazovku hvězdy, které kdyby Česká televize si je chtěla pozvat jakoby do pořadu, tak by se pravděpodobně nedoplatila. Já si myslím, že možná kdybychom to dělali živě a s publikem, že spoustu těch zahraničních hostů bychom vůbec neměli. Protože by se to prostě asi nedalo zaplatit. Já nevím, jak to chodí venku. Možná, že to dělají i zdarma. Protože je to takové jejich promo, že to stojí za to. Ale to není náš případ. My zase jim tak moc té slávy nepřidáme.

Kdo přišel s nápadem na realizaci pořadu?

No, to bylo okouzující odpoledne. Sešel jsem se s dramaturgem České televize Čestmírem Kopeckým, který byl tehdy v České televizi jako dramaturg, a on si se mnou dal schůzku. Seděli jsme na Příkopech a on mi povídá. Co byste chtěl dělat v České televizi? A to je otázka, po které každý sní, že ji dostane jednou. Co byste chtěl dělat? V České televizi? To je okouzující otázka! Jsem říkal, no já bych si nejradši ze všeho asi povídal s lidmi. Říká tak jo, no. Tak to nějak připravte. A jak byste si to představoval? A Na plovárně se to jmenuje proto, že jsme to začali točit opravdu na té Občance, a to se mi líbilo, protože to bylo u té řeky, a bylo to takové mnohoznačné ten proud, který něco přinese a něco odnese a má to spoustu takových konotací a bylo to krásné místo. To místo, kde točíte, je zásadní.

Proč došlo ke změně místa v natáčení?

Změnilo se to proto, protože ta Plovárna změnila majitele. A dostali to dva podnikatelé v pohostinství a jeden byl Nor a jeden Švéd a ty nám okamžitě dali padáka, což na jedné straně jsem těžko chápal, protože představte si, že máte hospodu, která má svůj pořad, kam každý týden přivedete někoho, koho tam vyfotíte a pak si tam pověsíte ty fotky, když by se to dalo vytapetovat. Nicméně zase je chápu v tom směru, že vy potřebujete v tom natáčení klid a vy musíte tu hospodu zavřít na ten čas toho natáčení, a to se dá těžko v normálním restauračním provozu realizovat. A vy nemáte žádnou pravidelnost v tom. Vy nevíte, kdy ten host bude moct a vy se musíte řídit podle nich. My musíme být flexibilní a u spousty těch hostů, kteří přijedou zvenku, ani nemůžeme točit tam, co točíme běžně my, musíme jít za nimi. Někam. Do Varů, do hotelu, do sálu, kde hrají, prostě musíte být v tom poměrně flexibilní. Takže pak když nás ale jako hlavní stan... Když nás vyrazili z té Občanky, tak jsme hledali místo a někdo mi doporučil ten klub Avion. A to bylo velké štěstí, protože podle mého názoru se takový program dá velmi udělat dobře v televizním studiu. Protože kór, když to děláte bez publika. Protože všechno je tam umělé. Všecko je tam vlastně fake. Máte stěny, nejsou stěny a strop není žádný a vlastně všechno je tam jako. A nemá to vůbec intimitu. Protože to televizní studio je, já nevím, třicet metrů má vysoký strop a tam jsou nějaké lampy. Tam se nikdo moc volně necítí. A já jsem si to ověřil. My jsme předtím dělali se stejným štábem, se kterým děláme Plovárnu, jsme dělali pořad, který se jmenoval Nedělní ráno. A to se točilo na Přední Kopanině v takovém penzionu, kde byla hospoda a takový hospodský sál na tancovačku, kde bylo udělané takové, jako že byly tam

udělané nějaké paravany, nějaké studio tam bylo jakoby udělané v té hospodě a byla to hospoda a všecko, co se dělalo v kuchyni, už jste cítil v té hospodě, prostě v tom sále. A to nebyl jako nějaký hogofogo podnik, to byla normální klasická vesnická hospoda. A mělo to úžasnou atmosféru. To se zapsalo do dějin České televize, protože to byl jediný pořad, kde na Karla Gotta v průběhu rozhovoru sedaly mouchy. A mělo to šmrnc. Pak televize v záchvatu šetření řekla, že nebude vozit přenosový vůz na Přední Kopaninu a pronajímat si tam sál, když má svoje studia, takže se to bude dělat ve studiu. Takže jsme se přestěhovali do studia, a už to nikdy nebylo ono. Nikdy. Já jsem věděl, že prostě to musíme dělat Plovárnu někde jinde. A tenhleten Avion je místo, že vy přijдете, to je ulice a činžák. Vy vlezete do průchodu a projdete tím průchodem na dvůr, kde stojí něco absolutně nevábneho zvenku, takže ten host je lehce vyděšen, kam ho to vedete, než otevře dveře dovnitř. Ten rozdíl mezi tím, jak to působí, když jdete zvenku a když vlezete dovnitř, je obrovský. Takže oni otevřou dveře a tam je místnost, která má prostě dřevěný strop, dřevěnou podlahu, hezky je to takový jako zaadjustovaný. Je tam nějaký bar a posezení a tohle a je to hrozně útulné. Oni přijdou dovnitř a řeknou – jéé, to je krásný. A bývalá synagoga, to je ten genius loci. Nějakým způsobem se tam taky drží. Nemůžu si pomoci. Takže spousta těch hostů třeba John Kander, což byl chlapík, který napsal ten hit New York New York a napsal muzikál Chicago a spoustu dalších, Řeka Zorbu a ten, když přišel, tak říkal – omluvíte mne chvilku a jenom vylezl tam na balkon, a tak je takový balkonek malý, taková jakože galerie, a čtvrt hodiny jenom fotil. Prostě jenom fotil.

Takže nádherný prostor.

A to strašně pomůže. To strašně pomůže. To bych řekl, že je jeden ze zásadních bodů, kde to děláte. Samozřejmě můžete pak něco udělat v hotelu a taky to může být docela dobrý, ale většinu samozřejmě děláme v tom Avionu. No a jsme tam hrozně šťastný.

Nepřemýšlel jste nad tím, když jsou to tak hezké prostory, že by se dostaly více do záběru?

Ne, poněvadž já mám vždycky pocit, když z toho začnete dělat větší umění, že rozbijete tu výpověď. Když budete sedět s někým v hospodě a bude to zajímavý, tak tam budete jen vy dva a taky vám tam nikdo nestříhá nějaké obrázky, jak on venčí psa nebo co dělá, že jo. Takhle se dělaly ty Geny, to když to udělá dobrý režisér, tak to

může být výborný, ale velmi často vám tam schází ta koncentrovaná výpověď, ten příběh. Protože to je tak rozstříhané na tak malé ploše, že vy vidíte toho člověka ze všech možných úhlů a v různých situacích a tak, což může být velmi zajímavé, ale nemusíte se o něm tak moc dozvědět vlastně. Ale když ho necháte mluvit a podaří se vám to dobře postavit, tak to může být podnětné.

Narážela jsem na to, že například v jiných talk show host přichází a je na to záběr, že je vyzván, to chápu, že bez publika to nemusí přicházet v úvahu, ale nad jiným záběrem jste nepřemýšleli?

Ne, my jsme si vždycky říkali, že se to tak moc nehodí. Nemluvě o tom, že vám to značně komplikuje situaci. Protože, když chcete dělat talk show se záběrem hosta, jak přichází, tak musíte si dát kameru na hosta, jak přichází, musíte nasvítit ten koridor toho, kudy přichází, musíte ho odpojit od portu, většinou, anebo byste museli používat bezdrát, a to by teda asi šlo, ale pak to většinou musíte, pokud nemáte dva různé prostory, přesvítit a zase on si sedne a teď si představte, že vám přijede zahraniční hvězda a má třicet minut a víc ne, to znamená, že tam všechno musí být fix a on si sedne a v tu chvíli se točí. Takže my si to ani moc u těch zahraničních hostů nemůžeme dovolit a já myslím, že to... A víte co, uděláte to s jedním hostem, jak přichází, a když jich přichází třicet, může to být kolorit toho programu. Michal Prokop to měl v těch Krásných ztrátách a bylo to docela fajn, že jste vlastně měli nějaký kurikulum vite, že jste se dozvěděli o tom člověku, ještě než začal mluvit. To není špatný. To si myslím, že to tak taky jde. A může to být, a nemusí. Takže myslím, že obojí je možné. Ale my to takhle nemáme.

Situační proměny jste v průběhu vysílání talk show vůbec neuvažovali?

Ne. My jsme občas, co mě mrzelo. A pak jsme to trošku, později jsme to už začali trochu dělat, že třeba když máte malíře a neukážete ty obrazy toho zpovídaného, tak to přeci jenom patrně chybí a může o nich mluvit. Když se s ním potkáte v hospodě, tak taky nebude chodit číšník a nosit vám ukazovat jeho oleje, že jo, prostě s ním budete sedět a on vám bude vykládat o tom, jak to dělá a může to být úžasné, ale občas to chce ukázat, takže teď už to občas dělám a speciálně děláme to u muzikantů, protože tam je fajn, když můžou zahrát, protože velmi často vy nevíte, vy nevíte a pak žasnete, co to je za virtuosy.

Takže u malířů jste to v průběhu času proměnili zkušeností.

No určitě, ale i u těch muzikantů. Dřív jsme to nedělávali, ale pak jsme si řekli, že je to vlastně chyba. Ono to začalo u takových lidí, jako byl třeba Tommy Emmanuel, protože já jsem si to uvědomil sám na sobě, protože mi ho nabídli a já jsem ho neznal, vůbec jsem nevěděl, co je to za hráče, a byl jsem trošku na rozpacích, jestli ho máme vzít a Standa Marek, který nám ho nabízel, tak mně poslal DVD, já jsem si ho pustil a během třiceti vteřin jsem mu volal zoufale, jestli to ještě jde. Jestli to ještě platí, že by mohl přijít! Ale musíte toho člověka vidět hrát. V některých případech jo, protože můžete mluvit o tom, že to je virtuos a jak hraje a co dělá, ale ještě to potřebujete předvést. Něco jiného je, když je to... Když jsme točili Plovárnu s José Carrerasem, a tak všichni ví, jak zpívá José Carreras, stejně tak jako všichni ví, jak zpívá Sting. Nemůžete a ani nebudete říkat pane Sting, zazpívejte nám tady něco, to dost dobře nejde. Ale u těch hráčů instrumentálních tak tam to děláme často.

Takové osvěžení. Kolik lidí celkem spolupracuje Na plovárně? V tom štábu?

Já myslím, že nás bude tak plus minus okolo dvaceti, bych tipoval. Budou tam dva lidi od záznamu, maskérka, fotografka, zvukař, osvětlovači pravděpodobně dva, produkční, řidiči nějací, samozřejmě režisér, asistentka režie, druhý kameraman, no mezi patnácti a dvaceti. Někdy ten štáb je větší, někdy menší, ale většinou se vejde do dvaceti.

Čím si pořad získal stálého diváka? Co byste vypíchnul?

Tak já myslím, že se nám zkraje – když jsme začali mít hosty, kteří měli ten světový rozměr, tak to bylo něco úplně nového v televizi. Teď už si lidi u nás zvykli, už jim to ani nepřijde. A já myslím, že to ani moc nepřijde České televizi. Že ta si taky zvykla. Vždycky jsem si říkal, co ta by tak dělala Nova, jaký by bylo tak asi promo, kdyby měli půlhodinový rozhovor s Billem Gatesem. Co by se asi dělo? Ale ta česká to už tak vzala, že to k tomu pořadu tak patří. Takže já myslím, že lidi už začali být překvapení, když se tam začali objevovat lidi jako Sting nebo dalajláma nebo Redford. To jsou hosté, které často v českém pořadu talk show nevidíte. Takže já bych řekl, že to byl jeden z důvodů, a možná, že to vyplnilo díru nějakou na trhu, že tehdy začaly být talk show, které byly hodně konfrontační, v těch zpravodajských pořadech. Všechny ty otázky a já nevím, co to všecko. Proč byl takový jeden pořad, který dělal Luboš Benák na Nově. To byly docela ostré pořady a já jsem si říkal, touhle cestou já nechci jít, já to

ani neumím a nebudu se tam cítit dobře. A že možná bylo víc lidí, kteří to cítili podobně a že jim to konvenuje ten program.

Jaké dostáváte od diváků ohlasy?

No zaplat' pánbůh z devadesáti procent velmi dobré.

Když mají výhrady, tak jakého charakteru?

Různě. Jsou lidé, kteří vůbec nesnesou, abyste se dotknul politiky, a to jsou většinou ti, kteří volili toho špatného člověka. Pak jsou zklamaní, a když se náhodou o něj otřete, tak mají pocit, že se otíráte o ně, což teda taky jo, když ho tam zvolili. Takže, já to moc nemám rád ani. Já si myslím, že do tohohle... Stane se to málokdy. Ale někdy se to stane a ty lidi to teda... To se hned ozve někdo. Okamžitě, no. Protistrana.

Co naopak diváci vyzdvihují, když vám píší kladné ohlasy?

No, mají – většinou se objevují slova, jakože kultivovanost a že ti hosté se jim líbí. To ti hosté jsou většinou fascinující. My jsme tam měli fakt lidi, které nikdo neznal. A byli úplně úžasní. Jako Lady Abrahams, golfistka čtyřidevadesátiletá, ta byla prostě úžasná. A zajímavé bylo, že když jsme to začali točit, tak jsem zjistil, že ty mediální hvězdy, když si vezmete, že jsme jich tam měli spousty, tak že neměly zdaleka takový ohlas třeba dopisový jako lidi, které vůbec nikdo neznal. To bylo moje největší překvapení. Já jsem si myslel, že když vezmete prostě lékaře, který nebyl nikdy předtím na obrazovce, a budete se bavit, já nevím o endokrinologii nebo o něčem takovém, tak že to nebude tak velký ohlas těch diváků mít. Tak opak byl pravdou. Jak se ukázalo od těch mediálních hvězd, ty lidi plus minus ví, co můžou čekat. Už je viděli v podobných programech, znají jejich osudy, to téma, všichni na to koukají, to pop music, chodí do divadla, ale překvapivě nebyl bych čekal, že lidi, kteří jsou jakoby mediálně úplně neznámí, že by mohli mít větší dopisový ohlas než ty hvězdy. A bylo to tak.

Řešíte sledovanost? Sledujete ji dlouhodobě?

My ji ani neznáme. Oni nám to neřeknou. Takže si nemusíme dělat starosti. Dřív jsme se mohli podívat. Dřív byl ten zdroj sledovanosti otevřený a mohl jste se podívat, kolik to je, ale teď já nevím, jestli se to někde ještě dá dohledat, ale my to teda... Tak Česká televize to samozřejmě ví, ale nám to neříká. Takže nevíme.

Takže se ani nedozvíte zpětnou vazbu, jestli ten konkrétní host měl obrovskou sledovanost nebo naopak.

Nedozvíte se to, ale ono je to v podstatě... Mě to ani tak moc netrápí. Ono to totiž... Ono to není relevantní, protože vy můžete mít skvělého hosta, a těm lidem se to může líbit, a proti tomu nasadí jiná televize, já nevím, premiéru nového filmu Honzy Svěráka a přirozeně, že vy skončíte na procentu sledovanosti. Tak to je. Ale my máme poměrně značné množství lidí, kteří se na to dívají po netu. Kteří si otevrou galerii těch hostů a pouštějí si to z internetu, když je někdo zajímavý. A to teď, řekl bych, má daleko větší objem, než to mívalo dřív. Dřív jsem to považoval za takový, že, doplněk pro někoho, kdo by náhodou chtěl, ale dneska už ten internet, za chvíli už ho budete mít i v televizi, že jo, zabudovaný nebo už máte a myslím si, že bude velkou měrou přibývat lidí, kteří se budou dívat tímhle způsobem na televizi.

Takže typově, nějaký populární zpěvák měl vysokou sledovanost, pozvu dalšího zpěváka, tohle u vás neexistuje?

Ne, to vůbec. Vůbec. My to ani takhle nemůžeme odhadnout, protože my jsme předtočený. Takže my v současné době, teď je listopad a my točíme díly, které se budou vysílat v únoru. Takže ani s tímhle nemůžeme kalkulovat.

Právě když už jsme tady u toho přednatáčení. S hosty neprobíráte úplně aktuální témata nebo ano?

Ale jo, když je to téma zajímavé, tak jo. Ale skoro nikdy politický. Protože nic tak rychle nezestárne jako ta politika, to je starý už dávno. A ani to snad nestojí za to, abychom to řešili.

Takže i na nepolitickou otázku myslíte, že to bude předtočené, aby ta otázka byla aktuální i třeba za tři měsíce?

No, nemůžete říct, tak vy máte zítra koncert v Rudolfinu, to nemůžete říct, že jo. A to jsou více méně drobnosti. Když by někdo pracoval na nějakém projektu, který bude dokončovat příští týden, tak můžete říct v době, kdy se to bude vysílat, už bude venku. Jaký to je? Dá se to vždycky nějakým způsobem srovnat.

Kolik dělů měsíčně vzniká?

Jak kdy.

Je to individuální?

Protože zase, vy jste závislá na tom, kdo vám koho půjčí. Takže my jsme, zaplatť pánbůh takové partnery, které jsme si vybudovali za ta léta, kteří nám občas půjčují své hvězdy, které přivezou. Jako je... Samozřejmě udělám něco na filmovém festivalu ve Varech, něco, někdo přijede na Pražské jaro, na Struny podzimu, někdy na festival spisovatelů, různě. A když samozřejmě předpoklad je, že toho hosta nesmíte otrávit. Protože když ho otrávíte, tak ten, kdo vám ho půjčil, vám už nikdy nepůjčí nikoho. Takže musíte, ten host nejenom kvůli divákům, ale i kvůli tomu, od koho ho máte půjčeného, musíte mít toho hosta v pohodě. Nesmíte ho nějakým způsobem naštvat.

Takže vám jsou někteří hosté nabízeni.

Ted' už ano. To je báječné.

A aby se ti hosté nabízeli i sami za sebe, stalo se vám to někdy?

To se mi stalo několikrát.

Že se vám opakovaně nabízí a vy je opakovaně odmítáte?

Ano. To se bohužel děje. Protože, to je teda silně kontraproduktivní, protože je to taky divné. To je jako, kdybyste někomu zavolali, hele já přijdu na návštěvu, jo. Přece na návštěvu vás musí někdo pozvat. Pozvat se sami na návštěvu, byste si zavolali, prosím tě, přijdu na oběd, jo, tak s tím počítej. Tak to je obdobné. Ale jsou lidi, kteří to udělají.

Akceptoval jste někoho takového?

Skoro nikdy. Pro mě je to totiž... To je takový signál už proto, že to asi nebude dobrý. Poněvadž nic se tak špatně nezastírá jako sebestřednost. Když ti lidé jsou fixovaní sami na sebe, tak to z toho rozhovoru vždycky vyleze a ono jim to vlastně nepomůže. Ono jim to spíš uškodí. A tenhle typ lidí, kteří nejsou schopni se odpoutat od toho, tak většinou je nezveme. Protože mám pocit, že bych jim nepomohl, že bych jim neposloužil.

Popsal byste mi, prosím, vznik jednoho dílu Plovárny? Od výběru a oslovení hosta počínaje.

Má to různý průběh. Může se stát, že vám zavolá někdo, měl bych pro vás hosta Na plovárnu. Vy řeknete kdo, a taky se mi stalo, že se ve sluchátku ozvalo, my bychom měli hosta. No tak kdo? Jean Paul Gaultier, jestli byste nechtěl. Já říkám, no to bych chtěl. A tak. Teď další bod. Kdy? Kdy přijede? Oni vám řeknou nějaký termín, vy hledáte termín, abychom měli štáb, abych já tam neměl představení, někdy to je narychlo a vy jste s kapelou na zájezdě a nejde to. Bohužel. Ale tak najdete termín. Pak požádáte, já požádám Cyrila Hirsche mladšího, což je můj rešeršista, aby mně udělal svodku. On sjede internet a udělá mě teda osmdesát stránek, které mně pošle a ty já musím přečíst. Musíte zablokovat ten Avion, protože ten taky nepatří nám, tam mají svoje akce, tak musíte zjistit a pak taky musíte zjistit, jestli by tam vůbec ta hvězda přišla. A někdy vám řekne ne, to ne, museli bychom to udělat v hotelu. Protože on má málo času, řeknete tak jo. Tak v takovém případě se štáb sebere a jede na obhlídku do toho hotelu a musí vybrat to místo, kde jak postavíme kamery, aby ty kamery měly dostatečný odstup, aby to prostředí trošku vypadalo. Dohodnete se s tím hotelem, jak to proběhne, kdy, kde a... No pak je mezitím... Já na obhlídku nejzdím. Tam jezdí štáb. A já se zabývám tím, tou přípravou. Přečtu to, rozvrhnu si to, udělám si nějaký řád, kostru toho rozhovoru, pak se sejdete, natočíte to, pak to pro mě končí, začíná to pro Honzu Hojtaše, který to režíruje. Ten si musí vzít ty kazety a většinou třeba dva dny pracuje na tom, že hledá ten stříh, což velmi často není nic snadného. Stane se, že třeba máte rozhovor, který trvá čtyřicet pět nebo padesát minut a musíte z toho sestříhat pětadvacet a někdy máte co dělat, abyste to sestříhal. Může se to stát. Ale někdy si zoufáte z přesně opačného důvodu, že nic nechcete dát ven. A největší extrém byl Quincy Jones, se kterým jsme natočili padesát minut, a když to skončilo, tak jsme se na sebe podívali s tím Honzou. A co z toho chceš vystříhnout? Co z tohohle chceš vyndat? Vlastně shledali jsme, že nic a že to nejde a udělali jsme z toho dvě Plovárny. Protože to prostě nebylo možný, to bylo – to byla taková zábava, to bylo tak strašně zajímavé, že Quincy Jones je prostě ikona, tak z toho jsme museli udělat dvě.

Takže maximální délka nejdelší Plovárny?

Nesestřížené, no, už jsme taky udělali hodinu dvacet hrubého materiálu. Ale to bývá většinou tehdy, když vidíte, že ještě furt není to ono. Že to drhne.

Otázky si tvoříte výhradně sám?

To si píšu sám. To si musíte napsat sama.

Scházíte se se štábem ještě před natáčením?

Až na fleku.

Host dostává otázky dopředu nebo jsou osoby, které to chtějí vědět, než přijdou?

Jsou někteří, kteří to chtějí vědět, a jsou někteří, kterým řekneme třeba okruhy. Ale většina to vědět nechce. A já jim také předtím začátkem říkám, že pokud... Protože to znám z vlastní zkušenosti, většinou z rádia: Pozvou vás na rozhovor, živý rozhovor, teď to běží a vy v zápalu boje řeknete něco a pak si řeknete, to jsem neměl říkat. To je blbý. Že třeba si uvědomíte, že to někoho bude mrzet, že jste tohle řekli a že je to třeba zbytečný a už s tím nemůžete nic dělat. A já většinou říkám těm hostům, heleďte se, kdyby k tomuhletomu došlo, až skončíme, řekněte nám. A prostě to tam nebude. Vystříhneme to. Pokud by se mně něco takového stalo, tak to udělám. Ještě se to nestalo. K mému velkému překvapení nikdo to nechtěl. Já myslím, že je to právě i z tady toho důvodu, že když jim to řeknete předem, tak oni jsou daleko uvolněnější, než nejsou tak z toho prostě vystresovaný a prostě nikdy se to nestalo, že by někdo chtěl něco vystříhnout. A občas se stalo, že někdo chtěl jít do střížny, ale! To se stalo, že někdo z těch hostů chtěl být ve střížně. A to z pouhého zájmu. Překvapivě třeba Dominik Hašek. Dominik Hašek chtěl se jít podívat na stříh. Já jsem teda u toho nebyl, protože já na ten stříh nechodím, já si totiž myslím, že to není ani dobré. Že to máte zase svěřit jiným rukám a jiným očím a ať si to Honza Hojtaš udělá sám a já vždycky poznám, že ten stříh je dobrý podle toho, že si nemůžu vzpomenout, co tam není. A to víte, že to, co tam není, je balast. Je to prostě, člověk by do toho zbytečně šťoural a taky si myslím, že oni mají mít svatý právo na mě nadávat, když to stříhají. Tak aby vás mohli pomlouvat, a vy u toho nejste. A to si myslím, že bych jim tento prostor měl dát. A řekl bych, že se to určitě děje. A to je v pořádku, protože když už se tím museli hrabat, tím materiálem, tak ať si můžou svobodně nadávat a když si nemůžu vzpomenout, co tam není, tak je to dobře. Dominik Hašek, ten chtěl přijít do střížny a štáb byl z toho úplně nadšený. Zaprvý říkali, že vůbec do ničeho nemluvil, že ho to jenom zajímalo a ještě že teda, že jim ještě předváděl ve střížně, jak chytá, že když bylo nějaký sportovní číslo, že předváděl – to mě teda mrzelo, že jsem u toho nebyl. U toho bych chtěl být! Ale je to spíš výjimka, spíš většina lidí se o to dál nestará.

Vám se stalo, že po ukončení rozhovoru jste si řekl – tuhle pasáž radši vystřihněte?

To jó. Velmi často. Třeba víte, že ten rozhovor má trošku nějaké hluché místo. Že jste třeba si mysleli, že tohle téma něco přinese, a ono nic. Ale jsou tam jiné, které jsou dobré.

Co se týče odmítnutí tématu k diskusi, upozornil vás někdy host, že o nějakém tématu hovořit nechce, ještě než začal rozhovor?

Stane se mi občas, že přijde manažer toho, té hvězdy, a řekne: Poslyšte, jenom vás chci upozornit, o tomhle bych se s ním radši nebavil, o tom mluví nerad, o tom mluví taky nerad. To jsem vděčný, když se to stane. Teď jsme dělali rozhovor s Helen Fieldingovou, což je ta, co napsala Deník Bridget Jonesové. A přišla její manažerka a říká, prosím vás pěkně, neptejte se na tu plastiku té Zellweger, to se neptejte. No to já bych se stejně neptal. Já nevím, jestli jste to viděla, to je opravdu hodně smutný případ. Takže to se spíš někdy dozvíte od těch manažerů než od těch lidí samotných.

Jak docílíte v rozhovoru převahy zjišťovacích otázek? Vyhýbáte se úmyslně položení otázek s předpokládanou odpovědí ano/ne?

Zjišťovací otázky, no to nevíte, nikdy. Nad tím nepřemýšlím, vůbec ne. Snažím se teda o jednu věc. Protože to znám z vlastní zkušenosti, že jsou novináři, kteří vám položí otázku a už v té otázce na ni odpoví. Pak můžete už jen říct: No jo, no. To máte pravdu. Tak to je taky blbé.

Sportovci, herci nebo i ti politici, kteří u vás nebyli „za politiky“, dialogy s vámi se s nimi v některých aspektech vyvíjí podobným směrem? Vypozoroval jste obdobnou tendenci vývoje rozhovoru?

To vůbec ne. Já takový pocit nemám vůbec. To je taky individuální. To je jako... Že by se například rozhovory se sportovci podobaly navzájem?

Ano. Možná tím, že nesledujete sestřižené pořady, tak tomu nevěnujete pozornost?

Možná, to tak... Možná bych se na to měl podívat. Já občas nějaké vidím. Ale já myslím, že asi pochybuju o tom...

Nebo i umělec... Kladete otázky obdobným způsobem, nemyslíte?

No, někdy se tomu nemůžete vyhnout. Protože blbé je, že když máte například režiséra, když děláte prvního režiséra, tak je balík otázek. Když děláte druhého, je to těžší, když děláte desátého, je to daleko těžší. Poněvadž, řekněme, že kdybychom to chtěli plně odlišné, tak si řeknete, tak já se budu držet těch věcí, které udělal. A řeknete si, tak já nevím, třeba Robert Wilson, teď udělal představení v Národním, tak já se budu bavit o něm. Jenomže musíte brát v potaz, že těch diváků vidělo to představení naprostý zlomek těch lidí, takže vás to nutně dožene k tomu, že vy se musíte bavit o té profesi obecně tak, aby byl v obraze i ten, kdo třeba ty představení nebo ten film neviděl. Což taky ne vždycky se daří. Ne vždycky se tomu můžete vyhnout. Bavíte se o filmu, ale nemůže to být celé takhle. Takže zákonitě, určitě se nějaké otázky budou opakovat. Jako po pěti stech devadesáti dílech bezpochyby jo. Ale doufám, že jako že by byla šablona – režisér, rozhovor bude vypadat tak...

Myslela jsem spíš podvědomě... Začnete třeba posledním úspěchem hosta – sportovce.

No, takhle to možná... Ne takhle to nemám. Ne, takhle to nemám se sportovci. Já vím, že třeba, když jsem dělal rozhovor se Štěpánkou Hilgertovou, tak myslím si, že první otázka byla, jestli jsou kajakáři k něčemu nohy. Když tam sedí, no takže to já myslím, že ne. Aspoň teda doufám, že ne. Nechtěl bych být...

Myslím nějakou tendenci, cyklický stereotyp řekněme, že to při tolika dílech může svádět se opakovat. Zajímá mne, jestli ta obdoba pramení od vás, nebo jak je ten rozhovor sestříhaný, návazností témat.

To může být samozřejmě otázka toho hosta, že jo. Když si pustíte za sebou pět režisérů, tak se určitě budou ve spoustě věcí prostě shodovat nebo potkávat. Je a taky můžete mít stejnou otázku, na kterou dostanete pokaždé jinou odpověď. A je škoda ji nepoložit. Když víte nebo tušíte, že ta odpověď bude jiná. Že ta odpověď bude jiná.

A máte nějakou takovou otázku?

No třeba zajímavé je, když máte u filmu, když máte třeba, když je to filmový režisér a zeptáte se ho na jeho první den na place, tak většinou skoro všichni si to pamatují. Jaké to bylo. Když poprvé přišli na ten plac. A každý má ty zkušenosti jiné.

A to je docela... A to je docela zajímavé. Protože někdo byl zoufalý, někdo byl nespokojený, někomu to vůbec nešlo. Je to individuální. Je to opravdu individuální.

Ještě na nějakou takovou otázku si, prosím, vzpomenete?

No, já nevím, co bychom, co se tak člověk s oblibou ptá. Určitě bych si vzpomněl, kdybych to měl před sebou, která z nich bude frekventovanější. Ale jsou samozřejmě takové otázky. Taky chcete zjistit zázemí toho člověka, to mě zajímá vždycky. Vždycky mě zajímá rodina, ve které vyrostl, a ten základ, na kterém ta osobnost vyroste. Že tam se o tom hodně dozvíte. A každý je úplně jiný. Každý je úplně odlišný. Jsou rodiče, kteří absolutně nepodpoří ty svoje děti v tom, co dělají, vůbec. Anebo tím úplně opovrhují. A jsou rodiče, kteří jsou pravý opak. Kteří prostě řeknou, no to je úžasný a prostě dají jim dobré rady a vedou je nebo jim prostě pomůžou v rozhodujících okamžicích. Je to individuální, takže to mě taky vždycky zajímá, zjistit ten, to zázemí, ze kterého ten člověk vyšel.

Hrozilo někdy zrušení pořadu Na plovárně?

No vlastně jednou, jednou to hrozilo, když byla stávka. Byla jakási stávka no tak, protože jsem v herecké asociaci, tak jsem, tak hrozila stávka, jenomže host přišel, hosta nezajímala stávka, pan profesor Karpenko, a tak já jsem říkal, tak já to natočím ve vlastní režii a když ta stávka pomine, tak vám to pak prodám. Tak jsme to opravdu, takhle jsme to točili, ono pak se to vyřešilo tak rychle, že to ani nebylo nutné tímhle tím způsobem udělat, ale bylo nám líto to rušit, když jsme věděli, že stávka bude trvat týden. Ale jinak, že bychom... Jo. Ale pak jsme jednou zrušili natáčení, jo, a to bylo s hercem americkým, který hrál Tanec s vlky, Kevin Costner. Kevin Costner a my jsme s ním chtěli točit a on řekl, že to bude točit jenom na zkoušce, a že pod tím bude symfoňák, který tam zkoušel za ním, v Rudolfinu, a on že bude v hledišti a že to můžeme dělat, ale že ten symfoňák tam bude do toho hrát. A to by nešlo vůbec ani postříhat, protože neuděláte střih, když v tom máte podkres ještě úplně jiný, takže, a bylo to technicky velmi složité i se svícením. Tak to jsme museli bohužel na to rezignovat. Ale to bylo snad, že bychom rušili natáčení, to je úplně výjimečný případ. Vlastně mě skoro nic jiného nenapadá, měli jsme samozřejmě, ale to není, že tam přijedete kvůli tomu. Ve Varech se nám mnohokrát stalo, že jsme si připravili Na plovárnu a nevěděli jsme, jestli nám ten, ta hvězda ten rozhovor dá a velmi často to nešlo. A buď manažeři nezkousli, nebo časově to nešlo, no, ale prostě nedává

rozhovory. Takže mám spoustu Plováren připravených, které jsem nikdy neudělal. Ale to nebyl ten případ, že vyjede ten štáb, ten štáb tam je, že jo, stejně jsme tam dělali Vteřiny a jiné Plovárny, takže to není pro tu televizi ta finanční zátěž, že by někam vyslala celý ten štáb a pak by se to neudělalo a zase by se to zrušilo. Ale to se nám nestalo vlastně nikdy.

A kolik ve Varech během festivalu vznikne Plováren?

Jak kdy. Někdy jedna, někdy čtyři. Letos jsme udělali čtyři nebo pět. Letos jsme poprvé dělali Plovárnu živě. Ta se bude vysílat teprve. Jednak s Melem Gibsonem, pak s Laurou Dern. Letos jsme udělali Gibsona, Dernovou, Williama Friedkina, co dělal Francouzskou spojku, takového producenta z Anonymous Content Steva Golina. A mám pocit, že ještě někoho pátého. Čtyři nebo pět jsme jich udělali určitě. Tak to bylo výživné. Ale někdy uděláme jednu nebo dvě. Podle toho.

Česká televize někdy hrozila zrušením pořadu?

No, zaplať pánbůh zatím snad ne. Tak já si myslím, že...

Nebo změna televizního kanálu...

Tak nás pořád šoupou na jiné televizní kanály. My jsme snad vysílali ve všech dnech týdne, jaký si můžete vymyslet. Nás pořád přehazují. Takže chvíli na jedničce, chvíli na dvojce, teď jsme na Artu taky, teď máme premiéru na Artu a reprízu na Dvojce a bývala repríza na dvojce večer, teď je repríza na dvojce odpoledne, není to úplně příjemné, protože ten divák si zvykne na určitý čas, kdy má ten pořad najít, a když ho tam nenajde, tak se domnívá, že je zrušený. Pro sledovanost toho pořadu je to dost smrtící prvek. Ale já už jsem, dřív mě to víc trápilo, ale teď už jsem takový s tím srovnaný, a vlastně mi stačí, že to můžeme točit. A ono to umění, jak řekl někdo moudrý – stejně je jenom pro známé. A ty lidi, kteří to chtějí, ty si to najdou. A mě těší samotný ten proces toho, těší mě, že se s těmi lidmi můžete setkat a můžete si s nimi popovídat. A pro tu televizi je to samozřejmě, já si myslím, že když udělají nějaký galavečer, takový ten prostě s hvězdami, v nějakém velkém divadle nebo inscenaci. Já myslím, že výroba inscenace televizní bude stát stejně jako výroba všech Plováren za rok. Takže ten pořad po finanční stránce Českou televizi nezatíží. A najdete tam hvězdy, které nenajdete v žádném pořadu České televize jako v českém programu, že by tam přišly, že jo. My jsme měli docela silné obsazení, dělali jsme toho Carrerase, točíme

rozhovor s José Carrerasem, myslím, že pětadvacetiminutový neměla Česká televize nikdy. Tak samozřejmě můžete koupit rozhovor, který oni udělají venku, ale je to rozdíl. Já třeba osobně kdybych měl vedle sebe dva rozhovory s nějakou filmovou hvězdou a jeden by dělal nějaký novinář z Hollywoodu a druhý by dělala Lucka Výborná. Tak já budu více zvědavý na tu Lucku Výbornou. To z toho důvodu, že ona se bude ptát podobně jako já, vyšla ze stejného podhoubí, že jo, četla podobné knížky, žijeme ve stejné zemi, máme stejnou optiku. Ten člověk je vám bližší. Když ho máte zprostředkovaného přes někoho, kdo je taky Čech. Než když to koupíte zvenku, protože asi kdyby to bylo stejné, tak by se takové pořady dávno přenášely, ale neděje se to. Takže řekl bych, že v tom je určitý půvab té věci.

Konkurence se vás nesnažila přetáhnout?

Já nevím, oni neměli důvod, protože zatím... Ono taky, co by s tím dělali. To není pořad pro Novu ani pro Primu. Neumím si představit, že by... Což o to, když tam přivedete Mela Gibsona, to by chtěla každá televize. Ale pak nebude chtít, když tam budete mít specialistu na oční rohovky. S tím vás vyženou bičem. Z České televize ne, ale z Novy nebo z Primy. Vám řeknou, tak si tam vezměte támhletoho, co se teď vymlátil v tom autě ten fotbalista, toho si vezměte.

Sledujete pořad Jana Krause?

No jo, občas.

Pozval byste ho do Plovárny?

Asi ne. Ale ani bych já nešel tam. Já to nemám moc rád. Zaprvé, když se tak ti moderátoři navštěvují navzájem. Přejde mi to takové, no, občas jsem udělal výjimku. Ale když je to někdo, s kým si opravdu sednete. Jako třeba s Karlem Šípem. Ale jinak vlastně ani Michala Prokopa jsem neměl, přišlo mi to jako takové, že to je trochu jak ruka ruku myje, přijdeš ke mně, já přijdu k tobě a tak. Pokud to není nějak speciálně indikované, tak ne.

A ze strany Jana Krause přišla nabídka do pořadu Show Jana Krause?

Od Honzy? Mnohokrát. Minulý týden naposled. Ale psát to tam nebudeme! To by nevypovídalo o něčem dobrém.

Sledoval jste některé hosty Plovárny, které jste měl u sebe, pak v pořadu Jana Krause?

Tak občas ano, ale ubírá se to úplně jinými cestami, že jo.

Jestli vás zajímala reakce těch lidí? Přirozenost?

Koukám na to občas, teď už méně než dříve. A upřímně samozřejmě zajímá mne, co dělají ostatní. Koukám častěji na Karla Šípa než na Honzu. Samozřejmě že tam najdete místo, že on si žádné velké servítky nebere, a to někdy může mít docela dobrý efekt. Že prostě doluje, tak dlouho, tak dlouho toho hosta škrťí, až to z něho dostane.

Řekl jste si někdy, tohohle jsem chtěl docílit a nepovedlo se mi to?

To se mi samozřejmě taky někdy stane.

Ale bylo by to za řekněme agresivnější metody...

Ale ne vždycky. Může to být i náhoda. Že si řeknete: Aha a hrome, to jsem tohle, to teda... Že vás prostě něco nenapadne. A tak to bude asi skoro u každého rozhovoru. Pokud ten novinář není lempl a prostě neopíše to, co udělali druzí před ním. To se děje často.

Váš pořad se od jiných talk show podle mého názoru liší přístupem k hostům, jak jsme o tom již hovořili, označil byste svoji talk show za filantropickou? Co na takové označení říkáte?

Filantropická? V jakém směru myslíte?

Odvíjí se to od vaší osobnosti. Jak jsme hovořili o tváři pořadu, tak kdyby to byla Plovárna s někým jiným, nebo byste se od počátku s někým střídali, tak by takové označení ode mne Plovárna třeba nedostala...

Tak, částečně to tak může být. V tom smyslu, že styl toho pořadu vždycky udává ten moderátor, to je ten, kdo to řídí. Je to jeho optika, jeho pohled na svět i na jeho hosta. A ten si řídí ty mantinely, kam se půjde a kam se nepůjde. V tomto směru je vlastně ten host vlastně bezbranný. Proto když ten moderátor bude chtít toho hosta vykostit, tak to může udělat kdykoliv. Protože on vždycky vykopává, a řekne si: Sem ho pustím, a sem ho nepustím. A ten host v podstatě nemá moc možnost úniku. Ještě by to bylo o něco férovější, když by to bylo živě. Tak pak je to teda, pak je to match. Pak je to

živě a pak teda se ukaž. A jakmile máte nůžky, tak pak nemůže host vyhrát, nikdy. Kdybyste to chtěli brát konfrontačně. Ale samozřejmě je to osoba moderátora, která udává ten tón toho programu. Už tím, koho si vybere. Jako ty hosty. V tomto směru jo. Ale to je ten, ale tam by to mělo končit. A pak to musí být pořad o tom, koho si pozvete. Jakmile to bude tak, že ten moderátor to pojme jako svoje show, o něm, o tom, jak on je vtipný, jak je dokonalý, co kde točil, když ten host řekne: My jsme dělali to a to a ten moderátor řekne, to já teda, když jsem dělal tohle a přijde třiminutová historka, tak podle mého je to špatně. Tak to být nemá. Od toho tam ten člověk není. Je tam od toho, aby si poslechl, co říká ten druhý. Může k tomu občas, výjimečně něco dodat, ale nemělo by to být pravidlem. Takže určitě, to, co ten moderátor determinuje, je vkus toho programu, nějaká základní atmosféra, kultivovanost, to, kam to bude směřovat, v tomto směru asi jo.

Mockrát vám děkuji za rozhovor.

Rádo se stalo.

Příloha č. 3: Rozhovor s Ing. Vojtěchem Nouzákem

Moje první otázka se bude týkat toho, kdo přišel s nápadem na realizaci pořadu Show Jana Krause, potažmo Uvolněte se, prosím, na České televizi?

S nápadem přišel Honza Kraus, který měl vždycky touhu dělat takovouhle talk show a byla vhodná chvíle v České televizi asi před deseti lety, kde v té době byl jeden z producentů Jan Štern a byla možnost prostě udělat, Uvolněte se, prosím, takže my jsme tenkrát natočili pilot na trochu jiný pořad, nebylo to úplně tohleto, ale nakonec se z toho vyvinulo tohle. Jako problém byl ten, že v Čechách je všechno tak, že přijdete před deseti lety do televize a řeknete, že máte pořad, kde bude někdo sedět za stolem a někdo na gauči a řeknou dobrý a co jako dále. Řekneme, je to úplně nový formát a oni tenkrát k tomu byli tehdy hodně skeptičtí, nicméně se ukázalo, že Honza opravdu je, že přestože jsme spolu předtím dělali x jiných pořadů, tak tady ty kostky v podstatě zapadly nějak do sebe, že vlastně tohle je ta jeho parketa, která mu nejvíc vyhovuje, tenhle způsob rozhovoru. Tak to začalo a, zaplat' pánbůh, to běží už deset let. Což by nikoho z nás nenapadlo, že to takhle dlouho vydrží.

A kterým zahraničním formátem talk show jste se inspirovali? Nějakým konkrétním?

My jsme měli takovou představu, že se to jako vlastně nedá napodobit, a novináři nás napadali, jako že jsme ukradli formát, jsme říkali, jako dobře, ale to můžeme říci, že jsme ukradli zprávy, které mají nějakou znělku, mají nějaké domácí zpravodajství, zahraniční, kulturu nebo sport. Takže jako samozřejmě v té době byl Letterman a Leno. No takže to byl nějaký jakoby předobraz, ale spíš jsme to brali, že tady v Čechách jako obecně se taková talk show klasická vůbec nedělá. Takže jsme měli pocit, že bychom to v Čechách mohli taky zkusit.

Kolik lidí spolupracuje na pořadu teď, v minulosti?

Je to opravdu ten nejužší tým. Ten nejužší tým jsou v podstatě řešeršisti, kteří se střídají asi čtyři. Momentálně spolupracuje na tom i kreativní producentka Simona Matásková, no a teď střídají se tam tři režiséři. To je vlastně ten nejužší tým. Čtyři řešeršisti, kreativní producentka, režisér.

Jak dlouhá je nesestříhaná talk show v divadle?

Talk show se točí v tom divadle zhruba hodinu a půl, hodinu a čtvrt a hodinu a půl, ve výsledku z toho bude v televizi, je z toho zhruba padesát minut, tak se zhruba půl hodiny dává pryč.

Kde se natáčela Show Jana Krause v minulosti a kde v současnosti, proč došlo k přechodu z České televize na Primu?

Šest let se to vysílalo na České televizi a po těch šesti letech tam začal takový jakoby tlak na výběr hostů, jako že chtěli schvalovat hosty, to se Honzovi nelíbilo, měl to nějak ve smlouvě, že tohle to nebude nechat si mluvit. On je obrovsky na tu svobodu zatížený. To byl pro něj důvod pro změnu a furt jako měl ten pořad ještě nějakou značku, tak zaplat' pánbůh, nebyl problém s tím přejít. Samozřejmě že když přijdete na komerční televizi, malinko se ten pořad musí malinko změnit. Směrem k té komerci. My jsme měli pocit, že na České televizi vlastně jako bychom v okamžiku, kdybychom neměli tu svobodu a museli bychom zvat lidi jen z České televize a ne z těch ostatních televizí, tak jak jsme malá zem, tak se to furt řeší, že nějaká tvář. Takže asi to byl takový logický krok.

A kdo vybírá hosty?

Simona Matásková. Simona Matásková je kreativní producentka a ta nese plnou zodpovědnost za výběr hostů.

A na základě jakých předpokladů, jaké faktory, ovlivňují výběr hostů?

Ona dělala hodně v médiích, byla šéfredaktorka různých časopisů, takže má hodně velký přehled. Dělala s Honzou i jiné pořady předtím, kde se také vybírali hosté. Má na to, na to musí být jakoby trochu talent, jakože musíte ty tři hosty, aby k sobě seděli. Věkově, stylem prostě a strašně důležitou práci dělají ti rešeršisti, aby to opravdu prošlo nějakým sítem. A jako lidi zajímaví v mailu nejsou zajímaví pak na gauči, že je to strašně o tom, že musíme my si je proklepnout přes telefon, třeba si s nimi fakt pohovořit, hodinu bavit, abychom zjistili, jestli ten člověk... A i pak je to riziko, že se to pak sesype v tom divadle.

A stane se někdy taková situace, máte náhradního hosta?

Jako náhradního hosta, také se to podle mne párkrát stalo, ale je to spíš výjimečné. Ti hosti, když většinou přijdou, mají smlouvu, tak chodí.

Kromě třetího hosta, který se na internetu může pozvat sám, máte nějakou databázi hostů?

Samozřejmě, že Simona, nevím, jak je to v současnosti, ale před těma pár lety měla v mailu sto, dvě stě lidí týdně, kteří se sami hlásili nebo někoho doporučovali a ona si do toho nikdy nenechala mluvit. A vždycky se snažila tohle dělat podle svého uvážení a spíš vlastně pracuje s těmi hosty ve stylu, aby v tu chvíli, v ten týden byli něčím aktuální, se snažili. Že klidně třeba si hosta podrží a nemá problém třeba pár dní předtím pozměnit za někoho, kdo je v tu chvíli něčím zajímavější a toho prvního si odloží třeba o měsíc.

Kolik dělů vzniká měsíčně, čtyři?

Furt každý týden točíme jeden díl.

Netočíte tedy do zásoby?

Ne, ne, ne. Neexistuje.

Je tam tedy ta aktuálnost?

Je to vždy v tu středu. Teď se to teda točí úterky, předtím čtvrtky a pátek se to vysílalo. Teď je to úterý, pak se to jde stříhat a druhý den se to vysílá.

Ohledně postupu tvorby jednoho díla už máme vybraného hosta, tedy hosty, a říkal jste, že po telefonu probíhá selekce toho, jestli se host bude, nebo nebude umět vyjadřovat. Jak dopředu, než začne natáčení v divadle, tam musí host být, co všechno musí absolvovat – maskérna apod. nebo co se s ním ještě probere? Vidí se předtím ještě s panem Krausem, řeknou si třeba témata, o kterých se bude mluvit?

Honza se s těmi hosty nechce vidět, aby nedošlo k tomu českému klasickému, jako na tohle se mě, prosím tě, neptej, tohle to ne. On si s nimi v podstatě jen podá ruce, kromě těch, se kterými se samozřejmě zná v téhle zemi. Ale ta většina je tak, že s ostatními, co se nezná, chce, aby to mělo čistý stůl, si podá ruce a řekne, že se těší na pořad. Aby se tam sešli víceméně poprvé.

Takže před tím jsou hosté na něco připravováni?

Ten rešeršista si s nimi týden předem zavolá, potom s nimi mluví asistentka režie ohledně nějaké produkce, smlouvy a těchto věcí. Do divadla chodí většinou hodinu, dvě před začátkem, kdy s nimi já jako režisér proberu, odkud přijdou, kdy si přesednou, která je jejich kamera, jak to bude celé probíhat, jak je to dlouhé a co tamto, vlastně to je všechno jako a Honza si s nimi jenom podává ruku.

Jedná se o uzavření smlouvy o dílo a ta je s hosty sepsaná dopředu?

Jako to si myslím, že jo. Popravdě úplně nevím, ale myslím, že jo.

Jak moc dopředu je nutné hosta prostudovat, kolik času tomu věnuje pan Kraus? Připravuje mu někdo svodku o hostech?

Tak ti rešeršisti vyrobí opravdu poměrně rozsáhlou rešerši třeba dvaceti stran, kterou on čte a baví ho, když se třeba ten jeho, co si o tom člověku myslí, názor naprosto neshoduje s tím rešeršistou. To on říká, že prostě je to moc dobrý, když je více pohledů na jednoho člověka, to ho inspiruje, ale musí ho bavit ta rešerše číst. Takže je to fakt o tom, co tam kdo napíše, jak toho člověka kdo vidí.

V některých dílech může mít divák pocit, že se pan Kraus na toho hosta moc nepřipravuje. Do jaké míry improvizuje, stává se to, že musí improvizovat?

To se nám samozřejmě stane. Na talk show příprava neexistuje. Talk show... Prostě první odpovědi končí veškerá příprava. Vy tam můžete těmi otázkami začít, ale on opravdu si v hlavě sesumíruje pár okruhů, když to tak řeknu, které by rád probral. No, a zároveň, když prostě to téma nic neřeší, tak z něj uteče a já vím ve střížně, že tahle část nevyšla, že je nutné v téhle špičce to vystříhnout a já makám. No a on zase pracuje s tím, že jinak funguje divadelní čas a jinak televizní, takže ono to, co v divadle unesete a vydrží v nějaké stopáži, tak v televizi dřív to přepnete, musíte myslet na pointy a spíš to jako zkracovat.

A z toho nezkráceného dílu, stane se, že nastane takzvaná minuta ticha?

To tam není.

To téma se stane vyčerpáné.

Jo, to se pak točí v nějakém kruhu.

A z vašeho pohledu dialogy se sportovci, s herci nebo politiky odvíjí se v některých aspektech shodně nebo to můžeme označit přímo i za záměr moderátora?

Jako Honza není úplně sportovec, je spíš pasivní fanoušek sportu, on nikdy nesportoval, má ke sportu zvláštní vztah. Neví, proč všichni chodí do posilky. Mně se to na tom projevuje, někdy líp a někdy hůř a má moře sportovců, co ho hodně sportovců má rádo právě proto, že se jich ptá na něco úplně jiného než na věci, na které se ptají sportovní redaktoři. Ale může se stát, že ten rozhovor je pak složitější zase právě proto, že se v té problematice vůbec neorientuje, v tom sportu, že jo, takže je to, jak kdy. Je to, jak to vyjde. Je to stejné jako... Celé o improvizaci té talk show. Buď si sednou, nebo ne.

Vy jste to nevypozoroval, že by například s herci vedl rozhovory obdobně?

Stejné principy.

Ano, stejné principy...

Ne, tak samozřejmě dělám to deset let, tak vidím to, ale svým způsobem, říkám, každý je originál, tak nepřijde mi to, že to tak řeší divák u televize.

Neřeší...

Já si myslím, že to vím já. Dělal jsem kromě Krause, já nevím, i Nikdo není dokonalý s panem Krampolem a on teoreticky každou neděli v tom pořadu říkal stejný fůr a lidi se stejně budou smát, protože si nepamatují ani týden od týdne. Že jsou prostě fakt konzumenti té televize. To, že to takhle vlastně pitváte vy, tak ano, ale myslím, že to divák, myslím, že nepitvá takhle. Jako že by říkal, je to furt stejné.

Ano, takže z vašeho pohled, režiséra není nutnost tohle podchytit?

Já si myslím, že ti lidi to takhle nemají. Oni to mají - baví, nebaví.

Neuvědomí si to podprahově...

Já si myslím, že princip tohoto pořadu, proč na něj koukáte, je ten, že vy toho hosta máte v nějaké své osobní škatulce, má nějaký mediální obraz a vy vlastně na to

koukáte proto, jestli ten Kraus potvrdí ten váš mediální obraz, nebo ho úplně vyvrátí, takže to je ... Proto je to pro ně rajcovní na to koukat. Na tenhle model. Když budu chtít koukat Na plovárnu u Marka Ebena, tak se chci dozvědět něco zajímavého o hostovi a chci se něco dozvědět něco o hostovi zajímavém, že je to úplně jiný princip.

Ale u Krause si potvrzuju...

U Krause zkusím, jestli je to tak, jak si myslím, anebo vůbec. Anebo jestli ho dostal někam, kde ho nečekal nikdo.

Při sledování Show Jana Krause sdílí diváci paralely se svým životem? Že je to jeden z prvků, proč se na to ti lidé koukají.

No, já si myslím, že Češi obecně se hlavně bojí říci svůj názor, jsou hrozně plachý. Problém českého hosta vůbec, který do takovéhle talk show přijde, je obecně, že sedí a nemluví. V Americe, když přijde někdo do takové talk show, bere to jako svou sebe prezentaci, že on využije těch dvacet minut maximálně k tomu, aby se sebe prezentoval. V Čechách jsem vykulený, neprodám se, bojím se, ale jdu tam, protože je to prestiž. Což je samozřejmě škoda, proto já říkám, má to někdy Honza v tomhle opravdu to má těžké. Samozřejmě jako jednodušší to má Šíp, který si to s těmi hosty připraví, je to vtipný, ale jinak k Honzovi, mně je osobně odjakživa bližší Krausův styl z voleje. Ale je tam větší šance na vyčerpání, opakování, než když si to připraví.

Prostor mají všichni tři hosté stejný?

Já jsem zastáncem toho, že by neměl být. To je slabé místo momentálně. A to vám říkám teď spíše soukromě. Že je to jeden z důvodů s kreativní producentkou, šest let mi do toho nikdo nemluvil. Jak jsem ten výsledný sestřih, jak byl. Jestli bylo z prvního hosta dvacet pět minut, z druhého deset a z třetího tři minuty. To jsem měl já totální volnost, stříhat podle sebe. Teďka se hodně tlačí na to, aby byl ten výsledný sestřih, aby byli všichni stejně.

V divadle dostanou všichni stejně velký prostor?

V divadle dostanou všichni v podstatě stejný. V divadle mají všichni okolo dvaceti, pětadvaceti minut a v televizi by měli mít všichni kolem 13-15 minut.

Ale je to individuální?

Jako já říkám, tohle je náš kámen úrazu, protože já to mám, že si myslím, že by ten první host měl dostat podstatně největší prostor, protože by to měla být největší hvězda. A ano, může se stát, že třetí host je taková pecka, že může být jako největší, ale nemělo by to být takhle jako dogma, a bohužel na tom jsme se... Jako to je jeden z důvodů, proč jsme se jako, myslím, nepotkali, ale tohle je pro mě bolestný, ale co se týče divadla, tam je to furt stejné deset let. Ten Honza opravdu dvacet pětadvacet minut maximálně.

Kdo přišel s nápadem, aby se lidi přes internet přihlásili a mohli se stát hostem pořadu Show Jana Krause?

Tak to popravdě nevím. To byl, nevím, jestli to byl nápad Simony nebo Honzy nápad, ale říkám, nevím proč, protože spíš tím přechodem na komerční televizi, aby proběhla nějaká interakce. Protože hostů je dost furt, kteří by tam chtěli být. Přestože se nás všichni od druhého roku ptají, kdy nám dojdou hosté, od druhého roku se ptají, zda to Honzu baví, a když jsme dostali jako TýTý a všechny ty ceny první dva roky. Tak se vás furt ptají, je to nějaký typický... Jako se to opakuje. A to jsou zase ti Češi, to je hrozný tady. Tady my si neumíme užívat ten úspěch. My jako tady jako kdy to skončí – jako strašně rychle se nasýtíme, chceme něco jiného, nevíme sice co, ale chceme něco jiného. Jako že ta negace v nás... Jako já tím jako třeba trpím, protože říkám, nebude nic nového, tady je... Já obecně zábavné pořady si myslím, že je v Čechách strašně těžké dělat zábavné pořady. Protože tady se nedá přenést, tady vždy bude a já je mám sám rád, ale nikdo už nežije Holzmann, Šimek a Grossmann, prostě nebude lepší nebo Cimrmani... A je to až trochu nefér, že těm současným komikům, kteří se snaží něco dělat, a nemají šanci.

Myslíte si, že jim není dán prostor tou samotnou televizí?

Jako není dán ten prostor. Zatím jsou spíše na internetu tihle lidé.

Okruhy otázek, které jsou hostům kladeny, znají je hosté předem?

Ne, ti vůbec netuší.

Ohledně improvizace pana Krause, řekli jsme, že je to individuální, záleží, jak to moderátora samotného baví. Nebo stalo se někdy, že hosté už při samotném natáčení v divadle odmítli nějaké téma k diskusi? Že vyloženě řekli, o tom se bavit nebudu.

Nestalo, protože Honza by tam byl s nimi byl ochoten být do rána, než mu odpovědí. Stane se někdy, že se kousne rozhovor na téma nějaké, které on řekne – řekněte, jestli je to černé nebo bílé a oni mu řeknou, že to neumíme říct. A on je schopen to vysedět.

Smlouva s hostem je sepsána tak, že se host nemůže v průběhu rozhovoru sebrat a odejít?

To si myslím, že může vždycky.

Takže se host může sebrat a odejít, když mu bude některé téma nepříjemné...

Tak to se může stát.

Ale vyloženě nikdo vyloženě neodešel, zůstali všichni do konce.

Nikdy.

A co se týče řekněme rezervních hostů, máte v zákulisí někoho pro případ, že by nějaký host nedorazil?

Takhle ne, ale dvakrát třikrát bylo, že jsme někoho rychle volali, ale jako že bychom tam měli schovaného někoho čtvrtého, to ne...

Který host z pohledu tvůrců bývá nejzajímavější? Typy hostů, kteří vyloženě nezklamou...

Typ hostů... Honza strašně má vyloženě rád ty třetí hosty.

Ano?

Protože tam je strašná svoboda, můžete si k němu dovolit víc, protože je neznámý a za druhé vás překvapí. Lidi ze showbyznysu, kteří jsou ve všech televizích furt dokola, vás vlastně nemůžou překvapit. Jejich životopis znáte a zároveň i tím, že se s nimi znáte, nemůžete je urazit nebo to... A je to čím dál tím složitější. A jako myslím si, že Honzu bavili odjakživa nejvíc ti třetí hosti.

Myslíte, že to bere pan Kraus i z toho pohledu, že díky tomuto pořadu by se mohli takzvaní třetí hosté posunout někam dál?

Jako pro ty lidi je to obrovská reklama.

Řekne si pan Kraus třeba, ten je mi sympatický, tomu chci pomoci...

Ano, to se stalo mockrát. I když sociálně moc nevypadá, on to sociální cítění má. Jako před tou Show Jana Krause jsme dělali pořad Ze života zvířat, kdy on na veterině byl jako moderátor a všichni říkali, jak to může Kraus s tou jeho vizáží, se může takhle dojímat nad pejskem. Ale nebyla to úplně pravda, to je to, že v Čechách existují škatulky, kam si člověka zařadí, že je ironický, že je to. Ale on měl i jiné polohy a jako fungovalo to, ale samozřejmě, že čím je člověk starší, tak to má jako jinak a čím je člověk, že to dělá deset let, tak přece jenom ty rozhovory si myslím, že třeba už je vede malinko jinak, než je vedl na začátku.

Myslíte si, že dával pan Kraus na začátku v pořadu, Uvolněte se, prosím, hostům větší prostor pro sebe?

Říkám, pro mě je to hrozně těžké hodnotit, když sedm let jsem viděl každý díl několikrát. Tím, že jsme tam teďka tři, tak tu kontinuitu nemám. A jako lidi mi volají, doufám, že jsi tenhle díl nedělal ty. Logicky, tři režiséři to jsou tři různé způsoby pořadu, i když je to obrazově stejný. A k tomu se mi strašně těžce vyjadřuje. Protože jsme na něčem byli domluvení a fungovalo to a já vlastně dodneška nevím, proč se tohle stalo. Nevím, nikdo mi nevysvětlil, co jsem dělal špatně, je to strašně divná situace, kterou bych tam nerad zmiňoval. Ta není podstatná. Jak říkám, to vám říkám jen pro vysvětlení a tohle je pro mě jakoby další vlastně tenhle ten mail, co jste mi ukazovala – lidské zklamání. Lidsky, protože já jsem za něj fakt kopal, kopám, měl jsem pocit, že jsem nejužší součástí toho týmu a mockrát jsem slyšel téma – já jsem jenom koncový hráč, ale prostě já bych nikdy neopustil tenhle tým. Zpočátku za mě strašně kopal, abych tohle vůbec dělal, když jsme začínali tenhle pořad dělat, nabízeli mu renomované režiséry, nabízeli mu Hřebejky, Svěráka... Ale on říkal proč, já jsem dělal s Vojtou tady něco na Primě, pořad, a myslel si, že je to bezvadný člověk. Takže měl jsem od něj obrovskou důvěru a vůbec nevím, co se stalo, spolu máme vztah normální dál, ale mě to strašně překvapilo před třemi lety, že jsem se to – ani mi to neuměl říci on. Jsem se to dozvěděl od produkce. Mě tam najednou, že tam od září bude ještě někdo, že nemám

chodit každý čtvrtek. Takže to jsou takové věci, které do toho fakt nepatří, ale proto se o tom těžce mluví a tohle pro mě je jenom jako další čárka zklamání, že si myslím, že není důvod taková reakce na to. Učím ve škole už dva roky talk show, točíme už roky talk show a jako slyším různé věci, jako.

Změníme téma. Kdy přišel první zahraniční host?

První zahraniční host. Zahraniční host, my jsme spíš... Napřed jsme začali asi už druhý třetí rok, když jsme začali být úspěšní, tak jsme začali jezdit na Slovensko, byla šance to dělat pro slovenskou televizi. Rok jsme tam jezdili jednou za měsíc dělat Bez obav, prosím. A to byla úžasná zkušenost, protože jsme mohli zjistit, že Češi a Slováci jsou úplně jiný národ. Všechno, tam se nemůžete pustit do nacionalismu, do katolického humoru, máte tam strašně omezené možnosti. Ti lidé se daleko méně smějí a daleko více tleskají. Slováci jsou takoví jako...

Uměření...

Uměření bezvěrci, takoví. A Češi jsou takoví, co mají ten černý humor hodně v sobě. Takže to byla zajímavá zkušenost, ale když jsme byli poprvé v zahraničí a asi možná Wintona. Víím, že jsme točili Nicholase Wintona v Londýně a na to, když je samozřejmě taková šance se naskytne, když se naskytne, tak jsme neváhali. No, protože to myslím, že pro diváky je to trochu jako okradené v divadle v tom, že koukáte na plazmě na rozhovor, že to není úplně šťastná věc do té talk show. Ale zároveň jsou hvězdy, u kterých jsme věděli, že tam nedostaneme, Havla. Jednou jsme za ním jeli do prezidentské kanceláře, protože Havel furt odmítal, odmítal. Vymlouval se na všechno možný, že má nějaké... Prostě virózu, že nemůže mezi lidmi, tak jsme jednoho dne vzali gauč a přivezli ho za ním do kanceláře. A první zahraniční host, koho bych řekl, byl fakt asi Winton, možná.

A ten nápad se zahraničním hostem – bylo to vyloženě spontánní, že se naskytla příležitost, nebo nebylo to plánované, aby došlo k oživení pořadu?

Ne, to ne. To spíš jsme říkali, když už člověk má možnost udělat hvězdu, tak ať ji udělá.

Ohledně natáčení talk show třeba v Miláně? Byla to plánovaná změna při přechodu na Primu? Jak na to přišlo?

Tam jsme, jako na té komerční televizi, jako je to spíš otázka producenta, což je pan Biermann, který má pocit, že je to pro ten pořad oživení. A jsou tam krajani, je tam nějaká naše krajanská komunita, tak se to vyplatí. Do toho nevidím, jak to vzniklo, ale myslím si, že je důvod rozšířit spíš obzor.

Řešíte sledovanost pořadu? Jak dříve na České televizi, tak na Primě, kteří hosté se těší menší a kteří větší sledovanosti?

U hostů určitě ne.

Pořad jako celek – konkrétní sledovanost?

Na té České televizi jsme byli součástí prostě toho pátku, kde to měli jako vystavěný několik let, že měli prostě seriál, 13. komnatu a ukázalo se, že když jsme vlastně odtamtud odešli a přišel na to samé místo pan Šíp, tak vlastně jen sebral ty naše čísla. Vlastně těm lidem je úplně jedno ve finále, jestli tam byl Kraus nebo Šíp. A jenom se to projevilo v tom, že to chvíli trvalo, než našli toho Krause ti srdcaři. Ale tamti řekli, tak je tam ten nový, no. Což je zvláštní v těch Čechách. My jsme vždy měli pocit, že ty talk show jsou tak odlišné a ukázalo se, že ne. Ten prostě Šíp utrpěl právě tím, že ho furt šoupali někam po schématu, že byl jednou v úterý, jednou ve středu, jednou v osm, jednou v devět. My jsme měli obrovskou kliku, že my jsme byli prostě v pátek v půl desátý po dobu těch šesti let. Takže když jsme přešli na tu Primu, tak tam jsme hodně trpěli, že ta komerční televize díky těm reklamám jako nabobtnává, tak jako vlastně nevysíláte v těch časech, co jsou napsány, a klidně to jde o deset, patnáct minut později. No, a pravda je, že pro ty televize jako je to zvláštní. Venku to tak není, že jo, ta cílovka tohoto pořadu je omezenější. Ale tady, abyste měla tu sledovanost, tak musíte vidět i tu horší inteligenční skupinu. No, a pro tu po desáté už je pozdě. Takže jako tam bylo potřeba, aby to začínalo v těch dvacet jedna třicet, což je tady pro to ideální, a to se nám na té Primě moc často nepodařilo. Přestože jsme měli ve smlouvě, že máme začínat mezi čtvrt a tři čtvrtě na deset až do půl jedenáctý, často se začínalo i dost po té desátý a třeba i dvacet dva dvacet, což je v Čechách v pátek pozdě.

Takže myslíte, že část úspěchu talk show v Čechách je dána tím, v jaký čas se vysílá?

Myslím, že je to strašně důležitý, jak říkám. Amerika. Je to strašně jednoduchý. Amerika těch chytrých má tři miliony a Čechy jich mají tři sta tisíc. A to je ten rozdíl, takže to je, jako vždycky říkám, i u filmů Woodyho Allena. Proč se nemůžu, jako kdybych chtěl v Česku stát se režisérem jako Woody Allen, protože nemám tolik těch lidí, kteří na mě půjdou, na moje filmy. Já to miluju, chodím na to pokaždé jako do mekáče, i když se to úplně ne vždy povede. Jako jdu na ten konkrétní styl. Ale neužíví to. Ale v Americe on si může troufnout si tam prostě zvat hvězdy, co mu budou hrát skoro zadarmo a je to prestiž. Ale já si myslím, že v Čechách to nejde vybudovat tady tenhle model.

A co internetová sledovanost?

Ta je velikánská. To se Honzovi povedlo jako moc dobře, že vlastně rozjel ten YouTube kanál, což udělal vlastně skoro současně s tím přechodem na tu Primu. To budou taky tři, čtyři roky. Tak tam jako ty čísla a tohle, protože pravda je, že je zajímavý, že nám se strašně změnila sledovanost jako cílovka, že když jsme přišli na tu Primu, že jsme výrazně omladili jako publikum. Což je zvláštní.

To ale možná udává ten kanál, na kterém se vysílalo předtím, podvědomě Českou televizi řadím pro staršího diváka...

Tam je třeba zásadní v té sledovanosti to máte 15–54 a 15+. Tam je strašlivý rozdíl mezi Krausem a Šípem. O co má starší tu skupinu ten Šíp.

Proč někteří hosté byli osloveni vícekrát?

Protože jsme měli pocit, že se po několika letech něco výjimečného stalo s nimi. Že se nějak posunuli v životě, a že je dobré pustit archiv, co říkali před třemi čtyřmi lety a změnili se vizuálně, ale i názorově. Já si myslím, že tady je to strašně těžké, že tady ty lidi... Přesně to jsme u těch škatulek. Mám ho ve škatulce, ale najednou bude říkat něco jiného, tak se můžeme zbláznit jako Češi. A nás to právě jako provokovalo k tomu ukázat, tak tento má teďka takhle. To jako pro tu slzu samozřejmě je jedna věc, že těch lidí je opravdu těžký tady, kde je hledat, že první druhý hosté, ale spíš si myslím, že to byl okamžik, kdy jsme měli pocit, že to může znovu zafungovat, anebo samozřejmě je

to spojené s nějakým novým filmem nebo s něčím, že je ten člověk v lafu v tu chvíli, jako proč ho nevzít podruhé, potřetí.

Sledujete konkurenční talk show? Které pořady byste v České republice za talk show označil?

Já si myslím, že v podstatě jen Krause a Šípa. Pro mě, no, jako to všechno ostatní jako je talk show. Tady je asi patnáct pořadů, které se vydávají za talk show.

Třeba takové Banánové rybičky, co se dříve vysílaly?

Prostě to podle mě není talk show, podle mě, protože vím, jak se to točilo a že prostě se to sestříhalo. Ze dvou ze tří hodin se udělalo dvacet minut a v nějakém poměru se ustříhala Halina a hosti a byly tam ty pointy tak trochu. To je zase trochu soukromá věc, to je hodně už jako... Víím, že je prostě to jako tohle úplně nejférovější a vlastně i ten Šíp, jako i když to má připravené, tak si furt myslím, že je tam míra nějaké té improvizace. Ta tam musí být.

A tu připravenost myslíte, že ti hosté vědí témata nebo ten okruh otázek?

Já si myslím, že u toho Šípa jo.

Tím je to přátelštější? Hosté ví, do čeho jdou...

Ano.

A nevíte, jak je to u pana Šípa se zkracováním z divadla na obrazovku?

Jako vím, kolik u toho Karla točí. Ale předpokládám, že to asi bude tak stejný.

Ta hodina?

Tak hodina, hodina a čtvrt.

Kdy si myslíte, že se Jan Kraus stal tváří pořadu?

Tak od začátku devadesát procent pořadu bylo on.

Tak to byl rychlý start...

Jako bylo to, ale jak říkám, hledal se ten formát a ten se hledal pro něj několik let, jsme dělali různé typy talk show, dělal se takový další pořad na Primě, kde jsme zvali politiky do takové jako pseudokanceláře, kde on jim jakoby vlastně... Tam se

hodila ještě více ta arogance, že vlastně vyplňovali nějaké dotazníky a kvízy a takovéhle věci. Tak to byl první pořad, který jsme vlastně dělali spolu. No, pak jsme dělali Taxi, prosím, to jsme vozili lidi převlečené, to jste asi někdy viděla. Pak jsme, pak dělal Přesčas na České televizi, takový jako vlastně rozhovory sedmnáctiminutový po Televizních novinách. To chodilo v podvečer, se střídalo pět moderátorů a on měl jeden den vždycky v týdnu, jako dělal vlastně rozhovory různý, a on když se právě skončilo to Další, prosím, tak jsme ještě zkoušeli takový pořad, kde kromě té talk show těch třech hostů ještě byly dvě repky, kde on jako hrál. A to jsme zjistili, že vlastně nefunguje, že ti lidi ho chtějí vidět za tím stolem s těmi hosty, že vlastně ty repky jsou zdržovačka. A že i by neměl být jako alter ego v roli herce a pak sám za sebe, že je to míchání žánrů, tak jsme to vlastně opustili a vlastně jsme vletěli do Uvolněte se, prosím, už fakt jako velmi poučený, co chceme, aby dělal.

Vidíte na české scéně někoho typově podobného, kdo by něco takového chtěl také dělat?

Vidím to jako fakt hrozně těžké, protože on splňuje několik věcí dohromady, které málokdo má. Přírozenou inteligenci, sečtělost, když to řeknu, herecké zkušenosti. Že ono se to nezdá, ale on strašně si umí pomoci jako mimikou, prostě hereckou věcí. V televizi máte moderátory, buď jsou to herci, kteří hrají moderátory, což je dost časté. A zase je to chyba těch televizí. Ty televize mají pocit, že každý herec musí být moderátor, to jsou tak strašné disciplíny. Herec jde schovaný v roli na ples, ale tady je herec. A tam vám nepomůže nic se naučit na talk show. A Honza říká, nejhorší na talk show je projít těmi dveřmi na začátku mezi ty lidi. Vy jdete do arény a tam vám už nic nepomůže a vy nevíte, co bude za minutu. U hry víte, že přijde Pepa zleva a řekne tuto větu. Čekáte na šlágurty a je to daný. Je to vysilující návyk mezi námi, ale tady je to úplný masakr. A jako proto to taky většina lidí nedává, takže on má, říkám, smysl pro humor, i když někdy hodně ironický, má herecké schopnosti, umí výborně pracovat a zkušenosti z divadla, které se dají vlastně využít v tom televizním pořadu, nevím, pauzy, mezery. A stává se zajímavá věc, že host něco řekne a neděje se nic a zopakuje tu samou větu Honza a je to potlesk a řev.

Osobně jsem vypožorovala, říkejme tomu „Krausův bláznivý smích“. V Uvolněte se, prosím se téměř nevyskytoval, ale poslední dobou snad v každém díle Show Jana Krause minimálně jednou. Jedná se o nový prvek, úmyslně začleněný?

Já si myslím, že z nejistoty. Ale to si říkáme soukromou věc. Já to vidím jako vývoj...

Jestli se něčím neinspiroval?

To si nemyslím. Ne, ne, ne. Tady máte pocit, že tu zábavu, ale říkám vám na druhou stranu na jeho obranu, já to vidím sám, protože dělám daleko více zábavných pořadů než jenom s ním. Je čím dál tím těžší lidi zabavit a opravdu většina z nás sedne k té televizi a udělá cvak cvak – bavte mě. Bavte mě, ale ono to nejde, to není nikde na světě, protože ty lidi... Když ty lidi, když na něco chtějí jít, tak si na to koupí lístky a jdou, chtějí se bavit. To je móda jako Český lev. Honzu několik let přemlouvali, aby moderoval Iva. Říkal, dokud tam nebudou chodit normální lidi na lístky. Já to dělat nebudu. Pro tyhle lidi, kteří se tam jdou jako proludit, pro ty to nejde dělat. Pro ty nepomůže nic.

Chyběla by mu tam zpětná reakce od diváků?

Jako vlastně je to, jako když hrajete pro prázdný sál v podstatě. Oni tam sice sedí, ale jsou gumoví. Je to holt špatný kompars. Ten kompars můžete zastavit a říci buď se budete smát, nebo vás vyhodím a přijdou jiní. Jo, jsou jako špatný kompars, vy jste si je nevybrala, ale koukáte do prázdných a vlastně závistivých ksichtů. A takže vlastně já říkám, a to je vůbec problém dneska, jako co chci dělat, se mě ptají lidi osobně. Že bych chtěl dělat celovečera jako režisér. Já říkám v téhle zemi fakt ne, protože já vlastně nevím, jestli chci toho Českého Iva mít nebo ho nemít, protože ten výsledek je stejný. Ale bohužel jako ta zem je strašně... Mně to vadí jako ten negativismus. A pro někoho, kdo dělá zábavu... A říkám, dělám zábavu nejrůznější, tím, že jsem dělal pro Novu, tak znáte Rudu z Ostravy. Určitě na něj máte svůj názor, moře lidí s ním pohrdá, v pořádku, ale ten negativismus, který čtete v těch recenzích, to nejde. Já kdybych viděl, že to chci takhle popsat, tak nemůžu, protože to nemám rád, ale aby někdo napsal a v té recenzi... Mimochodem, ale já toho Rudu ale opravdu nemusím. Tak to mi přijde úplně bláznivý. Ale kdyby to platilo na Rudu z Ostravy, tak to je ještě pochopitelné. Ale já třeba miluju Formana, protože asi z těch mých stránek jste viděla, že se známe od začátku od devadesátého roku, tak se známe dvacet pět let,

a já když jsem viděl Goyovy přízraky, přečetl jsem si fakt několik zdrcujících recenzí v Čechách, tak si říkám, si snad dělají srandu, jako to je prostě výborný výtvar od něj. Oni s tím mají problém – mohou mít, ale já říkám, recenze má být jako napsaná stylem. Co tomu chybí k tomu, aby to bylo super. Ale ne, že se tam jako s odpuštěním pobleju. Jako. Jako a dávám najevo, že mě od začátku sralo na to koukat. Jako to mě strašně v Čechách vadí. Já jsem navíc sportovně založený člověk. Ještě s Krausem máme toto úplně odlišné, že já prostě jsem sportovně založený, že já vlastně trpím, že to není změřitelné, tahle branže. Někdo řekne, líbí-nelíbí, a není argument, není. Líbí-nelíbí, no.

Ale i negativní reakce je reakce a ta potom tedy v mediálním prostředí to rozproudí dál, že se vůbec o něčem diskutuje...

On vždycky, on mě bavit, že vyvolával reakci. Jakoukoliv.

Jakoukoliv...

Jakoukoliv a to mě na tom, proto jsem si ho strašně vážil, imponovalo mi to. Ale, zase soukromě fakt, prostě ty první roky to bylo - padni, komu padni, a to mě bavilo. Dneska já zatím vím, co za tím vším je a proč to v té televizi leze tak, jak to leze a mrzí mě to. Ale nechci být potrefená husa, protože to je můj soukromý názor, že prostě mrzí mě to. Rád bych udělal jinou talk show, ale jak jste se mě ptala, jestli tady ten člověk je, ale já ho fakt neznám. Jako Libor Bouček, dělám s ním fotbalový pořad, je strašně talentovaný, možná doroste, ale je mu třicet čtyři, to je málo na talk show. Já si myslím, že na talk show vám musí být ...

Vidíte spíš někoho vyspělejšího...

Abyste měla úctu, no já si myslím, že aspoň těch čtyřicet. To je to samý jako se zpravodajstvím. Já si prostě nemyslím, že mají moderovat zpravodajství mladé blondýny, mladý lidi. Ne, to není nic proti ničemu, ale jako já jim musím věřit, že vědí, o čem mluví.

To určitě máte pravdu...

To vidíte jenom v Čechách tohle to – Borhyový, černochoy, prostě to je... Chraň Bůh, ale všechny ty lidi člověk zná, jako naučí se s tím. Dělán tady zprávy na Primě, dělám VIP zprávy, dělám s Romanem Šebrlem, můžeme si na to říci moře názorů, proč to tak je, nebo není, ale špatně to je.

Ale čeští lidé na to koukají...

Furt dokola, to je s celým bulvárem. Si furt říkáme, proč tohle se děje. Já říkám, jako vlastně já ke Krausovi budu mít k němu doživotní úctu. Nemůžu minout to, že ten pořad je víc než pořad, ten pořad se stal značkou, kterou budou všichni lidi znát za třicet let. A prostě já jsem šťastný a otevírá mi to dodneška všude dveře. Jako všude. Jako to jako, i když to dopadlo takhle, jak to dopadlo, tak jako furt k němu mám úctu, ale vážil jsem si ho víc jako člověka.

Myslíte, že se Show Jana Krause nachyluje ke konci tím, jak jste říkal, že na rozkvětu by to mělo skončit...

No, ale to vidíte tady, ta setrvačnost je, a on tu nikdo lepší není, takže já si myslím, že je to strašně i těžký to vybudovat.

Takže si myslíte, že tu udržitelnost ten pořad má.

Já si myslím, že ještě furt má, že najít toho člověka, který by splňoval, jak jsem říkal několik, několik měřítek...

Myslíte si, že je ve svém pořadu Jan Kraus nahraditelný, kdyby se někdo naučil způsob, jak pořad vede, chování apod.?

Že to není on, souhlasím. On může mít připravené tohleto, ale říkám, to je otázka. Taky mě to baví. Když přepnu Na plovárnu, vím, do čeho jdu: Na plovárnu, že jdu na vlídný rozhovor. To je jako, jako, dozvím se o té osobě víc. Tady je to víc na krev a tady improvizace je hodně velká. Tam vždy hrozí jako, že vás to zavede do rohu. To je duškovina, jestli jste viděla někdy Jardu Duška improvizace. Já jsem viděl těch představení prostě x. Polovina byla výborná, čtvrtina byla průměrná, ale zažil jsem několikrát, že lidi odcházeli uprostřed z představení. Ale jako odcházeli, odešlo deset dvacet lidí, protože se dostali do rohu, ze kterého nebylo ven, to je improvizací. Jako je to obrovský boj a mám k tomu úctu. Navíc já jsem ještě vystudovaný ekonom, jsem inženýr ekonomie, který jenom vždycky miloval tuhleto branži a začal jsem dělat v České televizi hlavně hned po škole, takže já furt na to i koukám trochu tak jako nějak jinak – neumělecky. Jako jo, snažím se nad tím nějak komunikovat, protože vím, jací herci jsou dušičky, jak se na ně musí, potichu, pomalu, a kdy jim říci nějakou negativní kritiku, a kdy ne a jak je vůbec posunout, protože není to lehký. Já bych to nechtěl dělat.

Došlo ke zmapování publika pořad, nějakou studií, zaměřením, jestli byl třeba propad ve sledovanosti v nějakém období?

To nikdy nebyl, propad sledovanosti nebyl, ta sledovanost se jenom změnila, změnou televize. Samozřejmě, že na té české byl milion pravidelný a někdy milion dvě stě, někdy milion tři sta. Tady na té Primě je to vlastně na půlce. Tady, když je to nad půl milionu, tak zaplat' pánbůh za to. Na Primu dobrý a pod půl milionu se stane, ale stává se to výjimečně. Jo, ale říkám, v těch komerčních je problém ten plovoucí ten čas, a že oni vlastně, přestože jsme tam čtyři roky, tak nemá svým způsobem ta Prima... Nenašla pro nás zkusit formát – teďka zkusili tu středu... Já třeba prostě jsem přesvědčený kus diváka, který, když je to ve středu, tak to skoro nevidím, ale já to zapomenu po těch deseti letech.

To se snadno zapomene, je to středa, půlka týdne, lidé jdou druhý den do práce...

Ten pátek asi byl správně. Na druhou stranu, jsme nechytli ty mladé, kteří samozřejmě radši chtějí pařit. Rozumím tomu. A věděli hlavně, že to v sobotu ráno mají na netu, že jo, že si to v pohodě pustí.

Na jakou cílovou skupinu pořad míří?

Já si myslím, že v té české... Nevím. Honza měl pocit, že v tom umíráme zaživa. Že ta cílovka byla starší, že to jako to, že nás to i vlastně svým způsobem demotivovalo. Honza měl pocit, že je to správně, že jdeme do boje.

Takže tím přišel i Facebook, YouTube kanál...

Jo, on tomu odjakživa strašně jako do technologií moderních a všechno byl fanda velký, tak jsme se vždycky hecovali, kdo bude mít první iPhone a kdo bude mít tohle a tamto. V tom mě strašně ovlivnil v dobrým, a takže on dodneška on ten YouTube opravdu sleduje, podle mě se denně podívá, kolik na YouTube přibylo lidí třeba, a protože ho to fakt zajímá a řeší to jako by tyhle výstupy spíš, ale jako nemyslím si, že řeší v televizi, jestli tenhle první host měl tolik a ten druhý tolik. Jestli spadla ta křivka, to tak neřeší. Spíš jako vidíme, vidíte, když zná už ty hosty, kteří dobře pracují s těmi sociálními sítěmi. Řeknu Rytmus, to tam dáte a máte jistotu půl milionu okamžitě. Protože si to nasdílejí a stačí, že oni to dají na ten svůj profil.

A mají svoje fanoušky...

A máme je my taky zároveň. Takže s tímhle se pracuje a ten Honza s tím pracuje vlastně dobře a myslím si, že je i připravený na to, kdyby časem...

Byla internetová televize...

Myslím si to. Ale zároveň vidím, že Češi na to, že by někde za něco platili... Nedokážu si to představit, jak by to vypadalo, že byste měla... Nevím tu cenu, jestli za dvacku nebo za kolik bych byl ochotný si koupit večer Show Jana Krause v pátek. Že to lidi nasdílí a všichni si to stáhnou na uložit a je to rozšířené. To je ten problém. Jo, jako Barrantov televize udělala, že má placený archiv sedmdesát korun, nevím, jestli za týden nebo za měsíc, nevím. Je to směšná částka, ale nikdo na to nebude koukat. My vlastně nevíme, že krademe, to je problém. iTunes všechno, ale je to věkem. Fakt, že já jsem ještě před deseti patnácti lety vypaloval všechny DVD. Dneska mám ten pocit, že to, co chci, si mám koupit, anebo ho nechci. Jo, je to, ale to si člověk musí srovnat sám v sobě. Byla doba, kdy jsem chtěl mít všechny filmy vypálené. Mám doma dva tisíce filmů. Ono to stejně z těch placek zmizí časem a dnes si to už selektujete. Ale chápu, že ty mladý, že je to všechno o penězích a o všem, že jsem to taky dělal. Dneska na to koukám jakoby jinak. To byl ten Honza a já si myslím, že je s tím nejdál. Myslím, že je nejvíce připravený na přechod na internet. Třeba oproti jiným pořadům. Tak jako i tím, že prosazoval to, aby se dalo pustit nejen celé, ale i po částech a to je klíčové.

Ale i po těch částech to je zajímavé...

To si dnes málokdy pustíte všechny hosty. I to se třeba změnilo, já jsem měl pocit, že na to před pár lety koukalo více kvůli Krausovi, teď mám pocit, že se na to dívají víc kvůli hostům. Nevím, ale to je můj osobní pocit.

Jakmile je to na internetu, je to jednodušší. To máte pravdu, protože teď, jak to vidím, kliknu na hosta, tak buď ho neznám a nezajímá mne, nebo znám, tak rovnou na něj kliknu, třeba teď na Banka. Vůbec bych na ten díl celý jinak nekoukala...

To je zase pak soukromá věc. Mě to strašně mrzelo, že se tam tohle stalo a já kdybych tam byl, tak bych minimálně bojoval za to, že prostě si myslím, že Honza neměl tu informaci, že Bank už na letišti řekl, že to nechce dlouho vidět to video. Já si myslím, že tu informaci neměl a jestli jste četla všechny ty adekvátní reakce i ten Honza, jak se pak pustil do těch novinářů a to, tak to je přesně tohle.

Hmmm...

Já na tom nechápu, mně je z toho strašně smutno. Protože říkám, já bych byl ten, který by tam jako režisér, zrovna na toho Banka jsem tam nebyl, tak bych šel za tím Honzou a řekl bych, prosím tě, Honzo, on fakt několikrát říkal, že neví a že to nechce to vidět, že se podle toho bude rozhodovat, jestli bude pokračovat v kariéře. Věř mi, že jako sportovcům rozumím, že je to jako pro něj jako klíčová věc, takže pojďme se ho zeptat, jestli to můžeme pustit. Když řekne, že jo, tak jasně. A asi by nám na devadesát devět procent řekl, že jo, ale mně vadilo, jak jsem z něj viděl, že to nevěděl. Na něm to bylo vidět, že to nevěděl a seděl tam zkroušeně a říkal si, tak jsem jako kokot naletěl. To je můj soukromý názor. To je můj pocit. A Bank je obrovská ikona sportovní a myslím si, že si strašně mezi lidmi a sportovci ublížil.

To určitě to srovnání. Pouštěla jsem si celý ten díl, když tam byl pan Bank poprvé, tak to bylo super, z toho člověka něco vyzářovalo. Tehdy se musel lidem líbit. A pan Kraus velmi dobře reagoval.

Už jenom to, že už podruhé to na tom postavil. Ten první rozhovor před dvěma lety ten byl postaven na tom, že má furt zranění, ale s nadhledem. S nadsázkou. Jasně. A druhá věc je, že musel počítat Bank, že když jsem šel teďko, že tam šel kvůli tomu. Ale pak je ta míra té, která je pro mě přes čáry a mrzí mě, že se pak pustí, že jsou všichni zesláblí. A to mě se úplně jako úplně se mi všechno svírá, protože říkám, ty jo, o čem mluvíš.

Jestli to má člověk zapotřebí...

A zase inteligentní Bank. Jeho vyjádření mě pobavilo nejvíc. Který řekl, že mu to vůbec nevadí, že mu jen vadilo, že ten rozhovor byl nuda. Takže to je takhle. Jako jo, tak on si tam něco pustil a já jsem spíš čekal, že bude větší zábava. To je kritika pro mě, sportovní. Jako já ti to vrátím takhle. Ale myslím si, že on už tam nikdy nepřijde. Že řekne, že něco má nebo něco, protože jako nebylo to nutné. A v tom on je Honza občas strašně tvrdý jako osoba, ale na druhou stranu, já jsem byl vychovávaný jenom s mámou, strašně mně pomohlo v životě si věci líp jako odnulovat. Jsem mu strašně vděčný za to, že ho znám, protože mě to fascinovalo, že se umí k něčemu nějak postavit a vždy za správnou věc. Já jsem měl od něj vždy pocit, že je to za správnou věc. No a teď se mi to hroutí celý.

Jak přišel do pořadu pan Odvárka?

Pan Odvárka. Když to před deseti lety začínalo a ještě to nebylo s tím internetem tak propojené, takže se každého patnáctého stála fronta na Show Jana Krause, a my jsme zjistili, že tam stál v té frontě jakýsi pan Odvárka a viděl všechna naše představení těch šest let. Tak když jsme to zjistili, tak jsme prostě řekli, že od té chvíle bude náš pravidelný host, který bude mít permanentku a on tam opravdu sedí pokaždé, a proto říkáme, jestli může pořad začít, protože je to naše poděkování panu Odvarkovi za těch šest let.

Takže to je opravdu jen divák. Jakou má profesi, bavil jste se s ním?

Taxikář. Taxikář, strašně tichý člověk. Jezdil s námi i teď, když jsme točili poslední půlrok jednou za měsíc v Bratislavě. Tak s námi jezdil do Bratislavy. Jednou nás dokonce vezl celou cestu do Bratislavy a nazpátek, ale nepromluvil celou cestu skoro ani slovo. Strašně tichý, plachý člověk. Zvláštní, ale obrovský fanoušek.

Že se dá takhle najít fakt fanoušek...

Fakt fanoušek. Není na tom nic hraného, to je jako úžasná věc a s těmi lístky se tehdy hodně kšeftovalo, stály se fronty, nechávali tam stát lidi za sebe důchodce a kšeftovalo se s těmi lístky. Stály sto devadesát korun tenkrát, takže byly relativně levný, no, a bylo jich sto, sto dvacet, něco si nechalo divadlo. Do prodeje šlo šedesát, osmdesát. To bylo hned pryč na ty čtyři týdny. Takže to opravdu byla srdcařina, on tam musel nějakou dobu stát.

A chodí sám?

Občas na to balí nějaké slečny. Pokaždé má nějakou jinou slečnu. Jako a má vždy dvě místa, někdy je tam sám, ale má dva lístky. Jo, to je takový running bag.

Takže skutečně nikdy nevynechal?

Ne, opravdu nikdy.

Děkuji vám za rozhovor.

Není zač.

Příloha č. 4: Přehled sledovaných hostů Show Jana Krause (tabulka)

Show Jana Krause

Datum:	8.6.2012	Díl:	84	Host/é:	Marie Poledňáková, Lukáš Pavlášek, Giuseppe Maiello
Odkaz:	http://www.showjanakrause.cz/videoarchiv/84-show/#video-all				
Datum:	22.6.2012	Díl:	86	Host/é:	Petr Zuska, Světlana Dankovičová, Martin Škoda
Odkaz:	http://www.showjanakrause.cz/videoarchiv/86-show/#video-all				
Datum:	14.9.2012	Díl:	88	Host/é:	Jan Fischer, Olga Špátová, Petr Korda, Deamen a Lidoskop
Odkaz:	http://www.showjanakrause.cz/videoarchiv/88-show/#video-all				
Datum:	28.9.2012	Díl:	90	Host/é:	David Svoboda, Yana Gupta, Jan Boček
Odkaz:	http://www.showjanakrause.cz/videoarchiv/90-show/#video-all				
Datum:	12.10.2012	Díl:	92	Host/é:	Bohdan Pomohač, Markéta Irglová, Marián Gáborík
Odkaz:	http://www.showjanakrause.cz/videoarchiv/92-show/#video-all				
Datum:	26.10.2012	Díl:	94	Host/é:	Madeleine Albright, Karel Randák, Jan "Konrád" Bruncko
Odkaz:	http://www.showjanakrause.cz/videoarchiv/94-show/#video-all				
Datum:	9.11.2012	Díl:	96	Host/é:	Jana Bobošíková, David Vondráček, Martina Landergott
Odkaz:	http://www.showjanakrause.cz/videoarchiv/96-show/#video-all				
Datum:	23.11.2012	Díl:	98	Host/é:	Hana Gregorová, Vladimír Dlouhý, Andrea Kroftová
Odkaz:	http://www.showjanakrause.cz/videoarchiv/98-show/#video-all				
Datum:	7.12.2012	Díl:	100	Host/é:	Kristina Colloredo Mansfeld, Bohumil Kulínský, Barbora Rektorová
Odkaz:	http://www.showjanakrause.cz/videoarchiv/100-show/#video-all				
Datum:	21.12.2012	Díl:	102	Host/é:	Antonín Baudyš, Zuzana Marie Kosticová, Ivan Genov
Odkaz:	http://www.showjanakrause.cz/videoarchiv/102-show/#video-all				
Datum:	4.1.2013	Díl:	104	Host/é:	Michal Suchánek, Kateřina Baďurová, Roman Mořický
Odkaz:	http://www.showjanakrause.cz/videoarchiv/104-show/#video-all				
Datum:	18.1.2013	Díl:	106	Host/é:	Petr Jablonský, Agnieszka Holland, Paula Alejandra Gonzalez
Odkaz:	http://www.showjanakrause.cz/videoarchiv/106-show/#video-all				
Datum:	1.2.2013	Díl:	108	Host/é:	Meda Mládková, Jiří Pospíšil, Maxim Kryžanovský
Odkaz:	http://www.showjanakrause.cz/videoarchiv/108-show/#video-all				
Datum:	15.2.2013	Díl:	110	Host/é:	Richard Genzer, Viola a Sandra Černodrinské, Jan Domabyl
Odkaz:	http://www.showjanakrause.cz/videoarchiv/110-show/#video-all				
Datum:	1.3.2013	Díl:	112	Host/é:	Václav Fischer, Jana Boušková, Martin Jarolímek
Odkaz:	http://www.showjanakrause.cz/videoarchiv/112-show/#video-all				
Datum:	15.3.2013	Díl:	114	Host/é:	Pražský výběr, Jana Vitoušková, Helena Koprivová
Odkaz:	http://www.showjanakrause.cz/videoarchiv/114-show/#video-all				
Datum:	29.3.2013	Díl:	116	Host/é:	Jiří Dienstbier, Gabriela Míčová, Jaroslav Drábek
Odkaz:	http://www.showjanakrause.cz/videoarchiv/116-show/#video-all				
Datum:	12.4.2013	Díl:	118	Host/é:	Jana Synková, Honza Musil, Miroslav Posád
Odkaz:	http://www.showjanakrause.cz/videoarchiv/118-show/#video-all				
Datum:	26.4.2013	Díl:	120	Host/é:	Soňa Kodetová, Michal Kavalčík, Ondřej a Markéta Bambasovi
Odkaz:	http://www.showjanakrause.cz/videoarchiv/120-show/#video-all				
Datum:	10.5.2013	Díl:	122	Host/é:	Martin Kraus, Lady Mousellyca, ViralBrothers
Odkaz:	http://www.showjanakrause.cz/videoarchiv/122-show/#video-all				
Datum:	23.5.2013	Díl:	124	Host/é:	Juraj Jakubisko, Marta Topferová, Pavlína Jágrová
Odkaz:	http://www.showjanakrause.cz/videoarchiv/124-show/#video-all				

Show Jana Krause

Datum: 7.6.2013 Díl: 126 Host/é: Tomáš Hudeček, Celeste Buckingham, Marek Ždánský
Odkaz: <http://www.showjanakrause.cz/videoarchiv/126-show/#video-all>

Datum: 21.6.2014 Díl: 128 Host/é: Marek Jankulovski, Barbora Bobulová, Drupi
Odkaz: <http://www.showjanakrause.cz/videoarchiv/128-show/#video-all>

Datum: 4.4.2014 Díl: 162 Host/é: Petr Čech
Odkaz: <http://www.showjanakrause.cz/videoarchiv/162-show/#video-all>

Datum: 14.10.2011 Díl: 52 Host/é: Petr Čech
Odkaz: <http://www.showjanakrause.cz/videoarchiv/52-show/#video-all>

Datum: 12.10.2012 Díl: 92 Host/é: Markéta Irglová
Odkaz: <http://www.showjanakrause.cz/videoarchiv/92-show/#video-all>

Datum: 14.12.2012 Díl: 101 Host/é: Karel Schwarzenberg
Odkaz: <http://www.showjanakrause.cz/videoarchiv/101-show/#video-all>

Datum: 8.3.2013 Díl: 113 Host/é: Leoš Mareš
Odkaz: <http://www.showjanakrause.cz/videoarchiv/113-show/#video-all>

Uvolněte se, prosím

Datum: 21.3.2008 Díl: - Host/é: Markéta Irglová
Odkaz: <http://www.ceskatelevize.cz/porady/1176221164-uvolnete-se-prosim/208522161800012/?vso=video&rok=2008#dil>

Datum: 11.12.2009 Díl: - Host/é: Tomáš Berdych
Odkaz: <http://www.ceskatelevize.cz/porady/1176221164-uvolnete-se-prosim/209522161800040/?vso=video&rok=2010#dil>

Datum: 19.1.2007 Díl: - Host/é: Karel Schwarzenberg
Odkaz: <http://www.ceskatelevize.cz/porady/1176221164-uvolnete-se-prosim/207562222000003/?vso=video&rok=2007#dil>

Datum: 4.3.2005 Díl: - Host/é: Leoš Mareš
Odkaz: <http://www.ceskatelevize.cz/porady/1176221164-uvolnete-se-prosim/205562222000009/?vso=video&rok=2005#dil>

Příloha č. 5: Přehled sledovaných hostů Na plovárně (tabulka)

Na Plovárně Marka Ebena

Datum:	10.6.2012	Díl:	476	Host/é:	Dianna Reeves
Odkaz:	http://www.ceskatelevize.cz/porady/1093836883-na-plovarne-s-diannou-reeves/212522160100014-dianna-reeves/video/				
Datum:	24.6.2012	Díl:	478	Host/é:	Andreas H. Bitesnich
Odkaz:	http://www.ceskatelevize.cz/porady/1093836883-na-plovarne-s-andreasem-h-bitesnichem/212522160100016-andreas-h-bitesnich/video/				
Datum:	8.7.2012	Díl:	480	Host/é:	Carl Lewis
Odkaz:	http://www.ceskatelevize.cz/porady/1093836883-na-plovarne-s-carlem-lewisem/208522160100027-carl-lewis/video/				
Datum:	22.7.2012	Díl:	482	Host/é:	Usain Bolt
Odkaz:	http://www.ceskatelevize.cz/porady/1093836883-na-plovarne-s-usainem-boltem/209522160100015-usain-bolt/video/				
Datum:	26.8.2012	Díl:	484	Host/é:	Jan Wiener
Odkaz:	http://www.ceskatelevize.cz/porady/1093836883-na-plovarne-s-janem-wienerem/20036816030-jan-wiener/video/				
Datum:	9.9.2012	Díl:	486	Host/é:	Brecker Randy
Odkaz:	http://www.ceskatelevize.cz/porady/1093836883-na-plovarne-s-randy-breckerem/212522160100018-randy-brecker/video/				
Datum:	23.9.2012	Díl:	488	Host/é:	Ohlédnutí za tím nejlepším
Odkaz:	http://www.ceskatelevize.cz/porady/1093836883-na-plovarne-ohlédnutí-za-tím-nejlepším/21252216011-ohlédnutí-za-tím-nejlepším/video/				
Datum:	7.10.2012	Díl:	490	Host/é:	Shalev Me'ir
Odkaz:	http://www.ceskatelevize.cz/porady/1093836883-na-plovarne-s-meirem-shalevem/212522160100020-meir-shalev/video/				
Datum:	21.10.2012	Díl:	492	Host/é:	Odette Paul
Odkaz:	http://www.ceskatelevize.cz/porady/1093836883-na-plovarne-s-paulem-odetem/212522160100022-paul-odette/video/				
Datum:	11.11.2012	Díl:	494	Host/é:	Tremayne Peter
Odkaz:	http://www.ceskatelevize.cz/porady/1093836883-na-plovarne-s-peterem-tremaynem/212522160100023-peter-tremayne/video/				
Datum:	25.11.2012	Díl:	496	Host/é:	Szabó István
Odkaz:	http://www.ceskatelevize.cz/porady/1093836883-na-plovarne-s-istvanem-szabo/212522160100028-istvan-szabo/video/				
Datum:	9.12.2012	Díl:	498	Host/é:	Špidlen Jan Baptista
Odkaz:	http://www.ceskatelevize.cz/porady/1093836883-na-plovarne-s-janem-baptistou-spídenem/212522160100031-jan-baptista-spíden/video/				
Datum:	23.12.2012	Díl:	500	Host/é:	Ogola Bob Helekia
Odkaz:	http://www.ceskatelevize.cz/porady/1093836883-na-plovarne-s-bobem-helekiou-ogolou/212522160100032-bob-helekia-ogola/video/				
Datum:	6.1.2013	Díl:	502	Host/é:	Fajt Jiří
Odkaz:	http://www.ceskatelevize.cz/porady/1093836883-na-plovarne-s-jirim-fajtem/212522160100033-jiri-fajt/video/				
Datum:	20.1.2013	Díl:	504	Host/é:	Zukerman Pinchas
Odkaz:	http://www.ceskatelevize.cz/porady/1093836883-na-plovarne-s-pinchasem-zukermanem/212522160100034-pinchas-zukerman/video/				
Datum:	3.2.2013	Díl:	506	Host/é:	Chuchuma Josef
Odkaz:	http://www.ceskatelevize.cz/porady/1093836883-na-plovarne-s-josefem-chuchmou/212522160100037-josef-chuchuma/video/				
Datum:	17.2.2013	Díl:	508	Host/é:	Sommerová Olga
Odkaz:	http://www.ceskatelevize.cz/porady/1093836883-na-plovarne-s-olgou-sommerovou/213522160100002-olga-sommerova/video/				
Datum:	3.3.2013	Díl:	510	Host/é:	Tomáš Jungwirth
Odkaz:	http://www.ceskatelevize.cz/porady/1093836883-na-plovarne-s-tomasem-jungwirthem/213522160100001-tomas-jungwirth/video/				
Datum:	24.3.2013	Díl:	512	Host/é:	Luděk Munzar a Jana Hlaváčová
Odkaz:	http://www.ceskatelevize.cz/porady/1093836883-na-plovarne-s-janou-hlavacovou-a-ludkem-munzarem/212522160100011-ludek-munzar-a-jana-hlavacova/video/				
Datum:	7.4.2013	Díl:	514	Host/é:	Juliues Lukeš
Odkaz:	http://www.ceskatelevize.cz/porady/1093836883-na-plovarne-s-juliem-lukesem/213522160100005-julius-lukes/video/				
Datum:	21.4.2013	Díl:	516	Host/é:	Emília Vašáryová
Odkaz:	http://www.ceskatelevize.cz/porady/1093836883-na-plovarne-s-emilii-vasaryovou/213522160100006-emilia-vasaryova/video/				

Na Plovárně Marka Ebena

Datum: 5.5.2013 Díl: 518 Host/é: Petr Kostka a Carmen Mayerová
Odkaz: <http://www.ceskatelevize.cz/porady/1093836883-na-plovarne-s-petrem-kostkou-a-carmen-mayerovou/213522160100007-petr-kostka-a-carmen-mayerova/video/>

Datum: 19.5.2013 Díl: 520 Host/é: Ladislav Vízek
Odkaz: <http://www.ceskatelevize.cz/porady/1093836883-na-plovarne-s-ladislavem-vizkem/213522160100011-ladislav-vizek/video/>

Datum: 2.6.2013 Díl: 522 Host/é: Štěpán Mareš
Odkaz: <http://www.ceskatelevize.cz/porady/1093836883-na-plovarne-se-stepanem-maresem/213522160100013-stepan-mares/video/>

Datum: 16.6.2013 Díl: 524 Host/é: Richard Lester
Odkaz: <http://www.ceskatelevize.cz/porady/1093836883-na-plovarne-s-richardem-lesterem/213522160100015-richard-lester/video/>

Datum: - Díl: - Host/é: Petr Čech
Odkaz: <http://www.ceskatelevize.cz/porady/1093836883-na-plovarne/205522160100023-na-plovarne-s-petrem-cechem/video/>

Datum: - Díl: - Host/é: Madeilene Albrightová
Odkaz: <http://www.ceskatelevize.cz/porady/1093836883-na-plovarne/205522160100026-na-plovarne-s-madeleine-albrightovou/>

Datum: - Díl: - Host/é: Karel Schwarzenberg
Odkaz: <http://www.ceskatelevize.cz/porady/1093836883-na-plovarne/20136816025-na-plovarne-s-karlem-schwarzenbergem/>